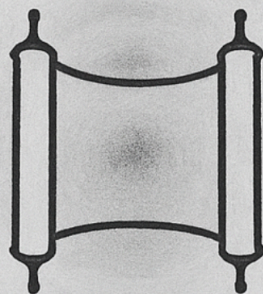

בס"ד

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עַל־תְּמִיד הָעֲשׂוּיָה בְּהַר סִינִי כּו

לע"נ

שמעון בן ישראל

Dedicated By:

ר' נחום אהרון & חיה

ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

Introduction

This discourse by the Mitteler Rebbe, Rabbi Dovber of Lubavitch (1773–1827), son of the Alter Rebbe and second Rebbe of Chabad, explores the inner dimensions of korbanos (offerings), particularly the Tamid sacrifice, and its eternal impact. Delivered in the style of Chabad Chassidus, it reveals the deeper spiritual mechanics behind mitzvos, prayer, and Divine unity, showing how each physical ritual reflects profound metaphysical realities. The discourse centers on the eternal unity formed at Matan Torah, the inner fire of the soul's yearning, and the mystical harmony between human and Divine service.

<p>The continual burnt-offering that was made at Mount Sinai, etc. We need to understand: what is the meaning of “that was made at Mount Sinai”? It implies that the continual burnt-offering was already made and prepared at the time they stood at Mount Sinai, yet we find no mention anywhere that a continual burnt-offering was made at Mount Sinai, nor was the portion of the Tamid recited there—it only came later, as is known.</p>	<p>עלית תמיד העשויה בהר סיני כו', ויש להבין מהו העשויה בהר סיני דמשמע שפכר עשויה והוכנה עלית תמיד בשעה שעמדו בהר סיני ולא נזכר בשום מקום שעשו עלית תמיד בהר סיני וגם לא נאמר פרישת תמיד בהר סיני אלא אחר כך כידוע.</p>
<p>And we also need to understand the matter of “a pleasing aroma to Hashem”—how is it possible that the physical smell of fat and blood rises upward as a pleasing aroma to the One who has no body, etc.? Even for man below, the smell of fat is not at all pleasant.</p>	<p>וגם יש להבין מהו ענין לריח ניחוח לה', איך יתכן שריח גשמי דחלב ודם יעלה למעלה לריח ניחוח שאין לו גוף כו', וגם לאדם למטה אין ריח החלב ריח טוב בכלל.</p>
<p>Furthermore, we must understand the matter of korbanos in general—that their primary purpose is as a pleasing aroma. Why then is it stated regarding “My bread, for My fire-offerings” that it is not for aroma but for food? What is the difference between the pleasing aroma of korbanos and the scent of the incense, etc.?</p>	<p>ועוד יש להבין בכלל ענין הקרבנות שהעקר הו לריח ניחוח, ולמה אמר לחמי לאשי הלחם אינו לריח אלא למאכל, ומהו ההפך בין ריח ניחוח דקרבנות לריח 'הקטרת כו'.</p>
<p>But behold, it is known the concept from the teaching: “Before the world was created, there was only He and His Name alone.” And we need to understand—now too, is it not still only He and His Name, as it is written: “I, Hashem, have not changed,” etc., and as we say: “You are He...”?</p>	<p>אבל הנה ידוע ענין המאמר דקדם שנוברא העולם הנה הוא ושמו בלבד, ויש להבין הלא גם עכשיו הוא ושמו בלבד וכמו שכתוב אני ה' לא שניתי כו' וכמו 'שאוברים אתה הוא כו'.</p>
<p>Also, what does “He and His Name alone” come to exclude? After all, even the ten sefiros are nothing but “the secret of His Holy Name,” as it is written in the Zohar.</p>	<p>וגם מה שאמר הוא ושמו בלבד מהו בא לשלול, דהלא גם העשר ספירות אינן רק רצף דשמים קדישא כמו שכתוב בזהר.</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>However, the matter is: in truth, when it says “He and His Name alone,” the word bilvad (alone) means—just as His essence itself is called “One and Alone,” as it says “You alone are Hashem,” so too His essential Name, which is called Malchus of Ein Sof before the tzimtzum and the empty space, is likewise in a state of unity and aloneness, without separateness from His essence at all.</p>	<p>אבל הענין הוא דבאמת מה שהיה הוא ושמו בלבד לשון בלבד הינו כמו שמהותו ועצמותו מתקרי יחיד לבדו כמו שכתוב אתה ה' לבדך, כך שמו העצמי שהוא נקרא מלכות דאין סוף קדם הצמצום ומקום פנוי כו' גם כן בבחינת אח"פ ויחיד דלבדך ואינו בבחינת נפרד מעצמותו כלל.</p>
<p>Even though it is only the light and radiance of His essence—which is called “light” and not the “luminary”—nonetheless, even what is called Ein Sof is still truly Ein Sof (not merely the “light of Ein Sof” like the light of the sun), for it is called “His Name.”</p>	<p>אף על גב דאינו רק בחינת האור וזיו לבד ממהותו ועצמותו שנקרא מאור ולא אור מכל מקום גם מה שנקרא אין סוף גם הוא בבחינת אין סוף ממש (ולא אור של אין סוף כאור השמש) שהרי נקרא שמו</p>
<p>Just like the name of a person refers to his very essence—his name is included within his very being—so too here. It is only when one is called by his name that the name acts like a vessel through which he can be apprehended and called. If there is no name, there is nothing by which to apprehend or call him. This is what is called “the revelation of the essence” (as opposed to the radiance of the sun, which is not the essence revealed).</p>	<p>וכמו שם של אדם שמורה על עצם מהותו ממש ונכלל השם במהותו ממש רק כאשר קוראים אותו בשמו אז שם זה כמו כלי להתפשט בו לקרא לקרא אותו בשם ואם אין שם אין במה שיהיה נתפש זהו הנקרא בחינת התגלות העצם (ולא כדמיון זיו השמש שאינו בחינת התגלות העצם רק אורו).</p>
<p>And this is specifically referring to His essential Name from before the tzimtzum, which is called His “Great Name”—which is the revelation of His very essence, and it is fully included within Him.</p>	<p>וזהו דוקא בשמו העצמי שלפני הצמצום שנקרא שמו הגדול שהוא בחינת התגלות עצמותו ממש ונכלל בו ממש.</p>
<p>And this is the meaning of what was said: “He and His Name alone”—this was the state before Atzilus and Beriah. But after the tzimtzum, even though there is a return of illumination through the Kav and Chut, this is called the level of light and radiance that extends from His essence like the radiance of the sun, which shines and spreads. This happens through the sheath of the sun, etc., as it says: “For Hashem Elokim is a sun and a shield.”</p>	<p>וזהו שאמר היה הוא ושמו בלבד היה קדם האצילות ובריאה אבל לאחר הצמצום אף על גב שחוזר ומאיר בבחינת קו וחוט וזהו הנקרא בחינת אור וזיו המתפשט מהעצם כזיו השמש שמאיר ומתפשט והוא על ידי נרתק השמש כו' כמו שכתוב כי שמש ומגן ה' אלקים.</p>
<p>This is not a revelation of His essence itself, only His glory, radiance, and light alone, as it is written: “In Your light we see light,” as is known (just like a particular name such as Chacham [wise] or Chassid [kind]—this is only the light extending from the essence by which He is called this name).</p>	<p>שאין זה התגלות מהותו ועצמותו ממש רק בחינת הודו וזיוו ואורו לבד כמו שכתוב באורך נראה אור פידוע (וכמו השם בדרך פרט בחכם וחסיד שהוא רק בחינת אור המתפשט מהעצם שקוראים אותו בשם זה).</p>

Mitteler Rebbe**Parshas Pinchas****עלית תמיד העשויה בהר סיני כו**

And this is similar to the Ten Sefiros which are called His Names, like the Name of 72 which corresponds to Chochmah, the Name of 63 which corresponds to Binah, etc.	והינו דמיון לעשר ספירות שנקרא שמו כמו שם ע"ב דחכמה ושם ס"ג דבינה כו'
Which is called "wise" and "understanding," etc., as is known. However, even after the tzimtzum, the essence of the light of Ein Sof, which is called His essential Name, also remains "He and His Name alone," just as before the tzimtzum.	שנקרא בשם חכים ומבין כו' פ'דוע). ואמנם גם לאחר הצמצום דעצמות האור דאין סוף שנקרא שמו העצמי גם כן הוא ושמו בלבד כמו קדם הצמצום ממש
And this is the meaning of "I am Hashem, I have not changed," even after the tzimtzum of [the Name] Elokim, etc. The explanation is: "I have not changed" means "He and His Name" remain as before.	וזהו שאמר אני ה' לא שניתי גם אחר הצמצום דאלקים כו'. ופירוש לא שניתי שהוא ושמו כמו קדם כו'
Even in the ten sefiros of Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah, there is a radiance from the Malchus of Ein Sof before the tzimtzum, as stated in Eitz Chayim and in the Zohar.	דגם בעשר ספירות דאבי"ע יש הארת מלכות דאין סוף ש'לפני הצמצום כמו שכתוב בעץ חיים וכן בזהר
For it says, "He and His life-forces are one, and also His limbs..."—"He" refers to the essence of the Emanator, and "His life-forces and limbs" refer to the lights and vessels of Atzilus.	ש'הרי אמר דאיהו וסיוהי חד וגם גרמוהי כו'. דאיהו בחינת מהותו ועצמותו של המאציל וסיוהי וגרמוהי בחינת אורות וכלים דאצילות
And even after the partition—the curtain that separates Atzilus from Beriah, where the kav (line) and chut (thread) cease—nonetheless, it is one.	וגם עד אחר המסך ש'מפסיק בין אצילות לבריאה ש'שם נפסק הקו וחוט כו' מכל מקום הרי אחד
For "I am first" refers to the Malchus of Ein Sof before the tzimtzum, and "I am last" refers to the Malchus of Asiyah.	דאני ראשון מלכות דאין סוף ש'לפני הצמצום ואני אחרון מלכות דמלכות דעשויה
And "You shall see that I—I am He," literally. "Besides Me, there is no Elokim." Meaning the tzimtzum of the Name Elokim does not conceal at all.	וכן ראו כי אני אני הוא ממש ובלעדי אין אלקים. שאין הצמצום דשם אלקים מסתיר כלל
From this we must conclude that even in the level of radiance and light that emerges from the kav and chut mentioned above, there is no change; it too is like the essence of Ein Sof mentioned above—"He and His Name alone."	ומזה מוכרח לומר דגם בבחינת הזיו ואור דקו וחוט הנ"ל אין שנוי להיותו גם הוא כמו בבחינת עצמות דאין סוף הנ"ל שהוא ושמו בלבד
And this is the meaning of "I am Hashem"—that the four letters of the Name Havayah correspond to the ten sefiros of Atzilus—"I have not changed." Also here, "He and His life-forces are truly one," as above.	וזהו שאמר אני הוי' ש'ד' אותיות שם הוי' הן עשר ספירות דאצילות לא שניתי גם כן דאיהו וסיוהי חד ממש כנ"ל

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

And this is what allows there to be union and integration among the three lines of Atzilus—to switch right with left, like the light of chesed in the vessel of gevurah.	והוא מה שיכול להיות יחוד והתכליות בג' קוין דאצילות ולהתחילי' מינא בשמאלא כמו אור החסד בכלי הגבורה.
This is due to the essence of the light of Ein Sof that shines even in this kav and chut, which is called the radiance of the upper Shechinah—His essential Name—as in “His glory upon the earth,” the radiance of His Name.	לזהו מצד עצם האור דאין סוף שמאיר גם בקו וחוט זה שנקרא זיו השכינה עילאה דשמו העצמי כמו הודו על ארץ, הוד של שמו
And this is the meaning of “You are He”—“He” is a term that implies hiddenness, and it also refers to essence—He Himself. And this is “He and His Name,” which is the revelation of His essence, as explained above.	וזהו שמאמר אתה הוא, הוא לשון נסתר ולשון עצם, הוא בעצמו, והינו הוא ושמו שהוא התגלות עצמותו מממש כנ"ל
There is no change between before creation and after the entire chain of descent through the kav and chut in the four worlds of Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah—it is still “He and His Name.”	אין שנוי מקדם שנברא לאחר שנשתלשל מקו וחוט ד' עולמות דאבי"ע גם כן הוא ושמו
“You are He alone,” as above. And as it is written: “You alone are Hashem” — “You are Havayah in the ten sefiros of Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah, alone”—also now, just as before He emanated.	דאתה הוא בלבד כנ"ל. וכמו שכתוב אתה ה' לבדך אתה הוי' בעשר ספירות דאבי"ע לבדך גם עכשיו כמו קדם שהאציל כו'
And “You”—this very One—“made the heavens and the earth.” That is, You give life, etc., even in the level of the radiation of radiation, after the partition mentioned above—it is all You Yourself.	ואתה זה עצמו עשית השמים וארץ לזה אתה מחיה כו' גם בבחינת הארה דהארה שאחר הפסק המסך הנ"ל הוא הכל אתה בעצמך שהוא שמו הגדול הנ"ל
“You are He” from the time the world was created, etc. And that is enough for the understanding.	דאתה הוא משנברא כו' ודי למבין
And this is [the meaning of the phrase] “King, praised and glorified, forever and ever is His great Name.” The explanation is: His <i>great Name</i> , which is called <i>Shemei Raba</i> (Great Name), refers to His essential Name—Malchus of Ein Sof—before the first tzimtzum, as explained above.	וזהו מלך משופח ומפואר עדי עד שמו הגדול, פירוש שמו הגדול ונקרא שמייה רבא הינו בשמייה העצמיים דמלכות דאין-סוף שלפני הצמצום הראשון כנ"ל
And He is called “a King exalted alone,” etc. And this is [the meaning of] “the only One, the Living of the worlds, King”—that from the level of <i>Yachid</i> (“Only One”), <i>He and His Name alone</i> , the level of Malchus of Ein Sof is drawn down to be called <i>the Living of the worlds</i> , as it says: “Your kingship is a kingship over all worlds,” as is known.	ונקרא מלך מרומם לבדו כו', וזהו יחיד חי העולמים מלך שמבחינת יחיד הוא ושמו בלבד נמשך בחינת מלכות דאין-סוף להיות נקרא חי העולמים וכמו שכתוב מלכותך מלכות כל עולמים פי' ודע

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

And this King is praised and glorified <i>forever and ever</i> , etc. This corresponds to what is known: that the aspect of Ein Sof extends upward to infinite heights and downward to infinite depths.	ומלך זה משובח ומפואר עדי עד כו', והוא מה שידוע דבחינת אין-סוף למעלה עד אין קץ ולמטה עד אין תכלית.
And here, there are two explanations: One is from above to below—namely, that this King is praised and glorified through the abundant chain of descent of kav and chut throughout Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah, until the angels of Asiyah, who receive from the Malchus of Asiyah.	וכן יש כאן ב' פירושים: א' מלמעלה למטה והוא מה שהמלך הזה משובח ומפואר בריבוי השתלשלות דקו וחוט באב"ע עד מלאכים דעשיה שמקבלים ממלכות דעשיה.
Because “In the place of His greatness, there You find His humility”—meaning that He descended and contracted His light through many contractions in the chain of descent of the ten sefiros, which in and of themselves are not [truly] His attributes at all, and are only called “wise,” “understanding,” etc.	לפי שבמקום גדולתו שם אתה מוצא ענותנותו שירד וצמצם אורו ברב צמצומים בהשתלשלות דעשר ספירות שמצד עצמו לא מכל אינון מדות כלל ונקרא חכים ומבין כו'.
And as it is written: “Yours, Hashem, is the greatness, and the might...” etc., as is known. But through many contractions—stemming from His essential abundance of good—the flow [of energy] extends from the revelation of the light of Ein Sof, of His <i>Great Name</i> , all the way down, to the lowest levels.	וכמו שכתוב לה הוי' הגדלה והגבורה כו' כידוע. אבל על-ידי ריבוי הצמצומים מצד רב טובו העצמי נמשך השפע מגילוי אור אין-סוף דשמו הגדול עד למטה מטה מאד.
That is: all the way down to the level of Malchus of Asiyah, which brings into being the heavens and the earth and everything within them in the physical realm—including even the inanimate and vegetative.	דהינו עד בחינת מלכות דעשיה שמהנה השמים והארץ וכל אשר בהם בגשמיות כמו גם לדומם וצומח גשמי.
For there is no blade of grass that does not have a mazal, etc., just as “You made them” in the physical realm of Asiyah.	שאין לה עשב שאין לו מזל כו' כמו אתה עשית בעשיה גשמית.
And as it is written: “His kingship rules over all”—even beneath the earth, in the chambers of the kelipos nogah, and even in the three completely impure kelipos, such as in the seven lands below, in Sheol and Avadon.	וכמו שכתוב ומלכותו בכל משלה אף בתחת לארץ בהיכלות הקליפה נוגה ובג' קליפות טמאות כמו בז' ארצות שלמטה ושאל ואבדון.
As it is written: “And from beneath the earth—there is nothing else.” Likewise: “If I ascend to the heavens, You are there; and if I make my bed in Sheol—behold, You are there.”	וכמו שכתוב ומתחת לארץ ממש אין עוד. וכן אני אספן שמים שם אתה ואציעה שאל הנך.
For He equates and unifies the highest levels in the chain of descent with the lowest, because before Him, all is truly considered as nothing—darkness and light are equal.	דשונה ומשונה כל היותר עליון בהשתלשלות עם היותר תחתון משום דכלל קמיה בלא ממש חשיב על-פני פתשוכא באורא כו'.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

And all this is the concept of the extension of Ein Sof downward—infinately, through descent after descent, etc.	וכל זה ענין בחינת התפשטות אין־סוף למטה מטה עד אין תכלית בירידה אחר ירידה כו'
And this is the meaning of "[He is] praised and glorified by the mouth of all," from the beginning of all levels until the very end of everything—from His great Name mentioned above. And that is enough for the understanding.	וזהו משובח ומפואר בפי כל מריש כל דרגין עד סוף הכל משמו הגדול הנ"ל ודי למבין
And the second interpretation is regarding the ascent from below to above. This is what is said—that Ein Sof ascends upward and upward without end, meaning there are elevations upon elevations without limit, etc.	ופירוש הנ"ב בבחינת העלאה מלמטה למעלה והוא מה שאמר דאין־סוף למעלה מעלה עד אין קץ והינו בבחינת עלוי אחר עלוי עד אין קץ כו'
The idea is that every ascent from below to above happens specifically through song, and therefore all creations say <i>shirah</i> (song), even inanimate and plant life, etc., since there is no blade of grass that does not have a mazal, etc.	והענין הוא דכל העלאה מלמטה למעלה הוא בשירה ונקא ועל־כן כל הברואים אומרים שירה אפלו דומם וצומח כו' להיות שאין לה עשב שאין לו מזל כו'
And it rises to its root in the spirituality of the mazal that grows it, etc. Similarly, the spiritual mazal itself also ascends in song to its own root and quarry, in the outer realms of the dregs of the <i>Ofanim</i> (angelic wheels), as is known.	ועולה לשורש ברוחניות דמזל המגדלו כו'. ועל דרך זה גם המזל הרוחני עולה גם הוא בשיר למעלה בשורשו מחצבו מחיצוניות דשמרי האופנים כידוע
And similarly higher and higher—every effect ascends to its cause: until the <i>Ofanim</i> of Asiyah and the holy <i>Chayos</i> of Yetzirah ascend into Beriah; and Beriah ascends into Atzilus; and Atzilus ascends beyond Atzilus, to the highest elevations at the beginning of the kav and chut mentioned above.	ועל דרך זה גבוה כו' כל עלול עולה לעילתו עד אופנים דעשיה וחיית הקדש דיצירה עולים בבריאה ובריאה באצילות ואצילות למעלה מהאצילות עד רום המעלות בראשית הקו וחוט הנ"ל
For within the Malchus of Asiyah, which brings forth the angels of Asiyah, is en clothed the Malchus of Yetzirah; and within the Malchus of Yetzirah is en clothed the Malchus of Beriah; and within the Malchus of Beriah is the Malchus of Atzilus—until the Malchus of Ein Sof that is in the kav and chut, as above.	לפי שבמלכות דעשיה שמהנה מלאכים דעשיה מלובש מלכות דיצירה ובמלכות דיצירה מלובש מלכות דבריאה ובמלכות דבריאה מלכות דאצילות עד מלכות דאין־סוף שבקו וחוט הנ"ל
And even in the level of Malchus of Ein Sof itself, which is called <i>His Great Name</i> , as explained above—even there, there are infinite elevations beyond measure, all within the realm of the world of Ein Sof itself.	עד גם בבחינת מלכות דאין־סוף עצמו שנקרא שמו הגדול הנ"ל גם שם יש ריבוי עליות עד אין שיעור בכל והכל בבחינת עולם האין־סוף עצמו
And this is the concept of <i>fifty thousand jubilees</i> —for the seven thousand years correspond to seven years and are called a <i>Shemita</i> ; and there are seven <i>Shemitos</i> and a <i>Yovel</i> (Jubilee), and then again seven more <i>Shemitos</i> and a <i>Yovel</i> .	וזהו ענין נ' אלפים יובלות דז' אלפים שנים הוי ז' שנים ונקרא שמטה ויש ז' שמיתין ועל דרך זה יובל וכן ז' שמיתין אחרי יובל

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

And all of it is elevation after elevation, etc., until fifty thousand jubilees. And all of them are nullified and included within the level of His <i>Great Name</i> .	והכל בעלוי אחר עלוי כו' עד נ' אלפים יובלות והכל בטל ונכלל פלן בבחינת שמו הגדול.
This is the aspect of the engraving of letters in the Primordial Torah—that which He measured within Himself, potentially, both in the descent to no end and in the ascent to... (as above).	שנהו בחינת חקיקת אותיות בתורה הקדמונה מה ששער בעצמו בפת בין בירידה עד אין תכלית ובין (בעליה עד כו')
This is only the aspect of the revelation of the light of His Essence alone. And since He is, in His Essence and Being, in a state of Ein Sof, therefore His <i>Great Name</i> is also truly Ein Sof.	שאינו רק בחינת התגלות אור עצמותו לבד. ולפי שהוא בעצמותו ומהותו בבחינת אין-סוף גם שמו הגדול אין-סוף ממש.
(Even though it would have been fitting to say about the aspect of the upward ascent that “He has no beginning, preexistent to all,” etc.—Ein Sof meaning: no end to His extension—it is explained elsewhere that even the ascent is an extension, only in the form of elevation and contraction to ascend level after level, as above.	הגם שהיה ראוי לומר על בחינת העליה אין לו תחלה) קדמון לכל כו' דאין-סוף היינו אין סוף להתפשטותו, מבוחר במקום אחר דגם העליה הוא בבחינת התפשטות רק שהוא בבחינת העלאה וצמצום לעלות בעלוי אחר (עלוי כנ"ל)
But this is of no comparison whatsoever relative to His Essence and Being, Who is exalted alone and separate from both of these attributes of chesed and gevurah, which are included in His Essence, etc. And that is enough to understand.	אבל אין זה ערך כלל לגבי מהותו ועצמותו שמרום לבדו ומבדל משתי מדות אלו דחסד וגבורה הכלולים (בעצמותו כו' ודי למבין).
And this is [the meaning of the verse]: “For with You is the source of life”—the source of all light, the supreme, simple delight that ascends in level after level to the heights of all heights, and shines and spreads downward into all the World to Come.	וזהו כי עמך מקור חיים מקור כל אור התענוג העליון הפשוט שעולה בעלוי אחר עלוי ברום המעלות ומאיר ומתפשט למטה מטה בכל עולם הבא.
And [also] the World to Come that was created with a Yud, etc., and in every <i>Shemitah</i> and <i>Shemitah</i> of the fifty thousand <i>Yovelos</i> .	ועולם הבא שנברא ביו"ד כו' שכל שמיטה ושמיטה דנ' אלפים יובלות.
And this is “forever and ever”—in the level of eternity that is truly Ein Sof: “praised and glorified”—the level of the King, the <i>Yachid</i> (the One), extending both upward to no end and downward to no limit.	וזהו עדי עד בבחינת נצחיות דאין-סוף ממש כו' משובח ומפואר בחינת מלך יחיד זה למעלה עד אין קץ ולמטה עד אין תכלית.
(And “forever and ever” may be interpreted as the eternity of Ein Sof, whether in the descent to the lowest levels—like “Living and Enduring... He shall reign forever and ever”—or in the upward direction: “forever and ever” in the eternity of His very Essence.)	ויתפרש עדי עד בנצחיות דאין-סוף בין בירידה למטה מטה כמו חי וקיים לעד ימלך לעולם ועד כו' בין למעלה (עדי עד בנצחיות דעצמותו ממש).

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

And all of this is within His <i>Great Name</i> alone: “praised and glorified forever and ever”—without interruption and without any measure at all.	והכל בשמו הגדול בלבד משובח ומפואר עדי עד בלי הפסק וישעור כלל.
(Just as the lofty souls of the Patriarchs and of Moshe, etc., praise His Great Name, as above— <i>selah</i> , without interruption—ascending ever upward; and the lower souls of the righteous below draw down from His Essence, blessed be He, through Torah and mitzvos.	והגדול הנ"ל סלה בלא הפסק למעלה מעלה ונשמות צדיקים גדולות למטה מטה ממשיכין ממהותו יתברך (בתשובה ומעשים טובים).
And all of it is truly one, for: “I, Hashem, have not changed”; and “You are He before the world was created, and You are He after the world was created,” etc.	והכל אחד ממש שהרי אני ה' לא שניתי ואמתה הוא עד שלא נברא ואמתה הוא משנברא כו
For the two aspects—descent and ascent—from the Essence of Ein Sof are not a change, nor are they opposites at all, relative to the level of His Essence and Being.	דשתי בחינות דעליה וירידה מעצמותו דאין-סוף אין זה שנוי ולא שני הפכים כלל לגבי בחינת מהותו ועצמותו.
Like the analogy of a perfect circle, which has no up or down, as is known. And that is enough to understand.	כמשל העגול עצמו שאין בו בחינת מעלה ומטה כידוע ודי למבין.
And behold, in order to draw down from the level of His <i>Great Name</i> mentioned above—which is higher than the entire chain of descent of the aforementioned kav and chut into the ten sefiros of Atzilus, where He is called “wise” and “understanding,” “great” and “mighty,” etc., and also to be the source for the World to Come below, which is called <i>Eden</i> that will be revealed below just as it is above—	והנה בכדי להמשיך מבחינת שמו הגדול הנ"ל שלמעלה מן כל ההשתלשלות דקו וחוט הנ"ל בעשר ספירות דאצילות להיות נקרא חכים ומבין גדול וגבור כו, וגם להיות מקור לעולם הבא למטה שנקרא עדן שיתגלה למטה כמו למעלה ממש.
behold, this must be through an intermediary level that is called <i>middle</i> , which can connect the beginning to the end of all.	הנה זה צריך שיהיה עלידי בחינת מוצע שנקרא אמצעי שיוכל לחבר מראש לסוף הכל.
And this is through the level of <i>Yaakov</i> , who is called <i>the middle bar</i> (beriach hatichon) that passes through from one end to the other—	והנה עלידי בחינת יעקב שנקרא בריח התיכון שמברית מן הקצה אל הקצה.
(this is the middle line of the <i>Tree of Life</i> in Atzilus, which even though it is only in Atzilus, where the three lines are separated from the light of Kesser—its root ascends into the inner dimension of the supernal Kesser, which is the all-encompassing Kesser of Ein Sof, in which the Essence of the Infinite One, blessed be He, literally resides. As it says in the Tikunei Zohar: “The light of Ein Sof is within, and Kesser Elyon is outside; the Ein Sof Itself is within,” etc.)—	שזהו בחינת קו האמצעי דעץ החיים שבאצילות (שגם) שאינו אלא באצילות שנתחלקו הג' קוים מאור הכתר אבל שרשו עולה הוא בפנימיות הכתר הקללי שהוא כתר מלי דאין-סוף ששם שורה בחינת עצמותו אין-סוף ברוך הוא ממש וכמו שכתוב בתיקונים דאור אין-סוף מלגו כתר עילאה מלבר אין-סוף ממש מלגו (כו).

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

and since he is called the <i>middle bar</i> , this is like the inner pillar that connects the roof to the floor—so too, it stretches from the uppermost edge in the innermost part of the general Kesser above, down to the Malchus of Malchus of Asiyah, the very lowest level.	ומאחר שנקרא בריח התיכון הרי זהו כמו עמוד התוף שמחבר הגג לרצפה כה מברית מקצה העליון שבפנימיות הכתר הפללי הנ"ל עד מלכות דמלכות דעשיה היותר אחרון כו
And this is the level of the Name <i>Mah</i> (45) from within Adam Kadmon, which is called “its path,” etc., and “the trunk of the tree,” etc.	והינו בחינת שם מ"ה מלגו דאדם קדמון דאיהו אורקא כו, ואיהו שקוי דאילנא כו
and it is the kav and chut itself, which passes through from the beginning of the stature of Adam Kadmon to the heel of Adam Kadmon, which ends at the end of Asiyah.	והוא בחינת הקו וחוט עצמו שעובר מראשית דקומת אדם קדמון עד העקב דאדם קדמון שמסתיים בסוף העשיה
And even though the kav and chut are interrupted between Atzilus and Beriah, nevertheless it shines through the curtain, at least.	ואף על פי שנספסק הקו וחוט בין אצילות לבריה הרי הוא מאיר דרך מסך על כל פנים
(And as is known, the entire chain of descent of Beriah, Yetzirah, and Asiyah enclothes only the Netzach-Hod-Yesod of Adam Kadmon, etc.)	וכמו שידוע דכל ההשתלשלות דבי"ע אינו מלביש רק (לנצח-הוד-יסוד דאדם קדמון כו)
And this will be understood through a preface concerning the calling of the two names, Yaakov and Yisrael. For seemingly they are very distant in comparison: <i>Yaakov</i> is [composed of] “Yud” + “Eikev” (heel), which refers to the foot, while <i>Yisrael</i> means “Li Rosh” (“to Me, a head”)—which is like comparing the heel to the head.	ויוכח זה על פי הקדמה בענין קריאת ב' שמות דיעקב וישראל דלכאורה רחוקים זה מזה בערך דיעקב יו"ד עקב דרגל וישראל לי ראש והרי זה בערך רגל לגבי הראש
Therefore it says: “No longer shall your name be called Yaakov, but rather Yisrael, for you have struggled with Elokim...”	ועל כן אמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלקים כו
However, there are three levels of man—corresponding to the levels of Nefesh-Ruach-Neshamah: <i>Neshamah</i> in the brain, <i>Ruach</i> in the heart, and <i>Nefesh</i> in the liver, etc.	אכל הנה יש ג' מדרגות דאדם והינו בחינת נפש-רוח-נשמה: נשמה במוח ורוח בלב ונפש בכבד כו
And <i>Yisrael</i> , “Li Rosh,” refers to the Neshamah in the brain, as in the statement “Yisrael rose in [His] thought.” And it is called “My firstborn son Yisrael,” referring to the drop in the father’s brain.	וישראל לי ראש בנשמה שבמוח כמאמר וישראל עלה במחשבה כו ונקרא בני בכורי ישראל בטפה שבמוח הקאב כו
And what is called <i>Yaakov</i> corresponds to the level of Ruach and Nefesh, which are in the emotional attributes in the heart and in the Netzach-Hod, which are called the thighs. And these are the 70 souls who descended from the loins of Yaakov, etc.	ומה שנקרא יעקב הוא בבחינת רוח ונפש שהן במדות שבלב ובנצח-הוד שנקרא ירכים והן ע' נפש יוצאי ירך יעקב כו

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

As it says: “Yaakov shall take root, Yitzitz (will blossom) and flower Yisrael”—like a son who, even though his source is in the inner mind of the father and resembles him, he is still called “the thigh of his father” once born and becomes an independent entity.	וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב הַבָּאִים יִשְׂרָאֵל יַעֲקֹב יִצְיִץ וּפְרַח יִשְׂרָאֵל: כְּמוֹ הֵבֶן שֶׁגַּם שֶׁשְׂרָשׁוֹ בְּפְנִימִיּוֹת מוֹחִין שֶׁבָּאֵב וְהוּא בְּדוּמָה לֹא מְכַל מְקוֹם נִקְרָא כְּרַעַא דְּאִבּוּהֵי כְּשֶׁנּוֹלָד וְנִשְׁעָשָׂה בְּרִיָּה בְּפְנֵי עֲצָמוֹ.
And all is one, for the beginning is embedded in the end. And since <i>Yisrael</i> is “Li Rosh” and called <i>Reishis</i> (beginning), therefore he is also called <i>the thigh of the father</i> . And that is enough to understand.	וְהַכֹּל אֶחָד דְּנִעְוִין רֹאשׁ בְּסוֹף וּלְפִי שֶׁיִּשְׂרָאֵל לִי רֹאשׁ וְנִקְרָא רֹאשִׁית עַל־כֵּן נִקְרָא כְּרַעַא דְּאִבּוּהֵי כו' וְדִי לְמִבִּין.
And we must preface to this the concept of Nefesh-Ruach-Neshamah (Naran), which are in the three vessels: brain, heart, and liver, as mentioned above.	וְיֵשׁ לְהַקְדִּים לְזֶה עֲנִין נִפְש־רוּחַ־נִשְׁמָה שֶׁהֵן בְּג' כְּלִים דְּמוֹחַ וְלֵב וְכֶבֶד כַּנ"ל.
Behold, there are three types of “man”: one is the man in Chochmah-Binah-Daas (Chabad) of the brain; the second is the man in the emotional attributes; and the third is the man in Netzach-Hod-Yesod. In each, there is integration of a thing and its opposite, and this is what is called “Adam,” as is known.	דְּהֵנָּה ג' מִיְּנֵי אָדָם הֵם: א' אָדָם בְּחֻמֵּי־בִינָה־דַעַת שֶׁבְּמוֹחַ, ב' אָדָם שֶׁבְּמִדּוֹת, ג' אָדָם שֶׁבְּנִצְח־הוֹד־יְסוֹד. וְכָל אֶחָד יֵשׁ הִתְכַּלּוּת דְּבָר וְהַפּוּכּוֹ, וְזֶהוּ הַנִּקְרָא אָדָם כַּנִּדְוָע.
However, these three types of man are chained one from the other: the lower is included in the one above it, and it also includes the one beneath it, etc.	אָבֵל ג' מִיְּנֵי אָדָם הָאֵלּוּ מִשְׁתַּלְשְׁלִים זֶה מִזֶּה, וְהִתְחַתּוֹן נִכְלָל בְּעֲלִיוֹן שֶׁעָלָיו וְכוּלָּל הוּא לְתַחְתּוֹן שֶׁלְּמַטָּה מִמֶּנּוּ כו'.
For although man is composed of 248 specific limbs, there are three limbs that are called general limbs—the brain, the heart, and the liver. These include many specific limbs, since they are general vessels for the three general lights, which are Nefesh, Ruach, and Neshamah.	דְּהֵנָּה אֵף עַל פִּי שֶׁהָאָדָם כָּלוּל מֵרַמ"ח אֵיבָרִים פְּרָטִיִּים, יֵשׁ בָּהֶם ג' אֵיבָרִים שֶׁהֵם הַמוֹחַ וְהַלֵּב וְהַכֶּבֶד שֶׁנִּקְרָאִים ג' אֵיבָרִים כְּלָלִיִּים שֶׁכּוֹלְלִים כָּמָה אֵיבָרִים פְּרָטִיִּים, לְפִי שֶׁהֵם ג' כְּלִים כְּלָלִיִּים לְג' אוֹרוֹת שֶׁהֵם כְּלָלִיִּים, וְהֵם בְּחִינַת נִפְש־רוּחַ־נִשְׁמָה.
And they are also included within each other, for these three powers—Nefesh, Ruach, and Neshamah—are general powers, called <i>hiyuli</i> (potential), and not like the other powers in a person, which are only individual powers.	וְגַם הֵם נִכְלָלִים זֶה בְּזֶה, כִּי הֵנָּה ג' כּוּחוֹת הִלּוּל נִפְש־רוּחַ־נִשְׁמָה הֵם בְּחִינַת כּוּחוֹת כְּלָלִיִּים הַנִּקְרָאִים הִיּוּלִי, וְלֹא כִּשְׂאָר כּוּחוֹת שֶׁבָּאֲדָם שֶׁהֵן רַק כּוֹחַ פְּרָטִי לְבַד.
For example, the power in each limb individually is only a specific, limited force—according to that limb's nature and vitality. And it has no inclusion or sharing with another limb's power.	כְּמוֹ הַכֹּחַ שֶׁבְּכָל אֶבֶר בְּפֶרֶט אֵינוֹ אֵלָּא כּוֹחַ פְּרָטִי מִצְמָצֵם רַק לְפִי עֶרֶךְ אוֹתוֹ מִזְגֵּי חַיּוּתוֹ שֶׁל הָאֶבֶר הַזֶּה בְּפֶרֶט בְּלִבְדּוֹ, וְאֵין בּוֹ שְׁתּוּף וְהִתְכַּלּוּת מִכֹּחַ אֶבֶר זוּלָּתוֹ.
Like the power of vision in the eye, which depends on the material composition of that limb alone; so too, the power of hearing in the	כְּמוֹ כֹחַ הָרְאָיָה שֶׁבְּעֵין לְפִי חֲמֵר מִזְגּוֹ בְּפֶרֶט לְבַד, וְכֵן כֹּחַ הַשְׁמִיעָה בְּאָזֹן. וְכֵן כָּל אֵיבָרֵי הָרֹאשׁ כָּל אֶחָד מִיָּחֶד בְּפְנֵי עֲצָמוֹ.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

ear. And similarly, each limb of the head has its own unique function.	
And likewise, all the limbs of the body—each one is a specific and individual vessel.	וכן שאר איברי הגוף כו'
But these powers—the power of the brain in the head and the emotional powers in the heart—include within themselves many specific powers of many particular limbs.	אבל כוחות הללו דכח המוח שבראש וכח המדות שבלב, נכללים בהם כמה כוחות פרטיים של איברים פרטיים רבים
For example, in the brain of the head are included the power of vision, the power of hearing, and all the particular organs of the head, etc.	כמו במוח שבראש כלולים כח הראיה וכח השמיעה וכל פרטי איברי הראש כו'
And the idea of this inclusion is that it is a general power for everything that will later come into individual differentiation, when the limbs are analyzed physically and spiritually—each according to its makeup and nature.	וענין התפללות הזאת הוא שהוא כח כללי לכל מה שיבוא בהתחלקות פרטים פרטי נתון האברים בגשמיות וברוחניות לכל אחד ואחד לפי מזגו וטבעו
All of it is contained together, in hidden form, in the brain—before it comes to be differentiated into many specific parts of all the limbs, in their physical and spiritual formation, as matter and form in each one according to its nature.	הכל כלולים כאחד בהעלם במוח שאינו בא עדין לבחינת התחלקות הפרטים, אלא ממנו יבוא לבחינת התחלקות ריבוי הפרטים של כל האברים בנתונת גשמי ורוחני, בחמר וצורה שבכל אחד לפי טבעו
(And like in the formation of a child—his origin is from the brain of the head, which includes the entire branching out of the structure of the limbs and all specific faculties that later take shape.	וכמו ביצירת הולד שתחלתו נוצר מן המוח שבראש) שהוא הכולל כל הסתעפות חלוקי אברים וכחות (פרטיים שמצטייר אחר כך
Like the spiritual drop [of seed] which included spiritually and in great concealment all the details of the faculties and limbs, as we see in an astrological tool, all the parts of an apple are contained in the seed that is planted, etc.)	וכטפה הרוחנית שהיתה כוללת ברוחניות ובהעלם גדול כל פרטי נתון הכוחות והאברים, כמו שרואים בכלי (האסטרוולוג"ג כל חלקי התפנית בגרעין שזורעין כו')
And this is what is called <i>koach hiyuli</i> (potential power) in spirituality—and so it is in physicality as well, in the structure of the vessels, that there is a general and potential vessel.	וזהו הנקרא כח היולי ברוחניות, וכך הוא בגשמיות גם (בבנין הכלים שיש פלי כללי והיולי
However, behold, the three types of Nefesh-Ruach-Neshamah (Naran) powers in the brain, heart, and liver mentioned above—each is included in the other.	אמנם הנה ג' מיני כחות נפש-רוח-נשמה שבמוח ולב וכבד הנ"ל זה נכללים בזה

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

That is, the higher <i>koach hiyuli</i> (potential power) is considered more general—this is the vessel of the brain. And the vessel of the heart, which is beneath it, is included within it, since it receives from it: the <i>Ruach</i> in the heart receives from the <i>Neshamah</i> in the brain.	דהיינו הפח ההיולי היותר עליון נקרא כללי יותר, והוא כלי המוח. וכלי הלב התחתון הימנו נכלל בו לפי שמקבל ממנו: דרוח שפבל מקבל מבחינת נשמה שבמוח.
If so, the vessel of the brain includes everything. But the vessel of the heart is not as general—it only includes what branches out from it below, not what is above it.	ואם כן כלי המוח כולל הכל. אבל כלי הלב אינו כללי כל כך רק לכלול מה שמסתעף ממנו בלבד ולא למעלה הימנו.
And in relation to the level of <i>Nefesh</i> , which receives from the <i>Ruach</i> in the heart, it is called general—as it is known that “the heart distributes to all the limbs,” meaning that the <i>Ruach Chayim</i> (life-breath) in the heart influences the blood, which is the <i>Nefesh</i> in the left chamber, where the select blood from the liver rises.	והוא לגבי בחינת נפש שמקבל מרוח שפבל נקרא כללי, כידוע דלב פליג לכל שיפין: דהיינו שרוח החיים שפבל משפיע לדם, הוא הנפש שפבל השמאלי ששם עולה המבחר מדם שפבל.
And the vessel of the liver, where the level of <i>Dam</i> (blood) is the <i>Nefesh</i> , is called a particular and a branch compared to the <i>Ruach</i> in the heart.	וכלי הפבד ששם בחינת דם הוא הנפש נקרא פרט וענף לגבי בחינת רוח שפבל.
But even it is called general in relation to the branches that extend from it, which are the external life-forces in the limbs, in the blood vessels that surround and circulate, etc.	אבל גם הוא נקרא כללי לגבי ענפים המסתעפים ממנו, שהם חיצוניות החיות שבאברים, שבגידי הדם שסובבים והולכים כו.
But it is in a minimal and most contracted state—and included in the <i>Ruach Chayim</i> of the heart, just as <i>Ruach</i> is included in <i>Neshamah</i> in the brain, which is the general power, the original source that includes everything—even down to the toenail.	אלא שהוא במעוט וצמצום היותר אחרון, ונכלל ברוח החיים שפבל, כמו שרוח נכלל בנשמה שבמוח, שהוא בחינת הפח הכללי המקור הראשון הכולל הכל עד צפורן הרגל.
For both of the powers in the heart and liver— <i>Ruach</i> and <i>Nefesh</i> —are included within it.	שכל שני הכוחות דלב וכבד, בחינת רוח-נפש, כלולים בו.
And as is known, the sinews of the brain extend until the end of the heels, and also the fact that the heart distributes to all limbs via sinews and arteries—all of it is included in the brain.	וכידוע דגידי המוח מתפשטים עד סוף העקבים, וגם מה שהלב פליג לכל שיפין בגידין ועורקים—נכלל הכל במוח.
And also, the fact that the blood is the <i>Nefesh</i> (soul)—its movement and sensation are all extended from the brain.	וגם מה שהדם הוא הנפש מתפשט בתנועה והרגשה הכל מן המוח.
For through the will in the thought of the brain, every movement is activated and every particular sensation is felt.	שהרי ברצון שבמחשבה שבמוח יגיע כל תנועה ורגיש כל הרגשה פרטית.
As in the verse: “He who increases knowledge increases pain,” etc.	כמו (קהלת א', י"ח) יוסיף דעת יוסיף מכאוב כו.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

Therefore, it is called the most general <i>koach hiyuli</i> (potential power) of them all.	ועל פן נקרא כח היולי היותר כללי מכלם
After it branches the power of the heart, which is a more particular <i>koach hiyuli</i> —the power of <i>Ruach</i> in the heart, which is also a <i>koach hiyuli</i> over all the life-force in the blood of the limbs below it, which is encloded in the liver.	ואחריו מסתעף כח הלב שהוא כח היולי פרטי יותר, שהוא כח הרוח שבלב, שגם הוא היולי על כל החיות. שגם האברים שלמטה הימנו המלוכש בכבד
And the blood, which is the <i>Nefesh</i> in the liver, sends external vitality to all the limbs.	והדם הוא הנפש שבכבד שולח חיות חיצוני לכל האברים
It too is a <i>koach hiyuli</i> that includes them all together, but it is a more particular <i>koach hiyuli</i> —	וגם הוא כח היולי הכוללם יחד, אבל הוא כח היולי פרטי יותר
for it first receives from the heart and is included in it, and the heart receives from the brain and is included in it, as explained above.	שהרי הוא מקבל מן הלב תחלה ונכלל בו, והלב מקבל מן המוח ונכלל בו כנ"ל
And these are the three vessels for <i>Nefesh-Ruach-Neshamah</i> , in the form of general <i>kochos hiyuli'im</i> , where the lower is included in the one above it.	והן ג' כלים לנפש-רוח-נשמה בבחינת כחות היוליים כלליים, והתחתון נכלל בעליון שעליו
And they are the three types of man: specifically, Chabad (mind), Chagat (emotions), and Nehiy (function), and the one that includes them all together is Chabad in the head.	והם ג' מיני אדם בפרט: חכמה-בינה-דעת, חסד-גבורה-תפארת, נצח-הוד-יסוד, והכוללם יחד הוא חכמה-בינה-דעת שבראש
And this is the <i>Neshamah</i> in the brain, which is called the general <i>Adam</i> , that includes the man of the emotions and the man of Netzach-Hod-Yesod, etc. And that is enough to understand.	וזהו הנשמה שבמוח שנקרא אדם כללי שכולל לאדם שבמדות ואדם שבנצח-הוד-יסוד כו' ודי למבין
And this is [the meaning of] "For man is [like] the tree of the field," for example: a tree whose roots draw nourishment from the earth, and it is from the drawing up through the roots that the primary growth of the body of the tree and its branches occurs.	וזהו כי האדם עץ השדה, על דרך משל: אילן ששרשיו יונקים בארץ, ומן היניקה שברשרשים עיקר הצמיחה של גוף האילן עם הענפים
And even though from the branches [themselves] there extend further branches to branches until the top of the tree, all of it comes from the roots—	וגם שמן הענפים יסתעפו עוד ענפים לענפים עד ראש האילן, הכל הוא מן השרשים
for if the moist vitality of the root-drawing dries up, all the branches dry out and nothing will grow.	שאם ייבש לחלוטית יניקה שברשרשים, ייבשו כל הענפים ולא יצמח מאומה
Nevertheless, the earlier branches are more general in relation to the nourishment from the roots, and the branches in the middle are more particular, and are included in the earlier ones;	ועל כל פנים, הענפים הראשונים יותר כלליים ליניקות השרשים, והענפים שהם באמצע יותר פרטיים ונכללים בראשונים

Mitteler Rebbe**Parshas Pinchas****עלת תמיד העשויה בהר סיני כו**

and the last [branches] are even more particular. (And one cannot say that the intermediate branches only include the branches that emerge from them, for there are also [other] branches that emerge afterward from the tree independently—	והאחרונים יותר פרטיים. (ואי אפשר לומר שהענפים האמצעיים כוללים רק לענפים שמסתעפים מהם, כי יוצאים אחריהם ענפים מן האילן בפני עצמם
rather, they [the intermediate branches] include the nourishment for the branches that emerge afterward, and the earlier ones include the nourishment for the branches in the middle, etc.).	רק שהם כוללים ליניקת הענפים שיוצאים אחר כך, (והראשונים כוללים ליניקת הענפים שבאמצע כו).
But this is not like the model of man with the three powers mentioned above, for the head of the tree is the most refined growth, and what is near the root is lower, and is [actually] the last of all.	ואין זה דומה עם ציור אדם בג' כחות הנ"ל, שראש האילן הוא הצמיחה המשובחת יותר, וסמוך לשרשו גרוע והוא אחרון מכלם כו.
But [rather, the tree] is like the model of man in the three powers mentioned above—that the first power includes them all.	ואלא שזהו כמו ציור אדם בג' כחות הנ"ל, שפך הראשון כולל את כלם כו.
And this is [the meaning of] “For man, in the structure of his stature and in his growth, is similar to the tree of the field”—that he grows from the root in the earth as a generality, and branches out to particulars and particulars of particulars, as explained above. And this is enough for one who understands.	וזהו כי האדם בבנין קומתו ובצמחתו דומה לעץ השדה, שצמח מן השרש שבארץ בכלל ומסתעף לפרט ופרטי פרטים, וכנ"ל, ודי למבין.
And it is understood from all of this regarding the three general faculties mentioned above, that it is specifically through the level of the Neshamah in the brain—which is the most general level of the "Adam" (man)—that all the specific life-force of the Nefesh spreads to all the limbs, both the inner and outer [aspects], down to the toenail, with one unified connection and bond from head to foot.	ונמצא מובן מכל זה בג' כחות הכלליים הנ"ל שעל ידי בחינת הנשמה שבמוח שהוא בחינת אדם הכללי יותר הרי מתפשט על ידו דוקא כל פרטי החיות של הנפש בכל האברים פנימי וחיצוני עד צפרן הרגל בקשר וחיבור אחד מראש לסוף.
For even what the heart channels to all the limbs, and what the Nefesh receives from the Ruach and transmits to the outer limbs as explained above—all of it comes from the brain in the head, because everything is included within it.	כי גם מה שהלב משפיע לכל האברים ומה שהנפש מקבל מרוח ומשפיע לחיצוניות האברים כנ"ל—הכל הוא מן המוח שבראש כי הכל כלולים בו.
And according to this, the Neshamah in the brain is truly an intermediary level—to bind and connect from the essence of the soul itself, which is completely spiritual and devoid of any physical vitality, to bring and extend life-force into the entire body, into every specific detail and every limb of the body in both spiritual and physical structure, down to the very last and lowest limb.	ולפי זה הרי הנשמה שבמוח בחינת ממוצע ממש לחבר ולקשר מעצם הנפש ממש שהיא רוחנית לגמרי משללת מכל חיות גשמי, להביא ולהמשיך החיות בכל הגוף בכל פרט ופרט בכל האברים שבגוף בנותח. הרוחני וגשמי עד האבר האחרון יותר מכלם כו.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

(And this is like the moisture in the drawing from the roots of the tree, which flows and travels through the body of the tree from beginning to end, and spreads to every branch down to the very last branch...)	וזהו כמו הלחותית שבניקת השרשים שבאילן) שעובר והולך בגוף האילן מתחלתו לסופו ומתפשט (בכל ענף עד הענף האחרון יותר כו
(And in man, this means that he can feel himself with a general sensation from head to foot in a single moment—this itself is proof that there is a form of connection and unity from the essence of the soul from head to foot as one, as explained elsewhere.)	ובאדם הנה מה שיכול להרגיש את עצמו הרגשה) כללית מראש לרגל בבת אחת—זהו הראיה שיש בזה בחינת התקשרות וחיבור מעצם הנפש מראש לרגל (כאחד, וכמו שכתוב במקום אחר
And this is the level of Nefesh–Ruach–Neshamah (Naran) in man, within the form of his stature; and the encompassing level is the Chayah–Yechidah dimension, from which there radiates a general light that includes the head and foot as one.	וזהו בחינת נפש רוח נשמה דאדם שבציור קומה, ומקיף בחינת חיה יחידה שבא משם הארה כללית לכלול ראש ורגל כאחד
And after this, the analogy from all this will be understood concerning the structure-image of the Creator of Genesis, which is the level of the Supernal Man upon the Throne, etc., who includes the three levels of Nefesh–Ruach–Neshamah mentioned above, which are en clothed in the three vessels of moach, lev, and kaveid (brain, heart, liver) as explained above in vertical order.	ואחר כזאת יובן הדמיה מכל זאת בענין ציור קומה של יוצר בראשית שהוא בחינת אדם העליון שעל הכסא כו' שהוא כולל שלוש מדרגות דנפש-רוח-נשמה הנ"ל שמלוכשים בשלושה כלים דמוח ולב וכבד כנ"ל בארץ
And this is what is said in the Zohar: “Three rule above: the brain, the heart, and the liver,” etc.—these are three general vessels for the Nefesh–Ruach–Neshamah of Atzilus. And the most inclusive is the level of the upper mochin in the head, and that is the level of Yisrael de-le'eila (Supernal Yisrael), Li Rosh (“to Me is the head”), for Yisrael below arose there in thought and the mochin in the head, etc., as it is written: “Beni bechori Yisrael” (My firstborn son, Yisrael), whose source is in the mind of the father—meaning the inwardness of Abba–Ima within Ze’eir Anpin.	והוא מה שאמר בזהר דתלת שליטין אינון לעילא: מוחא ולבא וכבדא כו' שהן שלוש כלים כלליים לנפש-רוח-נשמה דאצילות, והכולל יותר הוא בחינת המוחין העליונים שבראש והוא בחינת ישראל דלעילא — לי ראש, שישאל שלמטה עלה שם במחשבה ומוחין שבראש כו' וכמו שכתוב "בני בכורי ישראל", ששרשם במוח האב שהוא בבחינת פנימיות אבא-אימא שבזעיר אנפין כו'
(And in the general order of the entire chain of worlds, this refers to the mochin of Adam Kadmon, who is called Adam of Beriah in general. And through Arich Anpin and Atik, is called Adam of Yetzirah, and the Abba–Ima within Ze’eir Anpin are called Adam of Asiyah.)	ובכללות כל ההשתלשלות הוא בחינת מוחין דאדם) קדמון שנקרא אדם דבריאה בכלל, ועל-ידי אריך אנפין ועתיק נקרא אדם דיצירה, ואבא-אימא שבזעיר (אנפין נקרא אדם דעשיה

Mitteler Rebbe**Parshas Pinchas****עלית תמיד העשויה בהר סיני כו**

<p>And this is the meaning of “For My honor I created him, I formed him, I even made him”—these are the three types of Man of Beriah–Yetzirah–Asiyah, which are the three levels of Nefesh–Ruach–Neshamah, namely: Neshamah in Beriah, Ruach in Yetzirah, and Nefesh in Asiyah.</p>	<p>וזהו "לכבודי בראתי יצאתיו אף עשיתיו" שהן שלושה מיני אדם דבריאה-יצירה-עשייה, שהן שלושה מדרגות הנ"ל בנפש-רוח-נשמה, דהינו נשמה בבריאה, רוח ביצירה, ונפש בעשייה בפרט.</p>
<p>And likewise in the general line (kav ha-yosher), that the root of the souls of Israel is in the thought and inner mochin of Adam Kadmon, which is called Adam of Beriah, etc., and this “Adam” is the most inclusive general man, who includes even until the end of Asiyah—as is known, that the heel of Adam Kadmon terminates at the end of Asiyah.</p>	<p>וכן הוא בכללות דקו"ח (קום הישר), ששרש נשמות ישראל במחשבה ומוחין פנימיות דאדם קדמון שנקרא אדם דבריאה כו', ואדם זה הוא אדם הכללי יותר שכולל עד סוף העשייה בנודע דעקב דאדם קדמון מקטנים בסוף העשייה.</p>
<p>And therefore, it is specifically through Yisrael, whose root is above—at the level of Neshamah in the upper mochin of Adam Kadmon—that there is drawn and connected the radiance of the Infinite Light (Ohr Ein Sof) Itself from before the tzimtzum of the straight line (kav ha-yosher), which is called “His Great Name,” as explained above (which is like the connection of the light of the essential soul in the lower human being, as discussed above), to every specific detail of the chain of worlds (hishtalshelus) of the straight line, from the head of Adam Kadmon to the end of Asiyah.</p>	<p>ועל-כן על-ידי ישראל דוקא שפשרשם למעלה מעלה בבחינת נשמה שבמוחין העליונים דאדם קדמון — נמשך ומתחבר בחינת הארת אור-אין-סוף ממשי שלפני הצמצום דקו"ח שנקרא שמו הגדול כנ"ל (שהוא בדמיון חיבור אור עצם הנפש הרוחנית באדם התחתון למטה כנ"ל) לכל פרט ופרט מפרטי ההשתלשלות דקו"ח המתחלק מראש א"ק עד סוף העשייה.</p>
<p>Just like how the light extends from the brain in the head to the heel of the foot, as explained above—except that it comes in three levels: Nefesh–Ruach–Neshamah, through three general vessels, and each level gives rise to a more particular subdivision stemming from it, the lower always being included in the higher, as explained above with the three general powers of Nefesh–Ruach–Neshamah in their respective vessels.</p>	<p>כמו שהולך ומתפשט מן המוח שבראש עד עקב הרגל כנ"ל — רק שהוא בשלוש מדרגות דנפש-רוח-נשמה בשלושה כלים כלליים לפרטים שמסתעפים מהם, והולך וכא מקלל אל פרט שלו המסתעף ממנו, והתחתון נכלל בעליון שלמעלה ממנו כנ"ל בשלושה כחות כלליים דנפש-רוח-נשמה בשלושה כלים שלהם כו'.</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>In general: what is drawn from the general Neshamah of Adam Kadmon (like Adam HaRishon below, of whom it is said “He breathed into his nostrils a living soul” — referring to the general Neshamah) into the level of Ruach of the Man of Yetzirah (which is primarily through Atik Yomin and Arich Anpin, which are the middos [emotions] in the heart, and they are included in the mochin of Adam Kadmon), and from there to the level of Nefesh of the Man of Asiyah, which is Ze’ir Anpin of Atzilus, which corresponds to Netzach, Hod, and Yesod in general — and from there to Malchus of Atzilus and into Beriah, Yetzirah, and Asiyah itself.</p>	<p>ובכללות הכל היה שנמשך מבחינת נשמה כללית דאדם קדמון דבריא (כמו אדם הראשון למטה דכתיב ויפח באפיו נשמת חיים — נשמה כללית) לבחינת רוח דאדם דיצירה, שהן בחינת ע"ב וא"ס, שהוא בבחינת המדות שבלב בדרך כלל, ונכללים במוחין דאדם קדמון, והם מקוריים לבחינת נפש דאדם דעשיה, שהוא בבחינת ז"א דאצילות שהוא בבחינת נ"ה בכלל, ומשם לבחינת מלכות דאצילות בבי"ע ממש</p>
<p>That is: the most inclusive general category is the illumination of the light of the Neshamah of the “Man of Beriah” (Adam de-Beriah) itself — and this was the state of Adam HaRishon before the sin, whose head was in the intellect of Chabad of Beriah (just as in the aspect of Adam Kadmon in general with regard to Beriah-Yetzirah-Asiyah within Atzilus, as it is written “For My glory I created him, formed him,” etc.).</p>	<p>דהיגו, שכללי היותר כולל הוא הארת אור הנשמה דאדם דבריא ממש, שהוא היה אדם הראשון קדם החטא — שראשו במוחין דחב"ד דבריא (כמו בבחינת אדם קדמון בכללות דבי"ע שבאצילות, כמו (שכתוב: לכוודי בראתיו יצרתיו וגו')</p>
<p>And from Adam HaRishon, whose head is in Beriah, the Patriarchs (Avos) receive — they are the Chariot (<i>merkavah</i>) in the aspect of the middos (Chesed–Gevurah–Tiferes) of the Ruach of the “Man of Yetzirah.” And from them it spreads to the 70 souls of Yaakov, which are divided into the 600,000 souls of Israel — called Yaakov, which is the idea of “the child is the leg of the father,” as explained above.</p>	<p>ומאדם הראשון שראשו בבריא מקבלים האבות שהם המרכבה בבחינת מדות חג"ת דרוח דאדם דיצירה, וממם מתפשט בע"נ נפש דיעקב שמתחלקים לס"ר נשמות ישראל, שנקרא יעקב, שהוא ענין ברא פרעי דאבא בנ"ל</p>
<p>And the root of the souls of Israel is in the supernal thought and intellect above, in the “head is Mine” (<i>Li Rosh</i>) — and it is all one, except that this is the first inclusive root, and Yaakov is the outgrowth and final extension. Therefore he is called “the middle bar” (<i>beriach ha-tichon</i>) that passes from the brain in the head to the heel of the foot.</p>	<p>ושרש נש"י במחשבה ומוחין עליונים שבראש לי ראש — והכל אחד. רק שנה בשרש הכולל הראשון, ויעקב הוא היוצא ומסתעף אחרון. ועל כן נקרא ברית התיכון שברית ממוח שבראש ליעקב הרגל</p>
<p>And this is from the aspect of Malchus of the Ein Sof, which is called “His Great Name,” all the way to the end of Nefesh of Asiyah (as is known that the vessels of Ze’ir Anpin are comprised of three levels — inner, intermediate, and outer — head, body, and</p>	<p>והוא מבחינת מלכות דאין סוף שנקרא שמו הגדול עד סוף נפש דעשיה (פי'דוע של"ג פלים דז"א כלולים מג' מדרגות: פנימי, אמצעי וחיצוני — ראש, תוף, סוף, (ונעשים נ"ר"ן בבי"ע</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

end — and these become Nefesh–Ruach–Neshamah in Beriah–Yetzirah–Asiyah).	
Thus even the Nefesh of Asiyah has its root in the external vessels of Ze'ir Anpin — this is the level of Yaakov, in the 70 souls included in the 12 tribes, which subdivide and spread throughout Beriah–Yetzirah–Asiyah into 600,000, etc., and this is understood).	ונמצא גם בחינת נפש דעשיה שרשו בחיצוניות כלים דז"א — שנהו בחינת יעקב בע"נ נפש הכלולים בשנים עשר שבטים, שמתחלקים ומתפשטים בבי"ע לס"ר וגו', וד"ל
For in a general sense, all of Beriah–Yetzirah–Asiyah is within Atzilus, as explained above — thus the Neshamah of Beriah within Atzilus is the level of Adam Kadmon; the Yetzirah (Ruach) is through Atik Yomin and Arich Anpin; and the Nefesh of Asiyah is Ze'ir Anpin.	לפי שפירדך כללות הכל בבי"ע שבאצילות כנ"ל — הרי נשמה דבריא דאצילות היא בחינת אדם קדמון, ויצירה דרוח בע"י וא"י, ונפש דעשיה בז"א
And the Patriarchs were a chariot in their source in the middos (Chesed–Gevurah–Tiferes) of Atik Yomin and Arich Anpin, which are called “Yemei Kedem” (days of antiquity), and from there it extends to the Netzach–Hod–Yesod, etc., which are the level of the 70 souls of Yaakov.	שהאבות היו מרכבה בשרש שרשם בתג"ת דע"י וא"י, שנקראים 'ימי קדם'. ומשם נמשך לג"ה וגו' — שהיא בחינת ע"נ נפש דייעקב
And it is known regarding the phrase “Shamah Shamo Shiv'im” — that it refers to Malchus of Atzilus, which includes the 600,000 souls of Israel.	ובמו שידוע בענין 'שמע' שם ע"נ — שהוא מלכות דאצילות שכוללת ס"ר נשמות ישראל
And this is, in a general way, what is meant by Yaakov being the “middle bar” (<i>beriach ha-tichon</i>) that passes from the upper extremity of the intellect of Adam Kadmon — which is drawn from His Great Name (i.e., Malchus of the Ein Sof itself) — to the final extremity of the 70 souls of Yaakov in Beriah–Yetzirah–Asiyah, etc., and this is understood.	ונהו דרך כללות — הוא שנקרא יעקב 'ברית התיכון' שמברית מקצה העליון דמוחין דאדם קדמון, שימשך משמו הגדול דמלכות דאין סוף עצמו — עד קצה האחרון דע"נ נפש דייעקב בבי"ע וגו', וד"ל
And so it is likewise on a more specific level regarding the seventy root souls of Israel themselves, who descended below into bodies that possess the image of full human form from head to foot—just as Adam HaRishon included everything, as it is written, “and He blew into his nostrils a soul of life,” a soul that flies forth and gives life to the worlds. This refers to the sefirah of Malchus of the Ein Sof itself, which extends until the Patriarchs, who are the middos (as mentioned above), and from the Patriarchs to the children—these being the seventy souls who stood in Egypt, etc.	וכן הוא ג"כ בדרך פרט בס"ר נשי" עצמן שיצאו למטה בגופים שיש בהן ציור קומה מראש לרגל, כמו אד"ה ה' כולל הכל כמ"ש ויפח באפיו נ"ח נשמה דפרחא מחי העולמים שהוא מלכות דאין סוף עצמו ומתפשט עד האבות שהן המדות כנ"ל ומאבות לבנים שהן ס"ר שעמדו במצרים כו

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

And these seventy also are called roots for all generations branching out from them in the form of a full human structure, in the three levels of Nefesh-Ruach-Neshamah mentioned above. And this is that the generation of Moshe was the seventy in the level of Neshamah in the intellectual faculties (Chochmah and Binah) in the head—since they received the Torah face to face, etc.—and included what branched out from them in the middos of the heart, the level of Ruach of Yetzirah.	וגם בס"ר הללו הרי נקראים שרשים לכל דורות המסתעפים מהן בציוור קומת אדם בג' מדרגות דנ"ב הנ"ל והוא שדורו של משה היה הס"ר בבחינת נשמה במוחין דחכמה שבראש שהרי כשקבלו התורה פנים בפנים כו' וכוללים מה שמסתעף מהם במדות שבלב בבחינת רוח דיצירה
Like through the generation of David and Shlomo, and through the later prophets, who were in the level of Netzach and Hod, etc.—this is until the generations of the Tannaim and Amoraim. And after them are the later generations, which are in the level of the heels, and called Ikvasa d'Meshicha (the heels of Moshiach).	כמו עד דורו של דוד ושלמה ועד דורות הנביאים האחרונים שהיו בבחינת נ"ו"ה כו' שנהו עד דורות התנאים ואמוראים ואחריהם הוא הדורות אחרונים שהיו בבחינת עקבים ונקראים עקבות משיחא
Nevertheless, they are also called “children,” and this is the concept of “a son is a leg of his father”—this is the matter of Yaakov, who extends to the very end of the heels from the intellect in the head, in general as above, and in more particular terms. And in every generation there is an image of the full form—of the heads of the thousands, etc.—the level of the “eyes of the congregation,” which is the intellect in the head.	ואף-על-פי-כן נקראים בנים ג"כ והוא ענין ברא ברעא דאביה שנהו ענין יעקב שמברית לקצה האחרון דעקבים ממוחין שבראש בכללות כנ"ל ובפרטות יותר וגם בכל דור ודור יש ציוור קומה דראשי אלפים כו' בבחינת עיני העדה שנהו בבחינת מוח שבראש
And there are souls for the thousands that are in the level of the middos—love and fear—Ruach of Yetzirah, the external level in the heart. And they include all that branches out from them in the level of action of mitzvos alone, which is Nefesh of Asiyah, which is called the heels, etc.	ויש נשמות לאלפים שהיו בבחינת מדות אוהב וירא רוח דיצירה בבחינת חיצוני שבלב וכוללים כל המסתעף מהם בבחינת מעשה המצות לבד שהוא נפש דעשייה שנקרא עקבים כו'
And in the general context of Adam Kadmon, the final generation is entirely called Ikvasa d'Meshicha, and this is “Yisrael Li Rosh” (“Israel is to Me as a head”). And this is the meaning of “Your name shall no longer be called Yaakov”—only in the aspect of the heel—but Yisrael, which means “Yashar E-l,” a human of Beriah in general.	ובכללות דאדם קדמון נקרא דור האחרון בלו עקבות משיחא והוא ישראל לי ראש וז"ש ולא יקרא עוד שמך יעקב בעקבים לבד אלא ישראל שהוא ישראל בבחינת אדם דבריאה בכללות
And therefore, it is specifically through the souls of Israel that there will be drawn down from the Malchus of the Ein Sof, which is called “His Great Name” (as above), down to the very lowest level—the heels of Asiyah.	ועל-כן על-ידי נשמות דישוראל ונקא יהיה נמשך ממלכות דאין-סוף שנקרא שמו הגדול כנ"ל עד למטה מטה בסוף בבחינת עקבים דעשייה

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

And through this will also be the elevation of the worlds from below to above, up to the source of all the upper delights that are in the Ein Sof itself, in ever greater ascents—those fifty jubilees mentioned above. Until one can even connect the beginning and the end in the flow of the upper delight—from the very first source of the pure, essential delight—to be the source of all life in the World to Come.	וגם על־ידו יתהיה בְּחִינַת עֲלִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה מַעְלָה עַד מְקוֹר כָּל הַתַּעֲנוּגִים עֲלִיּוֹנִים שֶׁבְּאֵין־סוֹף עֲצֻמוֹ בְּעִלּוֹי אַחֵר עִלּוֹי דְּנִי"א יוֹבְלוֹת הַנִּי"ל עַד שֶׁגַם יוּכַל לְחַבֵּר מֵרָאשׁ לְסוֹף גַּם בְּעֵנֶן הַשְּׂתַלְשּׁלוֹת עֲנָג הָעֲלִיּוֹן לְהִיּוֹת נִמְשָׁךְ מִמְּקוֹר הָרָאשׁוֹן שֶׁבְּתַעֲנוּג הַפְּשׁוּט בְּעֲצָמִיּוֹת מִמֶּשׁ לְהִיּוֹת מְקוֹר לְכָל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא
And to connect all the way downward until it is drawn into the very lowest level—which is Gan Eden HaTachton of Asiyah—until even physical delights of all the goodness of Eretz Yisrael, a land flowing with milk and honey, and the like.	וְלַחֲבֹר לְמַטָּה מִטָּה מֵאֵד עַד שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ בַּמְדְּרָגָה הַיּוֹתֵר אֲחֵרוֹנָה שֶׁהוּא גֹן־עֵדֶן הָאֶרֶץ דְּעֵשְׂיָה עַד תַּעֲנוּגִים גִּשְׁמִיִּים דְּכָל טוֹב אִ"י אֶרֶץ זֵבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ וְכַהֲנָה
And who is the one who connects from the source of all delights that are above even the Kav and Chut, etc., to this lower place? It is the “middle bar” of Yaakov, who connects from the highest end to the lowest end—because he is called an intermediate, as mentioned above.	וְמִי הוּא הַמְּחַבֵּר מִמְּקוֹר כָּל הַתַּעֲנוּגִים שֶׁלְּמַעְלָה מִקְוִי־חוּט כּו' לְמַטָּה כָּל־כָּף הוּא בְּבִחִינַת בְּרִיַּח הַתִּיכוֹן דִּיעֲקֹב שֶׁמְבָרִיחַ מִקְצֵה הָעֲלִיּוֹן לְקִצֵּה הַתַּחְתּוֹן מִפְּנֵי שֶׁנִּקְרָא בְּבִחִינַת מִמְצָע כּנ"ל
And this is what is meant by, “And I will feed you with the heritage of Yaakov”—an inheritance without boundaries, rising upward to no end and descending downward to no limit. These are the two levels of the Or Yashar and Or Chozer (direct and returning light) that are within the essence of the Emanator, as explained above in “praised and glorified,” etc., and this is sufficient.	וְזֶ"שׁ וְהֶאֱכַלְתִּידָּ נִחְלַת יַעֲקֹב נִחְלָה בְּלִי מִצָּרִים לְמַעְלָה מַעְלָה עַד אֵין שְׁעוֹר וּלְמַטָּה מִטָּה עַד אֵין תְּכַלִּית שֶׁהֵן ב' מְדְרָגוֹת דְּאוֹי"י וְאוֹי"ח שֶׁבִּמְהוּת וְעֲצָמוֹת הַמַּאֲצִיל כּנ"ל בְּפִירוּשׁ מְשֻׁבָּח וּמְפָאָר כּו' וְד"ל

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עֲלֵת תְּמִיד הַעֲשׂוּיָה בְּהָר סִינַי כּו

[NOTE Summary

This section of the Mitteler Rebbe's discourse presents a profound mystical structure in which the entire reality—spiritual and physical—is framed as a grand “Tzelem Elokim,” a divine human form. At the center of this structure stands the soul of the Jew, stretching from the most exalted lights of *Ein Sof* to the material realm below.

The three layers of the soul—Nefesh, Ruach, and Neshamah—correspond to the three main bodily vessels: the liver, heart, and brain. Just as physical life flows from the brain through the body, spiritual vitality flows from the "brain" of the Adam HaElyon (the supernal man on the Throne of Glory) through the entire chain of existence.

At the highest level, this “Adam” is Adam Kadmon, who spans from the Infinite Light (*Or Ein Sof*) all the way down to the lowest realm of Asiyah. In this model, *Am Yisrael* are not merely dwellers within creation—they are the link that binds the highest point of G-dliness with the lowest elements of existence.

The 600,000 root souls that stood at Sinai are depicted as containing the full spiritual structure of Adam. The generation of Moshe is seen as the head (Neshamah), while subsequent generations embody lower aspects down to the "heels"—our current generation, the “Ikvasa D'Meshicha.” Yet, even the heels are vital, for Yaakov, the archetype of the Jew, is called the *Beriach HaTichon*—the middle bar that connects the highest to the lowest.

Ultimately, it is through the Jewish soul that the Infinite Pleasure of Hashem (*ta'anug atzmi*) can be drawn down not only into Gan Eden HaElyon but into the very physical pleasures of the Land of Israel—“a land flowing with milk and honey.” The mission of Israel is thus to complete the spiritual circuit of creation, pulling the highest inward light down to the farthest corner of reality.

Practical Takeaway

Every Jew—no matter how "low" or "unimportant" they may feel—is a crucial part of the spiritual anatomy of creation. Just as the heel supports the entire body and allows the head to move, so too the "lowest" generation plays a vital role in fulfilling G-d's plan. Your mitzvah, your struggle, your prayer, and your spark of faith in exile are not detached actions—they are the *channel* through which the light of the Infinite flows into the world. You are Yaakov, the middle bar, connecting Heaven and Earth.

Chassidic Story

In the winter of 1812, following the devastation of Napoleon's retreat from Russia, many Chassidim of the Mitteler Rebbe had become spiritually demoralized. The horrors of war and exile left them numb. One young Chassid, who had once been deeply connected to learning, broke down crying before the Rebbe: “I feel like the ‘heel’ of everything—I’ve lost feeling in my heart, let alone my mind.”

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

The Mitteler Rebbe looked at him deeply and said:

“Yaakov is not just the head—he is the heel too. It is the heel that walks the world, and brings the entire body to where it must be. The head can only think of Gan Eden. But G-d desires a Dirah BaTachtonim—a home in this world. And for that, He needs your heel.”

With those words, the Chassid stood up straighter. The Rebbe added:

“The *Beriach HaTichon* is not a metaphor. It is your soul, in this generation. The footsteps of Mashiach are not behind us—they are inside you.”

Source: *Sichos and letters of the Mitteler Rebbe, Cheshvan 5573; oral transmission from Reb Hillel Paritcher.*

END NOTE]

And behold, it still requires explanation: Although Yisrael arose in thought, and Yaakov, who is called the “Middle Bolt” (as mentioned above), thereby becomes an intermediary to draw from the Essence and Being of the Infinite (Ein Sof), from beginning to end (as stated above), how can there be an intermediary in this, when the root of the souls of Israel is only in the thought and intellect of Chochmah in the head, whereas the Essence and Being of the Infinite is far beyond Chochmah—for He is not of any of these attributes at all, as it is written: “He is wise, but not with a knowable wisdom,” and as the saying goes: “No thought can grasp Him at all,” not even the thought and intellect of Adam Kadmon, as is known.

והנה עדין יש להבין דהגם שישאל עלה במחשבה ויעקב שנקרא בריח התיכון כנ"ל על ידי זה נקרא אמצעי להמשיך לבחינת מהות ועצמות אין-סוף ברוך-הוא מראש לסוף כנ"ל, היאך אפשר להיות בחינת ממוצע בזה מאחר ששרש נשמות ישראל אינו רק במחשבה ומוחין דחכמה שבראש ומהות ועצמות אין-סוף למעלה הרבה מן החכמה דלאו מכל אינון מדות כלל וכמו שכתוב "חכים ולא בחכמה ידיעה" כו' וכמאמר "דלית מחשבה תפיסא ביה כלל", לית מחשבה וחכמה אפלו מחשבה ומוחין דאדם קדמון כידוע.

And even though it says, “All who are called by My Name, for My glory I created him,” this refers to Adam Kadmon, the human of Beriah, and is called “in My Name” literally, which is the aspect of His Great Name (as mentioned above), nevertheless this only applies to the intellect of Chochmah in the head, as stated above.

ואף-על-פי שנאמר "כל הנקרא בשמי לכבודי בראתי" כו' שנהו אד"ם קדמון אדם דבריא ונקרא "בשמי" ממש שהוא בחינת שמו הגדול הנ"ל, מכל מקום אין זה רק בבחינת המוחין דחכמה שבראש לבד כנ"ל.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>However, the matter must be prefaced with the teaching: “There are three bonds—Yisrael is bound to the Torah, and the Torah is bound to the Holy One, blessed be He.” And Torah has both hidden and revealed aspects, and so too does Hashem, and so too does Yisrael. And these three bonds in their hidden state mean that Yisrael, who arose in the primordial thought, is bound to the Torah in its hidden aspect, which is the primordial Torah in the Essence and Being of the Infinite One, literally, which is called the “Primordial Allegory” (mashal hakadmoni), as it is written: “I was with Him an artist, with Him literally,” as is known.</p>	<p>אך הנה יש להקדים המאמר דג' קשריו הן: ישראל מתקשרין באוריתא ואוריתא בקודשא-בריך-הוא, ואוריתא סתים וגליא וקודשא-בריך-הוא סתים וגליא וישראל סתים וגליא, וישלשה קשרים האלו בבחינת סתים הינו שישיראל ששלה במחשבה הקדמונה מתקשרין באוריתא בבחינת סתים שהיא התורה הקדומה שבמהותו ועצמותו של אי-סוף ברוך-הוא ממש, שנקראת בלשון המקובלים "משל הקדמוני" כו', וכו' שכתוב "ואהנה אצלו אמן", "אצלו" ממש כידוע.</p>
<p>If so, there is another intermediary level, far higher, that connects the Holy One, blessed be He—who is called "Sovev Kol Almin," beyond even the intellect and thought—with Yisrael, whose source is in the thought of Adam Kadmon. And this intermediary is the Torah, which is bound to Hashem, and Yisrael are bound to it.</p>	<p>ואם כן הרי יש עוד בחינת ממוצע למעלה מעלה שמתחבר את קודשא-בריך-הוא שנקרא סובב כל עולמין דלא מתיחס להכמה ומחשבה כלל עם ישראל שבמחשבה דאדם קדמון, והיא התורה שמתקשרת בקודשא-בריך-הוא וישראל מתקשרין בה כו'.</p>
<p>And the explanation of the matter is what we say: “Blessed is Hashem, the G-d of Yisrael”—this refers to the Supreme level (mentioned above), from the world of the Ein Sof itself, which is called “Sovev Kol Almin,” down to the world of Kav and Chut (measured divine flow), which is called “He Who enlivens the worlds,” which comes from the concealment of the Essence into revelation, through the ten sefirot of Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah, which are drawn from Kav and Chut, etc., and are called in general the revealed worlds.</p>	<p>וביאור הענין הנה אומרים "ברוך ה' אלקי ישראל" העליון הנ"ל מן העולם דאין-סוף עצמו שנקרא סובב כל עולמין עד עולם דקו וחוט שנקרא חי העולמים שבא מהעולם העצמות לגלוי בפעולה ספירות דאבי"ע שנמשכים מקו וחוט כו' ונקרא עולם הגלוי בכללות.</p>
<p>And this is the meaning of “Baruch”—a general drawing forth from the Essence of the Ein Sof, which is above the Kav and Chut, to be a revelation of that which was hidden. And it will be called “Elokei Yisrael” within the Kav and Chut, down to the end of the world of Asiyah, in the souls of Israel in their bodies, who are called “Elokei Yisrael” literally.</p>	<p>והינו "ברוך" בחינת המשכה כללית מעצמות אין-סוף שלמעלה מקו וחוט להיות גלוי העולם ויהיה נקרא "אלקי ישראל" בקו"ח עד סוף עולם העשיה בנשמות ישראל בגויותיהם שנקרא "אלקי ישראל" ממש.</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>And through what will this blessing and drawing forth occur? After all, the soul of Yisrael only has its root in the intellect of Adam Kadmon, about which it says “I created him”—yesh me’ayin (something from nothing). It is through the Torah, which in the Essence of the Ein Sof—whose understanding has no end at all—is bound in His very Essence. He is the Knower, the Knowledge, and the Known. This is called His essential Wisdom, and He and His wisdom are one in the absolute sense. and it is written: “And I was with Him...”</p>	<p>ועל ידי מה תהיה ברכה והמשכה זו? הרי נשמת ישראל אין שרשה אלא במוחין דאדם קדמון שעליו נאמר "בראתיו" יש מאין כו', הגה הוא על ידי התורה שבעצמותו יתברך דלתבונתו אין מספר כלל, דמתקשרת בעצמותו ממש, שהוא היודע והדעה והידוע ונקראת חכמתו העצמית והוא וחקמתו הכלולה בו אחד ממש. 'וכמ"ש ואהי' אצלו כו</p>
<p>And it is known that the Malchus of the Ein Sof—the level of His Great Name (as mentioned above)—is only a single radiance from the Essence and Being of the simple delight within His very Essence, which is called in the language of the Kabbalists “the King’s Delight in His Essence,” etc.</p>	<p>וכידוע דמלכות דאין-סוף בחינת שמו הגדול הנ"ל אינו רק הארה אחת ממהותו ועצמותו של התענוג הפשוט שבעצמותו יתברך ממש שנקרא בלשון המקובלים "שעשועי המלך בעצמו" כו'</p>
<p>And that which it says that the Torah is bound with the Holy One, blessed be He—this means it is bound with the essence of these delights and the simple pleasure in His very Essence (as mentioned above), because the aspect of wisdom within the Torah as it is in its root within the Essence and Being is united in His Essence and is called the very essence of the Ein Sof.</p>	<p>ומה שנאמר "דאורייתא מתקשרא בקודשא-ברוך-הוא" הינו שמתקשרת בעצמות השעשועים והתענוג הפשוט שבמהותו ממש הנ"ל משום שבחינת החכמה שבתורה כמו שהיא בשרשה במהותו ועצמותו נכללת בעצמותו ונקראת בבחינת עצמותו של אין-סוף ממש</p>
<p>And an example of this occurred at the Giving of the Torah, when the wisdom of the Supernal Man radiated: “You have given us... the light of Your face,” meaning all the inner and essential level of the simple delight above was revealed through the light of His face, as it is written: “I am [Anochi],” etc. And therefore their souls flew from their bodies, for the souls of Israel are bound with the very essence of the simple delight of the Supernal Wisdom (Chochmah Ila’ah) of Torah as it is in the Essence and Being, through the three aforementioned bonds, and this is sufficient.</p>	<p>והנאמא לזה היה במתן תורה שחכמת אדם העליון האיר פניו: "באור פניך נתת לנו" כו', הינו כל בחינת פנימיות ועצמות התענוג הפשוט שלמעלה נתגלה באור פניו כמו שכתוב "אנכי" כו', ועל כן פרחה נשמתן מפני שנשמות ישראל מתקשרין בעצם התענוג הפשוט דחכמה עילאה דתורה כמו שהיא במהותו ועצמותו על-ידי ג' קשרין הנ"ל ודו"ל</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>And just as, by way of example, in a person below—when he grasps a new concept and new wisdom—regarding this it is said, “The wisdom of a man will illuminate his face,” with abundant pleasure and joy, and his face will shine and glow, etc., because the inner essence of the pleasure of the Yechidah in his soul radiates and is clothed in his face, due to his having innovated, from his essential wisdom, some new concept and new wisdom, etc., like Rabbi Abahu whose face glowed because he discovered a new Tosefta, as explained elsewhere.</p>	<p>וכמו עד"מ באדם למטה באשר משפיל שכל וחקמה חדשה על זה נאמר חכמת אדם תאיר פניו ברוב תענוג ושמחה ויאירו ויצהבו פניו כו' לפי שפנימיות עצם התענוג ד'חידה שבנפשו מאיר ומתלבש בפניו מצד שחדש מכת חכמתו העצמית איזה שכל וחקמה חדשה כו' כמו ר' אבהו שצהבו פניו מפני שמצא תוספתא חדתא כמו שכתוב במקום אחר:</p>
<p>And this is because the essential, abstract wisdom (hiyuli), from which is the source and emergence of the power to comprehend any new concept in revelation, etc., is included in the essence of the soul itself (that is, in the entire substance of the simple pleasure that is in the essence of the soul. And therefore it is called “Nefesh HaSichlis”—the intellectual soul—based on the wisdom within it, or “Nefesh HaMedaberes”—the speaking soul—because speech is through wisdom. And if the wisdom were only a specific faculty, how could the soul itself be named for it? And another proof: from the power to generate an intellectual soul resembling the essence, etc., as explained elsewhere). And according to this, the primary revelation of the essence and being of the essential pleasure is through the essential wisdom.</p>	<p>והיינו לפי שחקמה העצמית העיולי שממש מקור מוצא לכת המשפיל להשפיל כל שכל חדש בגלוי כו' הוא כלול בעצמות הנפש ממש (דהיינו בכל מהות עצם התענוג הפשוט שבמהות הנפש, ועל כן נקראת נפש השכלית על שם החכמה שבה או שנקראת נפש המדברת שהדבור בחכמה, ואם היתה החכמה אינה רק בחינת כח פרטי אף נקראת הנפש עצמה על שמה, ועוד ראיה מכת המוליד נפש שכלית בדומה לעצם כו' כמו שכתוב במקום אחר). ולפי זה עקר גלוי מהות ועצם התענוג העצמי הוא בכת החכמה העצמית:</p>
<p>And so it will be understood above, that the beginning, innermost, and essential aspects of the aforementioned delights—which are called “the King’s Delights,” etc.—in the Essence and Being itself, is in the Supernal Wisdom of Torah, which is called the power of His essential wisdom, literally. And this is [the meaning of] “I was with Him,” literally with Him, “His essential delights day by day.”</p>	<p>וכך יובן למעלה שראשית ופנימיות ועצם השעשועים הנ"ל שנקראו שעשועי המלך כו' שבמהותו ממש הוא בחכמה עילאה דתורה שנקראת כח חכמתו העצמית ממש, וזהו ואהיה אצלו ממש כו' שעשועי העצמיים יום יום:</p>

Mitteler Rebbe**Parshas Pinchas****עלית תמיד העשויה בהר סיני כו**

<p>And this is that the Torah of the essential Supernal Wisdom is bound with the essence of the delights of the Essence of the Ein Sof, and Yisrael are bound in their root in the innermost part of the intellect—which is what is called “children” from a spiritual drop in the mind of the father, etc.—in the essence of the delight and pleasures of Supernal Wisdom of the Holy Torah, which is called the Wisdom of the Ein Sof, literally. (Which is like what is called “the intellectual soul,” and as it is written: “What is His name, and what is His son’s name”—these are Yesh-Sovev, the level of Adam Kadmon in general.)</p>	<p>וזהו דאורייתא דחכמה עילאה העצמית מתקשרא בעצם השעשועים דעצם אין-סוף וישראל מתקשרים בשרשם בפנימיות המוחין שהוא מה שנקרא בנים בטפה רוחנית במוח האב כו' בעצם התענוג ושעשועים דחכמה עילאה דתורה הקדושה שנקראת חכמת אין-סוף ממש (שהוא כמו שנקראת נפש השכלית וכמו שכתוב מה שמו ומה (שם בנו שהן י"ש-סובב בחינת אדם קדמון בכללות).</p>
<p>And this is “Yisrael are bound with the Torah.” It is thus found that through the aspect of the essential delight and pleasures in the Supernal Wisdom of Torah (mentioned above), it is a true intermediary to draw from the aspect of the essential delight that is in the Essence of the Ein Sof, blessed be He, into the entire chain of Kav and Chut, down to Gan Eden HaAretz, and also the delight of the World to Come, etc.—only through Yisrael who are bound with the Torah. And this is sufficient.</p>	<p>וזהו ישראל מתקשרין באורייתא. ונמצא דעל-ידי בחינת התענוג ושעשועים העצמיים שבחכמה עילאה דתורה הנ"ל הוא בחינת ממוצע ממש להמשיך מעצם התענוג שבמהותו של אין-סוף ברוך-הוא בכל ההשתלשלות דקו וחוט עד גרעין הארץ וגם תענוגי העולם הבא כו' רק על-ידי ישראל שמתקשרין באורייתא ודו"ל:</p>
<p>And with this, the earlier question is resolved—how can Israel be called an intermediary, etc.?—for indeed both are true. For although the root of the souls of Israel is only in the level of thought and wisdom of Adam Kadmon in general, and not in the Essence of the Infinite One, which is completely beyond even the thought and wisdom of Adam Kadmon (which is called “the Man of Beriah,” created from nothing to something, as explained above), nevertheless, through the connection of Israel to the Torah—whose root, the wisdom of the primordial Torah, is bound with the Essence of the delight and the inner pleasures of the Essence—</p>	<p>ובזה יתורץ הקושיא הנ"ל איך נקרא ישראל ממוצע כו', דודאי שניהם אמת, דהגם שאין שרש נש"י רק במחשבה וחקמה דאד"ם קדמון בכלל ובעצמות אין-סוף ברוך-הוא למטה מטבע אפלו מחשבה וחקמה דאד"ם קדמון שהוא נקרא אדם דבריה מאין ליש כנ"ל</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

because the essence of the wisdom of the Torah is grasped and united with the Essence of the Infinite One, literally. And although no thought can grasp Him—meaning even the thought of Adam Kadmon cannot—yet the thought and Supernal Wisdom of Torah are, in fact, His very essence and being, as explained above. Therefore, Israel is also called an intermediary through the Torah, to bind and connect from the essential delight of the Infinite One through the entire chain of descent of Kav v'Chut, down to the lowest levels of the world of Asiyah.

אבל מצד התקשרות ישראל באוריתא ששרש חכמת התורה הקדומה היא מתקשרת בעצמות התענוג והששועים דמהות ועצמות כו', לפי שהוא עצם חכמתו יתברך דאין-סוף ברוך-הוא ממש במהותו נתפס ומתאחד בה, ואף-על-פי דלית מחשבה תפיסא ביה — הינו מחשבה דאד"ם קדמון — אבל מחשבה וחקמה עלינה דתורה הרי היא בבחינת עצמותו ומהותו ממש, בפנ"ל

Therefore, Israel too is called an intermediary, through the Torah, to bind and connect from the essential delight of the Infinite One through all the stages of the descent of Kav v'Chut until the final level of the world of Asiyah. A proof of this is from what is written in the Zohar on the verse “Let me hear your voice,” that the Holy One comes to delight in Gan Eden with the Torah learned by the souls of the righteous. Because the three bonds mentioned above are truly one, and therefore, the moment the souls of the righteous delight in the supernal pleasure and delight of the Torah—which is bound with the Holy One, literally—the Holy One Himself comes to delight, to draw down from the Essence of the delight into this very Torah being learned by the souls, etc.

ולזאת גם ישראל נקרא בחינת ממוצע על-ידי התורה לקשר ולחבר מבחינת התענוג העצמי דאין-סוף ברוך-הוא בכל ההשתלשלות דקו וחוט עד סוף כל המדרגות דעולם העשיה (וראיה לזה ממה שאמר בזהר על-פי הפסוק השמיעני את קולך דקודשא בריך הוא אתי לאשתעשעא בגו-עדן בתורה שלומדים הנשמות של צדיקים לפי שג' קשרים הנ"ל הרי מתקשרן כחד ממש ועל-כן מיד שששועים צדיקים מתענגים בענג העליון ושששועי אוריתא שמתקשרת בקודשא בריך הוא עצמו ממש — קודשא בריך הוא עצמו אתי לאשתעשע כו' להמשיך ממהותו ועצמותו השששועים (באוריתא זו שלומדים הנשמות כו' וד"ל

And just as at the giving of the Torah, when face-to-face the word of G-d came to Knesses Yisrael, there was drawn from the innermost and essential delights of the Infinite One in every single word and utterance to Israel, because the three bonds mentioned above in their hidden and revealed aspects were united as one—so too, even now, with every soul, ruach, and nefesh—even the lowest in Asiyah—when he studies Torah, the Holy One, blessed be He, sits and recites opposite him, etc.

וכמו במעמד מתן תורה שפנים אל פנים דבר ה' עם כנסת ישראל נמשך מפנימיות ועצמיות השששועים דאין-סוף ברוך-הוא בכל דבור ודבור לישראל כו', לפי שג' קשרים הנ"ל בבחינת סתים וגלוי מתקשרן כחד ממש, וגם עתה בכל נפש ורוח ונשמה אפלו היותר אחרון דעשיה שלומד התורה — הקב"ה יושב ושונה'. כנגדו כו

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

And this is [the meaning of] “Great peace to your children,” who engage in the building of the world, etc. For even in the descents and the highest emanations from the Essence of the Emanator, to renew the source of His will and wisdom and attributes, etc., for the worlds—both the highest and lowest—all this is through the intermediary of Torah and Israel. As it says, “In the beginning G-d created,” which means: for the sake of Torah, which is called “the beginning,” as it says, “G-d acquired me at the beginning of His way”—meaning, the beginning of His way in arousing the desire for kindness and essential delight to have a will to emanate and create, etc.—this came through the primordial Torah, which existed two thousand years before creation. He looked into the Torah... And as it is written, “And I was with Him an amon (nurturer/craftsman), etc.”

וזהו ורב שלום בננו שְׁעוֹסְקִים בְּבִנְנוּ שֶׁל עוֹלָם כו'.
דְּהֵנָּה גַם בִּירִידוֹת וְהַמְשָׁכוֹת עֲלִיּוֹנוֹת מַעֲצָמוֹת הַמְּאֻצִּיל
לְחֹדֶשׁ מְקוֹר לְרִצּוֹנוֹ וְהַכְּתוּב וּמִדּוֹתָיו כו' לְמַעֲשֵׂי
בְּרָאשִׁית בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים בְּיֹתֵר עַד עוֹלָם הַתְּחִתּוֹן
בְּיֹתֵר — הַכֹּל הוּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת הַמְּמוּצָע דְּתוֹרָה
וְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּרָאשִׁית בְּרָא כו' בְּשִׁבְלֵי הַתּוֹרָה
שֶׁנִּקְרָאת רִאשִׁית שְׁנֵאמַר ה' קִנְנִי רִאשִׁית דְּרַכּוֹ, פִּירוּשׁ
רִאשִׁית דְּרַכּוֹ בְּהִתְעוֹרְרוֹת חֲפִץ חֶסֶד וְתַעֲנוּג הָעֲצָמִי
לְהִיּוֹת לוֹ רִצּוֹן לְהַאֲצִיל וּלְבְּרֹא כו' הִנֵּה עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה
הַקְּדוּמָה לְעוֹלָם אֵלֶּפֶים שָׁנָה דְּאִסְתַּכֵּל בְּאוֹרֵייתָא כו'
וְכֵמוֹ שֶׁכְּתוּב וְאֵהִי אֶצְלוֹ אָמוֹן — אוֹמְנָה כו'

And even now, when He renews the work of creation continually, it is all through the Torah which is called “the beginning of His way,” etc., and also for the sake of Israel who are called “the first of His produce,” etc., for the above reason. However, the Torah is called the first intermediary to connect the Holy One, blessed be He, and Israel, as mentioned above, and Israel is called the second intermediary to connect and draw down to the Essence of the Infinite One, blessed be He, into the worlds—through the Torah, as explained above regarding the order of these three connections.

וְגַם עַתָּה בְּשִׁמְחַדָּשׁ מַעַבְבֵּי כָּל יוֹם תָּמִיד הַכֹּל עַל־יְדֵי
הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרָאת רִאשִׁית דְּרַכּוֹ כו', וְגַם בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל
שֶׁנִּקְרָאוּ רִאשִׁית תְּבוּאָתוֹ כו' מִטַּעַם הַנִּלְכָּד, אֲבָל הַתּוֹרָה
נִקְרָאת מְמוּצָע הָרִאשׁוֹן לְחִבְרָת קוּב"ה וְיִשְׂרָאֵל כְּנִל
וְיִשְׂרָאֵל נִקְרָא מְמוּצָע שְׁנִי לְחִבְרָת וְלַהֲמִשִּׁיף לְמַהוּ"ע
אִי־סוּף בְּרוּךְ־הוּא בְּעוֹלָמוֹת עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה כְּנִל
בְּעִנְיַן סֵדֶר ג' הַקְּשָׁרִים הָאֵלּוּ, וְעַל כֵּן אָמַר בְּשִׁבְלֵי
יִשְׂרָאֵל אַחֵר שֶׁאָמַר בְּשִׁבְלֵי הַתּוֹרָה מְשׁוּם דִּישְׁרָאֵל
מִתְקַשֵּׁר בְּאוֹרֵייתָא וְאוֹרֵייתָא בְּקוּב"ה כְּנִל וְדו"ל

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>And just as in the external flow [of Divine energy] it comes through the intermediacy of the three connections mentioned above, so too in the internal aspect of the influence throughout the entirety of the chain of descent, it is also only through the intermediacy of the connection and binding of these three connections—Israel, Torah, and the Holy One, blessed be He. This is what extends from the Essence of the simple pleasure known as the King’s delight in His Essence—into the Torah; and from the Torah it is drawn into Israel, as mentioned above. Through this, the Supreme Delight descends through many stages of contraction, until the radiance of that very Delight is drawn even below—into the Upper Gan Eden and the Lower Gan Eden—where souls delight in the radiance of the Divine Presence through the secrets and mysteries of Torah and mitzvos (this is the meaning of “the Holy One comes to delight,” as mentioned above).</p>	<p>וּכְמוֹ שֶׁבְּחִיצוֹנִי נִשְׁחַשְׁפָּע בָּא עַל־יְדֵי אֲמִצְעִיּוֹת ג' הַקְּשָׁרִים הֵן"ל, כִּד מִמֶּשׁ בְּבַחֲבִינַת פְּנִימִיּוֹת הַשְּׁפָע בְּכָל־לֹוֹת כָּל הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת גַּם־כֵּן הוּא רַק עַל־יְדֵי אֲמִצְעוֹת קוֹשֶׁר וְחִיבוּר דְּג' קְשָׁרִים הֵן"ל יִשְׂרָאֵל וְאוֹרֵינָתָא וְקוֹב"ה, וְהוּא מֵה שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמֶּהוּ"ע הַתַּעֲנוּג הַפְּשוּט שֶׁנִּקְרָא שְׁעִשׁוּעֵי הַמֶּלֶךְ בְּעֶצְמוֹתוֹ מִמֶּשׁ בְּתוֹרָה, וּמִתּוֹרָה נִמְשָׁךְ בִּישְׂרָאֵל כֵּן"ל עַל־יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ וְיִוֹרֵד הָעֵנֶג הָעֲלִיּוֹן בְּרֹב הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת הָאֵרֶת אוֹר אוֹתוֹ הָעֵנֶג הָעֲלִיּוֹן מִמֶּשׁ עַד לְמִטָּה מִטָּה גַם כֵּן"ע הָעֲלִיּוֹן וְג"ע הַתַּחֲתוֹן דְּנִשְׁמוֹת נִהְיִין מִזֵּי הַשְׂכִּינָה בְּרִזּוֹן וְסוּדוֹת טַעֲמֵי תוֹרָה וּמִצְוֹת כו' (וְהוּא מֵה שֶׁנֶּאֱמַר דְּקוֹב"ה אֲתִי (לֹא־שִׁתְּעִשֶׂע כו' כֵּן"ל</p>
<p>To be the source of all the life of the World to Come—to grant the souls a revelation of the very light of the Essence of the simple pleasure. This is the meaning of “to bequeath to My beloved there is substance,” as well as “He will raise us up and we shall live before Him”—literally before Him. This extends even to the physical and tangible pleasure of the Land of Israel, “a land of wheat and barley,” etc., which is drawn from Gan Eden of Asiyah within the Land of Israel, as explained above. It continues until it enters into actual physical and bodily pleasure, for in the future the bodies will rise at the Resurrection of the Dead and live lives of flesh and bone, as it is written: “and your bones will flourish,” like the bones that Ezekiel saw, upon which skin and flesh came, and the spirit entered into the bones. The vitality of their bodies will be from the Life of Life—that is, from the Essence of the Infinite One, blessed be He—as it is written: “and we shall live before Him”—literally.</p>	<p>וְלִהְיוֹת בְּחִינַת מְקוֹר לְכָל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא לְהַנְחִיל לְנִשְׁמוֹת גִּילּוֹי אוֹר עֲצָמִיּוֹת הַתַּעֲנוּג הַפְּשוּט דְּקוֹא כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב לְהַנְחִיל אֶהְיִי יֵשׁ מִמֶּשׁ וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב יְקִימֵנוּ וְנַחֲנָה לְפָנָיו מִמֶּשׁ (עַד גַּם בְּחִינַת תַּעֲנוּג הַגִּשְׁמִי דְּאֶרֶץ חֹטָה וְשִׁעוּרָה כו' שֶׁנִּמְשָׁךְ מִג"ע דְּעִשְׂיָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כֵּן"ל), עַד שֶׁבָּא לְכָל־תַּעֲנוּג גִּשְׁמִי וְגוֹפְנֵי מִמֶּשׁ שֶׁהָרִי יִקְוִמוּ בְּתַחֲתֵי הַמֵּתִים וְיַחֲיוּ חַיֵּי בָשָׂר וְעֶצְמוֹת וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב וְעֶצְמוֹתַי יִחְלִיץ בְּעֶצְמוֹת שְׁחִזָּה יִחְזָקֵאל שֶׁקָּרָם עֲלֵיהֶם עוֹר וּבָשָׂר וּבָא הָרוּחַ בְּעֶצְמוֹת כו' וְחִיּוֹת גּוֹפָם יִהְיֶה מִחַיֵּי הַחַיִּים דְּהִינּוּ מִעֲצָמוֹת אֵין־סוֹף בְּרוּךְ־הוּא כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב וְנַחֲנָה לְפָנָיו מִמֶּשׁ וְדו"ל</p>
<p>And with this, one can resolve the matter stated in the Mishnah: “All Israel have a portion in the World to Come,” as it says, “And Your people are all righteous, they shall inherit the land forever,” which refers to the World to Come. And seemingly, what is the meaning—that it depends on Israel, who are called tzaddikim</p>	<p>וּבְזֶה יתּוֹרֵץ עֲנִין אֶחָד שֶׁאִמַּר בְּמִשְׁנָה כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא שֶׁנֶּאֱמַר וְעַמּוֹ כָּלָם צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ שֶׁהוּא הָעוֹלָם הַבָּא, וְלִכְאוּרָה מֵה זֶה שֶׁתִּלָּה בִּישְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר צַדִּיקִים בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת עַל־כֵּן יִירָשׁוּ אֶרֶץ שֶׁהוּא הָעוֹלָם הַבָּא</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

through Torah and mitzvos, therefore they shall inherit the land, which is the World to Come?	
But according to all the above, the reason is well understood: since Israel are connected with the simple and essential pleasure within the Torah, and are called the intermediary to draw down and become the source of the life of the World to Come, then because of the root of their connection—through the Torah—with the essential delight of the Infinite One, blessed be He, from this is drawn the root and source of the World to Come.	אָבֵל לְפִי כָּל הַנֶּ"ל יוֹבֵן הַטַּעַם הַיָּטִב, לְפִי שִׁישְׁרָאֵל מִתְקַשְׂרָא בְּתַעֲנוּג הַפֶּשׁוּט וְעֶצְמִיּוֹת שְׁבִתוּרָה וְנִקְרָא מְמוּצָע לְהַמְשִׁיךְ לַהֲיוֹת מְקוֹר לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא אִם־כֵּן הָרִי מֵצֵד שֶׁנֶּרֶשׁ הַתְקַשְׁרוּתָם עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה בְּעֶצְמִיּוֹת הַשְׁעִשׁוּעִים דְּאִין־סוּף בְּרוּךְ־הוּא עַל־יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ שֶׁנֶּרֶשׁ וּמְקוֹר הָעוֹלָם הַבָּא
And because the delight of the World to Come flows from their root, and also because of their deeds and occupation with Torah and mitzvos, therefore it says “All Israel have a portion in the World to Come.” For “the righteous shall inherit the land”—meaning they inherit what is truly theirs, just like an inheritance that only one who it rightfully belongs to receives, that which he inherits from his father.	וּלְפִי שֶׁמִּשְׁרָשָׁם נִמְשָׁךְ הַתַּעֲנוּג שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא וּמֵצֵד מַעֲשֵׂיהֶם וְעֶסְקָם בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת עַל־כֵּן אָמַר כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא לְפִי שֶׁצַּדִּיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ, פִּירוּשׁ יִירָשׁוּ שִׁינְרָשִׁים אֶת שְׁלֵהֶם מִמֶּשׁ כּו' כִּמּוֹ כָּל יְרוּשָׁה שֶׁאִינוֹ יוֹרֵשׁ רַק מִי שֶׁשָּׁלוּ הוּא וְהוּא מֶה שִׁירֵשׁ מֵאָבִיו
So too, the life of the World to Come is called “the inheritance of the land”—that the righteous shall inherit the land—because it is theirs by virtue of their root in the Divine Thought and Wisdom, as explained above. And this is sufficient explanation.	וְכֵן חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא נִקְרָא יְרוּשַׁת אֶרֶץ שֶׁצַּדִּיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ מִפְּנֵי שֶׁשָּׁלָהֶם הוּא מֵצֵד שֶׁנֶּרֶשׁ בְּמַחֲשָׁבָה וְחֻכְמָה הַקְדוּשָׁה כַּנֶּ"ל וְדו"ל
And with all this will be understood what our Sages of blessed memory said regarding the destruction of the First Temple: that it was destroyed because of three severe sins—robbery, sexual immorality, and murder—and still, the Holy One, blessed be He, forgave them and returned them. But the Second Temple was destroyed because of the sin of neglecting Torah study, and He did not forgive them, etc.	וּבְכָל זֶה יוֹבֵן מֵאֲמַר רַ"ל עַל חֲרָפָן בֵּית רִאשׁוֹן שֶׁנִּחְרַב מִפְּנֵי שְׁלוֹשׁ עֲבֻרוֹת חֲמוּרוֹת גָּזֵל וְעֲרִירוֹת וְשִׁפְכוֹת דָּמִים וְיִתֵּר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא לָהֶם וְהִחְזִירָם, וּבֵית שֵׁנִי חֲרַב מִפְּנֵי עֲוֹן בְּטוּל תּוֹרָה וְלֹא יִתֵּר לָהֶם כּו
(And in the Gemara in Yoma it says the opposite: that during the Second Temple, they were peaceful and well-versed in it, occupied in Torah and acts of kindness, and it was destroyed because of baseless hatred, etc.)	וּבִגְמָרָא דִּיּוֹמָא אָמַר לְהִיפֹךְ בֵּית שֵׁנִי שֶׁהָיוּ שְׁאֲנִיִּים (בְּקִיאִין בָּהֶם שְׁעוֹסְקִין בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת וּבִגְמִילוֹת חֲסִדִּים). (וְנִחְרַב מִפְּנֵי שִׁנְאָת חֲנָם כּו
And this is not understood: how could it be that the sin of neglecting Torah, which is merely a neglect of one positive commandment, should be more severe than the three aforementioned severe sins?	וְאִין זֶה מוֹבֵן דְּאִידָּהּ יִתְכַּן שֶׁהָיוּ דְּבִטּוּל תּוֹרָה שֶׁאִינוֹ אֵלָּא בְּטוּל מִצְוֹת עֲשֵׂה אַחַת יִהְיֶה חֲמוּר מִשְׁלוֹשׁ עֲבֻרוֹת חֲמוּרוֹת הַנֶּ"ל

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

על תמיד העשויה בהר סיני כו

And how is it possible to say about one who transgressed those three severe sins yet is always engaged in Torah, that he is forgiven—surely about this it is said, “But to the wicked, what right do you have to declare My statutes,” etc., if he transgresses what is written in the Torah?	ואיך אפשר לומר במי שעבר על שלוש עבירות חמורות הנ"ל ועוסק בתורה תמיד שויתר לו, דודאי על זה נאמר ולרשע מה-לה לספר חקי כו' אם עובר על מה שכתוב בתורה?
And likewise, in general, if they transgressed those three sins, what use is the mitzvah of Torah study? (And that which is stated “For what reason was the land lost? Because they abandoned...” — it means they abandoned the fulfillment and transgressed what is written in the Torah, etc.)	וכן בכלל אם עברו על שלוש עבירות הנ"ל מה-יועיל מצות תלמוד תורה (ומה שכתוב על מה אבדה הארץ על עונכם כו' היינו שעזבו לקיים ועברו על מה שכתוב (בתורה כו).
And the opposite: if they did not transgress what is written in the Torah, why would He not forgive the sin of neglecting Torah alone, since the essential thing is not study but action, and if they fulfilled the Torah in action, why would they be punished for neglecting Torah study?	ולדין אם לא עברו על מה שכתוב בתורה למה לא יתיר על עוון בטול תורה לבד, שהרי לא המדרש עקר אלא המעשה, ואם במעשה קימו כל התורה למה ייענשו על בטול למיד תורה, שהרי לא אמר דתלמוד גדול אלא מפני שמביא לידי מעשה וזיל בתר טעמא כו.
But the intent is thus: not that the sin of neglecting Torah is more severe than the three aforementioned sins—certainly they are far more severe—but rather because of the matter of the destruction of the land, which is the exile of the Shechinah from Israel.	אבל הנה הפונה כך היא: שלא מצד העוון דבטול תלמוד תורה שהוא חמור משלוש עבירות הנ"ל, דודאי הן חמורות הרבה יותר, רק מפני ענין חרב הארץ. שהוא בחינת גלות השכינה מישראל.
For this is the concept of the withdrawal of the Divine revelation from Knesses Yisrael, to be enclosed in the Other Side and the chambers of impurity, etc.	שנהו ענין הסתלקות גילוי אור אלהי מכןסות ישראל. להסתלבש בעשו שבקליפות ונוגה כו.
Behold, even through the three aforementioned severe sins, this withdrawal and exile of the Shechinah does not occur to the same extent as through neglect of Torah.	הנה גם על-ידי שלוש עבירות הנ"ל אין הסתלקות וגלות השכינה כך כמו על-ידי בטול תורה.
And this is what is meant by “He forgave,” i.e., that even for many severe sins, forgiveness and atonement can be achieved through the extension of the Thirteen Attributes of Mercy on Yom Kippur and the like.	ונהו שאמר וויתר כו', דהיינו מפני שגם ברבוי העוונות החמורים יומחל ויסלח על-ידי המשכות שלוש-עשרה מדות של רחמים ביום כפור וכיוצא בזה.
As it says: “If your sins be like scarlet, they shall be whitened like snow,” etc.—meaning He forgives beyond the measure, with abundant forgiveness, by virtue of the Thirteen Attributes of Mercy: “God, compassionate and gracious,” etc., “forgiving iniquity and transgression,” etc.	וכמו שכתוב אם יהיו חטאותיכם כשנים כשולג ילבינו כו', דהיינו מה שויתר לו יותר ביותר מכפי המדה להיות מרבה לסלוח מצד שלוש-עשרה מדות של רחמים שהוא אל רחום וחנון כו', נושא עוון ופשע כו.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

But for the sin of neglecting Torah, He did not forgive—not because the sin itself is more severe than robbery, immorality, or murder, but because the neglect of Torah is what causes the primary and essential withdrawal of the Shechinah, to be in exile in the Other Side, etc., far more than all the other sins and severe transgressions.	אכל על עוון בטול תורה לא ויתר, ולא מצד העוון דבטול תלמוד תורה שהוא חמור יותר מגזל ועריות ושפיכות דמים, אלא מטעם שבטול תורה הוא הגורם כל עיקר כללות הסתלקות השכינה להיות בגלות בעשן כו' הרבה יותר מכל העוונות והקטאים הגדולים.
And it has no repair or sweetening at all through the Thirteen Attributes of Mercy, etc.	ואין לו תיקון והמתקה כלל בשלוש-עשרה מדות של רחמים כו.
And to understand this, behold, it is known the root of the mitzvos: that they are in the aspect of the 248 limbs of the King, for the 248 positive commandments are like 248 limbs, and the 365 negative commandments are like the 365 sinews, etc.	ולקבין זה, הנה ידוע השורש של המצוות שהן בבחינת רמ"ח איברים דמלכא, דרמ"ח מצוות עשה הן כמו רמ"ח איברים, ושס"ה לא תעשה הן כמו שס"ה גידין כו.
And every limb is composed of flesh, sinews, and bones, etc.—for bones and flesh are the aspect of the actual vessel, and the matter of the sinews is that they connect flesh and bone, and that they draw light and vitality to each limb.	וכל אבר כלול מבשר וגידין ועצמות כו', דעצמות ובשר הוא בחינת הכלי ממש, וענני הגידין הוא המחבר בשר ועצם שהוא להמשיך אור וחיות לכל אבר.
Through the circulation and movement of the blood—which is the soul—this enables the distribution of vitality in each one through vaporous emissions, and it is what guards and sustains each limb according to its composition and nature, etc.	על-ידי סיבוב והילוך הדם – הוא הנפש – להתחלק החיות בכל אחד ואחד על-ידי אידני דקים, והוא השומר ומקיים לכל אבר כפי מזגו וטבעו כו.
And so it is understood above concerning the 248 limbs of the King, that this is the idea of the revelation of Divine light from the Essence of the Infinite One, blessed be He, within the lights and vessels of Atzilus.	וכך יובן למעלה בבחינת רמ"ח איברים דמלכא, שזהו ענני גילוי אור האלהי מעצמות אין-סוף ברוך-הוא שבאורות וכלים דאצילות.
That is, in the aspect of various differentiated vessels, such as Chesed being the “right arm” of the Holy One, blessed be He, etc., and likewise in other examples.	בבחינת כלים מכלים שונים, כמו חסד – דרועא ימינא דקודשא-ברוך-הוא – כו', וכיוצא בזה.
And this is what is written: “And you shall do them (אתם) — as if you have made Me (אותי),” etc.	וזהו שכתוב “ועשיתם אותם” – כאלו עשאוני כו.
And the root of the 365 negative commandments is in the 365 sinews that run throughout all 248 limbs (because the negative commandments are from the aspect of Gevuros).	ושורש השס"ה לא תעשה הוא בשס"ה גידין העוברים בכל רמ"ח איברים.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

(For the blood is the soul, and it is known regarding “Adam,” that his essence is D“M (ד"מ), etc., and the 248 positive commandments are in Chassadim—male and female, etc.	(להיות פי הלא תעשה הוא מבחינת הגבורות – דם הוא הנפש – וכידוע בענין אדם: "א" ד"ם" כו', ורמ"ח (מצות עשה הן בתסדים – ד"ופא כו
And “My name with Y–H” are the 365 negative commandments, and therefore they are higher than the positive commandments and are called “Makifim” (encompassing lights), to guard and sustain all the 248 positive commandments, as is explained elsewhere.	ושמי עם י-ה: שם"ה לא תעשה, ועל פן הן גבוהים ממצות עשה ונקראים מקיפים לשמור ולקיים כל רמ"ח (מצות עשה, כמו שכתוב במקום אחר
And behold, when Knesses Yisrael causes a blemish in any mitzvah—whether by not fulfilling a certain positive commandment or by transgressing a negative commandment—certainly a blemish and deficiency is caused in the 248 limbs of the King above, as is written in the Zohar: “Those who sin against Me, in the body of the King,” etc.	והנה כאשר כנסת ישראל פוגמים באיזה מצוה, אם שאינם מקיימים איזה מצות עשה אמת, או שעוברים על לא תעשה – ודאי נעשה הפגם והחסרון ברמ"ח איברים דמלכא למעלה, כמו שכתוב בזהר: "הפושעים 'פי בגופא דמלכא" כו
That is, they prevent the drawing and revelation of the Infinite Light in one of the limbs of the King—which is called the “body of the King,” etc.	שמונעים מהיות בחינת המשכה וגילוי אור אין-סוף באחד מאיברים דמלכא, שזהו נקרא "גופא דמלכא" כו.
(And their entirety corresponds to the four letters of the name Havayah, and a blemish in the Vav–Hei includes all 248 positive commandments, while transgressing a negative commandment creates a rupture and disconnect between the Yud–Hei and the Vav–Hei, as it is written: “Your sins have separated [you from your God],” etc.)	וכליותם הוא ד' אותיות דשם הו"ה, והפגם בן"ה הוא הפולל כל רמ"ח מצות עשה, והעובר על לא תעשה הוא שנעשה תקע ונתק בין י"ה לו"ה, כמו שכתוב: ("צונותיכם מבדילים" כו
However, for this blemish there is a rectification and sweetening, to fill the lack and damage caused in the 248 limbs—and that is through the drawing down of supreme mercies via the Thirteen Attributes of Mercy, to forgive those who transgress His will, etc.	אבל לזה הפגם יש תיקון והמתקה למלאת החסרון והפגם שברמ"ח איברים, והוא על-ידי המשכת רחמים רבים העליונים על-ידי י"ג מדות הרחמים – לסלוח 'לעוברי רצונו כו
(Since the root of the Thirteen Attributes of Mercy is in the aspect of the Ancient of Days [Arich Anpin], from which supreme mercy is drawn, etc., as is explained elsewhere concerning “For with You is forgiveness,” etc.)	לפי ששרש י"ג מדות הרחמים הוא בבחינת רישא דארץ אנפין, שממש נמשך רחמים רבים כו', וכמו ("שכתוב במקום אחר בענין "פי עמד הסליחה" כו
But through the neglect of Torah study, the blemish and deficiency is the absence of light from the vessel of Chochmah in the head (which is the Yud of the name Havayah).	אבל על-ידי בטול תורה, הנה הפגם והחסרון הוא בהעדר האור מפלי החכמה שבראש (שהוא יו"ד דשם הו"ה).

Mitteler Rebbe**Parshas Pinchas****עלת תמיד העשויה בהר סיני כו**

For the Torah comes from the chochmah of Atzmus Ein Sof, and the light of the chochmah of Ein Sof itself does not shine in the vessel of chochmah of Atzilus because a blemish has occurred in the vessel of chochmah—caused by the neglect of Torah study specifically in speech, i.e., reading the letters of Torah.	דאורייתא מחכמה עילאה נפקת – כנ"ל – מחכמה העצמית שבאין-סוף עצמו, ואין אור החכמה דאין-סוף עצמו מאיר בכלי חכמה דאצילות מפני שנעשה הפגם בכלי החכמה, שהוא על-ידי בטול תלמוד תורה בדיבור – בקריאת אותיות התורה – שנקרא שם וכלי לבחינת האור דחכמה.
And consequently, the light from the essential delight—embedded in the essence of the Chochmah of Ein Sof itself in Torah—is not drawn at all, due to the absence and nullification of the vessel.	וממילא אינו נמשך כלל מעצמות התענוג הפשוט שבעצם החכמה דאין-סוף עצמו בתורה, מפני העדר 'ובטול הכלי כו
That is, a barrier and concealment is formed in the vessel of Chochmah, preventing the light of simple delight—called the essential delight mentioned above—which is enclothed in His essential wisdom, from shining below at all.	והיינו שנעשה בחינת מסך והסתרה בכלי החכמה שלא יאיר האור דתענוג הפשוט שנקרא שעשועיו העצמיים ה"נ"ל – שמלובש בחכמתו העצמית – למטה כלל וכלל.
And the concept of the absence and nullification of the vessel—until it becomes like a curtain and concealment that blocks the light and original source of the Chochmah entirely—is caused only by the neglect of the mitzvah of Torah study in speech specifically.	וענין העדר ובטול הכלי – עד שנעשה כמסך והסתרה להסתיר האור ומקורו הראשון דחכמה לגמרי – הוא רק ממה שמבטלים מצות תלמוד תורה בדיבור דוקא.
And as it is written, “There is no one who calls upon Your Name”—meaning Your essential Name, which is the light of His essential wisdom of the primordial Torah. “There is no one who calls upon Your Name” means: there is no voice calling through the letters of the Torah, which are truly Your Name, to draw down from the Essence of the Delight within the Chochmah of the Essence of Ein Sof downward.	וכמש"ל "אין קורא בשמה", פירוש בשמה העצמי שהוא אור חכמתו העצמית דתורה הקדומה. "שאין קורא בשמה" היינו שאין קול קורא באותיות התורה שנקרא שמה ממש, להמשיך מעצמות השעשועים שבחכמת דאין-סוף העצמי למטה.
And that [Name] is “until His Great Name” mentioned above, that it should spread downward into the Kav of Light and Life to shine within the Chochmah of Atzilus.	והוא "עד שמו הגדול" ה"ל – שיתפשט למטה בקו אור-וחיים להאיר בחכמה דאצילות.
And His Great Name, which is the Malchus of Ein Sof, is the source of all supernal delights that extends in the Kav of Light and Life down to the ten Sefiros of Atzilus.	ושמו הגדול – שהוא מלכות דאין-סוף – הוא מקור כל התענוגים העליונים שנמשך בקו אור-וחיים עד עשר ספירות דאצילות.
And because no one calls and draws to Your Name, therefore no light of essential delight is drawn into the Chochmah of Torah.	ומפני שאין קורא ומושך לשמה – אין נמשך שום גילוי אור דתענוג העצמי בחכמה שבתורה.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

And then, automatically—because of this—the initial revelation of Ein Sof in the Kav of Light and Life is withdrawn from the entire hishtalshelus of the form of the Man, in general and in particular.	ואז ממילא – בסיובה זו – מסתלק ראשית גילוי אור-אין-סוף שבו אור-וחיים כו' – מכל ההשתלשלות דציור אדם בכלל ובפרט.
For the aspect of the inner light—of delight and essential pleasure—which comes and shines in the inner Chochmah of the head, is the inclusive first principle that encompasses all the details of the division of the ten Sefiros in the lights and vessels, in their various forms, of the 248 positive commandments mentioned above.	פי בחינת אור פנימי – דתענוג ושעשועים עצמיים – שפא ומאיר בפנימיות החכמה שבראש – הוא הכלל הראשון שכולל כל פרטי התחלקות העשר ספירות באורות וכלים שונים – דרמ"ח מצוות עשה הנ"ל.
(And even though the aspect of the Ancient of Days, in the forgiveness of severe sins mentioned above, comes to shine in the “forehead” of Arich Anpin, which is higher than the Chochmah in the head—since the Supernal Will, even if it was transgressed, is forgiven and pardoned because of the illumination of the source of all will, which is above the mitzvah, and concerning which it is said, “If you are righteous, what do you give Me,” etc.—	ואף-על-פי שבחינת רישא דאריך אנפין – שבסליחת העונות התמורים הנ"ל – בא להאיר במצח דאריך אנפין כו', שהוא למעלה מן החכמה שבראש, שהרי הרצון העליון – שעבר – נמחל ונסלח מצד הארת מקור כל רצון – שלמעלה מן המצוה – שישם נאמר ("אם צדקת מה תתן לו" כו
As is known, that it [Torah] is nothing but the reason for the Supernal Will, etc.—nonetheless, the aspect of the reasons of the Torah, as it is in its source in the Essence of Simple Delight in the Essence of the Infinite One Himself, as mentioned above, is far higher than the mitzvos in their source in the 613 “paths” of the skull [Galgata], etc.	כידוע – שאינה אלא טעם לרצון העליון כו'. על כל פנים – בחינת טעמי התורה – כמו שהיא בשורשה בעצמות התענוג הפשוט שבעצמות אין-סוף ברוך-הוא ממש – כנ"ל – היא למעלה הרבה מן המצוות בשורשן. – בתר"ג ארחין דגלגלתא כו
Therefore, with the absence of the light of essential delight from the Chochmah of Torah, there is no existence at all to any particular reason and delight found in every Supernal Will of the mitzvos—which is but a specific ray descending and drawn from the source and essence of delight and essential pleasure within the primordial Torah, which is contained in the essence of the Infinite One Himself.	על פן – בהעדר האור דתענוג העצמי מהחכמה שבתורה – אין קיום כלל לכל בחינת טעם ותענוג פרטי שכלל רצון עליון שבמצוות – שאינה רק הארה פרטית שיוצאת ונמשכת ממקור ועצמות התענוג והשעשועים העצמיים שבתורה הקדומה – הכלולה במהותו ועצמותו יתברך-שמו ממש.
As it is written: “And I was by Him [like a nursling; or: delight],” as mentioned above.	ובכמו שכתוב: "ואהיה אצלו כו'" – כנ"ל.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

על תמיד העשויה בהר סיני כו

And therefore, for this reason, the Thirteen Attributes of Mercy—which have their root only in the Ancient of Days, and even that is but a specific ray from the essence of the above-mentioned delights—do not help to repair and sweeten the sin of neglecting Torah study. And this is sufficient explanation.	ועל כן – מטעם זה – אין י"ג מדות הרחמים, ששרשן רק ברישא דאריה אנפין – שגם הוא אינו אלא הארה פרטית מעצמות הששעשועים הנ"ל – מועיל לתקן ולהמתיק עון דבטול תלמוד תורה. ודי למבין.
And this is the reason why the sin of neglecting Torah is the cause for the exile of the Shechinah to descend far lower than all other many and great sins and transgressions.	ונהי הטעם דעל-ידי עון בטול תורה הוא הגורם להיות גלות השכינה למטה הרבה יותר מכל העונות והטאים רבים וגדולים.
And the Holy One, blessed be He, did not forgo forgiving this sin—not because of the sin itself, but because it includes everything, as explained above.	ולא ותר הקדוש-ברוך-הוא למחול העון – כי אין זה מצד העון עצמו – אלא מטעם שהוא הפולל הכל – כנ"ל.
For through neglecting Torah, the vessel of the Supernal Chochmah becomes a state of concealment and absence of light from its original source, and it does not shine within it from the essential delight and the essential pleasure of the Chochmah of Ein Sof Itself, which is grasped and united within it literally, as explained above.	ובבטול תורה – נעשה כלי החכמה עילאה בבחינת הסתר והעדר האור ממקורה הראשון – שאינו מאיר בה בבחינת עצמות התענוג וששעשועים דחכמת דאין-סוף עצמו – שנתפס ומתאחד בה מממש – כנ"ל.
And this is the meaning of “There is no one who calls upon Your Name”—that it refers to His actual essential Name, which is grasped from His very Essence and Being within it, even though no other thought can grasp Him at all, etc.	ונהי "אין קורא בשמך" – שהוא שמו ממש העצמי – שנתפס מהמהות והעצמות בו – אף-על-פי דלית 'מחשבה אחרת' תפיסה ביה כלל כו.
But if there is one who calls upon Your Name—that is, through the voice of Torah—then about this it is said: “Hashem is close to all who call upon Him,” and “to all who call upon Him in truth.”	ואם יש קורא בשמך – שהוא בקול תורה – הרי על-זה נאמר: "קרוב ה' כו" – "לכל אשר יקראהו באמת."
And “truth” is nothing but Torah, which is called “Your Name” literally; and through this one calls upon Him to His very Essence as He truly is.	ואין אמת אלא תורה – שנקראת שמך ממש – שעל-ידי זה יקראהו לאמיתת עצמותו – כמו שהוא ממש.
And then, automatically, every blemish and lack in the 248 supernal positive commandments is filled far more than through the Thirteen Attributes of Mercy, etc.	ואז ממילא – נתמלא כל פגם וחסרון שברמ"ח מצות עשה העליוניים – הרבה יותר מעל-ידי י"ג מדות 'הרחמים' כו.
(And not—as in the case of those who transgress everything stated in the Torah and do not repent, for regarding them it is said, “But to the wicked [Hashem says], etc.” Rather, this applies when they do repent and have within them the mitzvah of Torah study.)	ולא – שהיו עוברים על כל מה שכתוב בתורה ואינם עושים תשובה – שכן נאמר: "ולרשע כו" – אלא (פשושים תשובה ויש בהם מצות תלמוד תורה).

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

על תמיד העשויה בהר סיני כו

Then, all the lack and blemish is filled—because “whoever has two hundred, certainly has one hundred.” And this is what it means that “Torah study is equal to all of them,” etc.	הרי נתמלא כל החסרון והפגם – מצד שיש בכלל מאתים – מנה. והיינו מה שנאמר: "דתלמוד תורה כנגד 'כלם' כו
And with the neglect of Torah study, the blemish is greater than all, for it causes the exile of the Shechinah to an even greater extent.	ובבטול ת"ת הפגם ביותר מכלם שגורם גלות השכינה ביותר.
And as it is written: “For what was the land lost?”—that the Jewish people fell among the nations of the world—“because they abandoned My Torah” (Yirmiyahu 9:11–12).	וכמו שכתוב: על-מה אבדה הארץ – שנפלו ישראל באומות העולם – על-עזבכם את-תורתי
“The land” refers to the Shechinah—as in the verse “He cast down from heaven to earth” (Eichah 2:1), and “the earth is My footstool” (Yeshayahu 66:1).	פירוש ארץ היא השכינה – כמו "השליך משמים ארץ". "כו" – הארץ הדום רגלי
And “the land was lost” in exile because they abandoned the mitzvah of Torah study.	ואבדה הארץ בגלות – לפי שעזבו מצות תלמוד תורה
And although “abandoned” implies they did not fulfill the Torah, it is understood from another statement that “abandoning” here means they abandoned the mitzvah of Torah study.	ואף-על-פי ש"עזבו" משמע שלא קימו התורה – הרי מובן ממאמר אחר ד"עזבם" זה הוא שעזבו מצות תלמוד תורה
And as it is said: “Why was the Temple destroyed? Because they did not bless the Torah first.”	וכמו שנאמר: מפני מה חרב הבית? – מפני שלא ברכו בתורה תחלה
From this it seems that they were engaged in Torah, but did not bless the Torah first—and for such a sin the Temple was destroyed.	ומשמע מזה – דהיו עוסקים בתורה – רק שלא ברכו בתורה תחלה – ועל עון כזה חרב הבית
But also this, that they “blessed” the Torah, is not understood—for it should have said, “they did not bless upon the Torah,” as the blessing precedes the reading of the Torah, etc.	אבל גם זה שאמר: "ברכו בתורה" – אינו מובן, דהנה ליה למימר: "שלא ברכו על התורה", שהברכה היא קדם לקריאת התורה כו
But the matter is: “they blessed” means the drawing forth from the essence of the simple delight in the essential wisdom of the Ein Sof in the Chochmah within Torah—	אלא הענין הוא – ד"ברכו" זה הוא בחינת המשכה מעצמות התענוג הפשוט שבכח חכמתו העצמית דאין-סוף פרוץ-הוא – בקדמה שבתורה
—which is above, until it is drawn also into the revealed Torah to us.	שלמעלה – עד שנמשך גם-כן בתורה הנגלית לנו
And this is what they did not do—they did not “bless” in the Torah, within the Torah.	וזהו שלא "ברכו בתורה" – בתוך התורה
They did not draw from the Essence of Supernal Chochmah above. (And as was said: David would connect the upper Torah to the Holy One, blessed be He.)	לא המשיכו מעצמות החכמה שלמעלה. (וכמו שנאמר: (דוד ה'ה מחבר תורה שלמעלה בהקדוש-ברוך-הוא

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

For within Torah is drawn the innermost and essential supernal delight (which is the Eden and the World to Come, called “no eye has seen it, Elokim, but You”)—	כי בתורה נמשך מפנימיות ועצמות השעשועים העליונים – (והוא העדן והעולם הבא – שנקרא: "עין"). (לא ראתה אלקים זולתך" כו
And it is drawn through the blessing of the Torah specifically—by saying “the Giver of the Torah,” from its original source called “Eternal Life,” meaning the World of Ein Sof itself.	והוא נמשך בכרכת התורה דוקא – באמרו: "נותן התורה" – ממקורה הראשון דוקא – שנקרא: "חיי עולם", היינו עולם האין-סוף עצמו
And as is known, this is the meaning of the verse “He will revive us after two days” (Hoshea 6:2)—in the Torah of now that is revealed to us, He will establish us and we will live before Him in eternal life, i.e., the essential delights within the Holy Torah, as above.	וכנודע – שזהו שנאמר: "חיינו מיומים" – בתורה דעתה שנגלית לנו – "יקימונו ונחיה לפניו" – בחיי עולם – דשעשועים העצמיים שבתורה הקדושה הנ"ל – מטעם הנ"ל – וד"ל
And this is what it says: “He waived [punishment] for theft,” etc., but He did not waive neglect of Torah—because it is the primary cause of the withdrawal of the Shechinah from Israel, to be en clothed in the seventy ministers, etc.	וזהו שאמר: "דויתר על גזל כו" – ולא ויתר על בטול תורה – שהיא עקר הגורם הסתלקות השכינה מישאאל – להיות בהתלבשות בשבעים שרים כו
And through the mitzvah of Torah study is drawn the root of the life of the World to Come, as mentioned above in the explanation of “they shall inherit the land forever”—that it is theirs to inherit, as explained above, and this is sufficient.	ובמצות תלמוד תורה – נמשך שרש חיי העולם הבא – כנ"ל – בפירוש: "לעולם יירשו ארץ" – ששלהם הם יורשים – כנ"ל – וד"ל
And behold, with all the above, it is also understood that through the sin of neglecting Torah study—which causes the exile of the Shechinah to an even greater degree—this itself causes the phenomenon of “sleep Above,” so to speak.	והנה עם כל הנ"ל יובן גם כן שבעון בטול ת"ת – שגורמים יותר בחינת גלות השכינה – הוא עצמו שגורמים בחינת שינה למעלה כפיכחול
As is known, that the exile of the Shechinah is called “sleep,” as it says, “I sleep in exile” (cf. Shir HaShirim 5:2), and Above it is written: “Awaken, why do You sleep, Hashem?” (Tehillim 44:24), and “And He awoke as one who sleeps” (Tehillim 78:65), and similar phrases.	כידוע – שגלות השכינה נקראת בשם שינה – כמו שכתוב: "אני ישנה בגלותא" כו' – ולמעלה כתוב: "עורה למה תישן ה'" – וכן: "ויקץ בישן ה'" – וכהנה גו'.
For through neglect of Torah study, they cause the “sleep Above,” which is the withdrawal of the Supernal Intellect, Chochmah Ila'ah, which is called “Dormita,” as is known.	לפי שכתובל תורה – גורמים בחינת השינה למעלה – שהיא בחינת הסתלקות המוחין דחכמה עילאה – שנקראת "דורמיתא" – כידוע
Because there is no one calling upon Your Name to awaken from the sleep—from the original Source of Chochmah in Torah, as explained above.	לפי שאין קורא בשמך – לעורר מן השינה – ממקור הראשון דחכמה בתורה – כנ"ל

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

But through the mitzvah of Torah study with speech, there is drawn from the Essence of Delight and Supernal Pleasure a voice of Torah, illuminating a great additional light in all the intellects of Chochmah Ila'ah of Atzilus.	ועל ידי מצות תלמוד תורה בדיבור – נמשך מעצמות התענוג ושעשועים – בקול תורה – להאיר תוספת אור רב בכל המוחין דחכמה עילאה דאצילות.
And this is like a person who awakens from sleep because the light of the source of intellect shines anew, bringing light and vitality from its original source.	והרי זה כמו שמתעורר אדם מן השינה – מפני שאור מקור השכל מאיר – לתדש האור והחיות – ממקורו הראשון.
And this is what is written: “Let Me hear your voice”—meaning the voice of Torah specifically.	וזהו שכתוב: "השמיעני את קולך" – קלא דאורייתא ד'וקא כו
And this is the intent of what the Sages said: “From the time the Temple was destroyed, the Holy One, blessed be He, has in His world only the four cubits of halacha.”	והינו ממה שאמרו רז"ל: משחרב בית המקדש – אין להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ד' אמות של הלכה.
[These four cubits are] in place of the Holy of Holies and the sacrifices, etc.	במקום היכל קדש הקדשים והקרבנות כו
And this is a wondrous thing: for what reason should four cubits of halacha be like the Holy Temple itself? And why specifically four cubits?	וזהו פלא גדול – דמאיזה טעם יהיו ד' אמות של הלכה? בבית המקדש ממש? – ולמה ד' דוקא
However, in the time of the Beis HaMikdash, there was no concept of “sleep Above” at all.	אבל בזמן בית המקדש – לא היה בחינת שינה כלל למעלה.
And as it is said, “Yochanan the High Priest abolished the awakeners,” who used to say “Awaken, why do You sleep?”	וכמו שנאמר: יוחנן כהן גדול בטל את המעוררים – שיהיו אומרים: "עורה למה תישן" כו
And this was because of the continual offerings (Korbanos Tamid) specifically, which are like the mitzvah of Torah study itself—to awaken from the state of sleep.	וזהו מפני הקרבנות – תמידיו דוקא – שהוא כמו מצות תלמוד תורה ממש – לעורר מבחינת שינה.
As it is written: “Behold, He neither slumbers nor sleeps...” (Tehillim 121:4).	כמו שכתוב: "הנה לא ינום ולא יישן" כו
And proof of this is that the morning Tamid atoned for the sin of neglecting Torah at night, and the afternoon Tamid atoned for neglect of Torah during the day.	וראיה לזה – ממה שתמיד של שחר – היה מכפר על עון בטול תורה דלילה, ותמיד של בין הערבים – מכפר על בטול תורה דיום.
Thus, it is as if they fulfilled the mitzvah of Torah study.	אם כן – הרי זה כמו שקימו מצות תלמוד תורה.
And although nowadays prayer is in place of the daily offerings, nevertheless—	ואף על פי שעכשיו – התפלות במקום תמידין – ...עכ"ז
From the time the Beis HaMikdash was destroyed, and there are no more daily offerings, He has only the four cubits of halacha.	משחרב בית המקדש – שאין קרבן התמידין – אין לו ד' אמות של הלכה כו

Mitteler Rebbe**Parshas Pinchas****עלית תמיד העשויה בהר סיני כו**

And to understand the reason why Yochanan the High Priest abolished the awakeners, etc., we must first understand what this concept of “sleep Above” is. After all, is it not stated: “Is there sleep before the Omnipresent?”—for He has no body and no semblance of a body, etc.	ולקבין הטעם לזה שיוחנן כהן גדול ביטל המעוררים כו'. הנה תחלה יש להבין מהו ענין השינה למעלה – הלא אמרו: וכי יש שינה לפני המקום כו', שאין לו גוף. ואין לו דמות הגוף כו'.
However, the concept of sleep Above is precisely the same as the matter discussed earlier regarding the exile of the Shechinah. This refers to the withdrawal of the intellects (mohin) of Supernal Chochmah, at the Head, the Root, and the original Source, which is called “Li Rosh”—from which the radiance of the Light of the Essence of the Infinite One, prior to the Tzimtzum, withdraws from the inward and surrounding light (קו"ח), etc. (in the mochin of Adam Kadmon in general, and in Ze'er Anpin in particular, as mentioned above).	ואכל הנה ענין השינה למעלה – הוא ממש ענין הנ"ל בגלות השכינה – שנהו בחינת הסתלקות המוחין דחכמה עילאה שפראש בשורש ומקור הראשון שנקרא "לי ראש" – שמסתלק משם הארת אור עצמות איך-סוף שלפני הצמצום – דקו וחוט כו' (במוחין דאדם). (קדמון בכלל, ובג"א בפרט כו' כנ"ל).
And the cause of this withdrawal of intellect, which is called “Dormita” (like the “deep sleep” that fell upon Adam the First Man), is due to the concealment and covering that occurs over the intellects—through the rising of thick vapors (אידין גסין), which cause sleep, meaning the removal of the light of intellect.	וסבת הסתלקות המוחין – שנקראת "דורמיתא" (כמו תרדמה שנופלה על אדם הראשון) – היא באה מצד בחינת מכסה והסתתר שנועשה על המוחין – בכסוי אידין גסין – שגורמים השינה – שהוא הסתלקות אור השכל.
For sleep only comes due to the rising of these thick vapors from the stomach, which create a concealment and covering, causing the intellect to withdraw—just as in the human being below, the cause of sleep comes specifically through eating food.	שאין השינה באה רק על-פי סבת נפילת אידין גסין שעולין מן הקיבה – ונועשה כמו מכסה והסתתר – להיות הסתלקות המוחין.
That is, if one does not eat, he does not fall asleep. But when he eats, and the food has not yet been digested, the waste within the undigested food rises from the stomach as thick vapors to the vessels of the brain.	כמו עד"מ באדם למטה – שסבת השינה באה רק על-ידי המאכל שאוכל – שהוא המביא לידי שינה. כי אם לא יאכל – לא יפול בשינה – רק פאשר יאכל, ולא נתברר עדין ולא נתעפל המאכל כלל – אז הפסלת שמערב במאכל שפקיבה – עולין מהם אידין גסין על כלי המוח.
And since the brain is a refined physical vessel, suited only for the form of intellect—which is the level of speech—therefore, any vapor from a foreign matter such as bread or meat, which are vegetative or animal in nature (צימח וחי), is considered foreign and separate and distant. This disrupts and causes the withdrawal of	והמוח – להיותו כלי חמר זך – רק לצורת השכל – שהוא בחינת "מדבר" – על פן כל קיטור דבר זך – כמו מאכל דלחם ובשר – שהוא בחינת צומח וחי – נקרא דבר זך ונבדל ומרחק – מבלבל ומסלק לצורת אור השכל – בלתי יאיר בכלי המוחין – ומזה יבוא סבת השינה.

Mitteler Rebbe**Parshas Pinchas****עלית תמיד העשויה בהר סיני כו**

the light of intellect from its vessel, preventing it from illuminating the mind.	
Until even the vessels of the eyes close from the sleep—this does not happen with other limbs—because the power of sight is rooted in the brain.	עד שגם כלי העינים יסתגרו בסבת השינה – שאין זה 'בשאר איברים – לפי שכח הראיה שרשו במוח כו
And this comes specifically from the external aspect of the food, so long as it has not yet been digested. But once the food is digested, then the inner aspect of it ascends to the brain and strengthens it—	ונהו דוקא מחיצוניות המאכל כל-זמן שלא נתעכל. אבל כאשר נתעכל המאכל – אפילו הדרבי – הרי בחינת הפנימיות שבו עולה למוח ומחזקו
Like the saying: “A child does not know how to call [Abba, Ima, etc.] until he tastes grain,” and the external aspect is then separated and expelled below and no longer rises upward.	כמו שאמרו: "אין התינוק יודע לקרות" כו', והחיצוניות שבו נתברר ויצא למטה – ואינו עולה עוד למעלה
Therefore, once the food has been digested for six hours, it no longer causes sleep—not even after one or two hours, etc.	ונהו שלאחר עכול המאכל בשש שעות – אינו גורם 'שינה כלל – וגם אחר שעה ושתים כו
But “bread sustains the heart of man” (Tehillim 104:15), even by itself—because the brain is in the category of “speaker,” and the bread, being of the vegetative and animal levels, is considered foreign, causing separation between the light of intellect and its vessel.	אבל "לחם לבב אנוש יסעד" – גם כמו שהוא לבדו – המוח להיותו בחינת מדבר – שבו בחינת חי וצומח – 'קצר נחשב – להפריד אור השכל מן הכלי כו
And it is these thick vapors that rise from the waste of undigested food, etc., as explained in the Rambam.	והן הקיטורין העבים שעולין מפסלת המאכל כמו שהוא מערב כו', כמו שכתוב ברמב"ם
(And also that a baby sleeps because he nurses milk, etc., and even animals sleep, for their food causes vapors that confuse their imaginative faculty, etc.)	ומה גם שהתינוק ישן לפי שיונק חלב כו', וגם בהמה תישן – ששעורי מאכל בהמה יעלו לבלבל כח הדמיון ('שלה כו

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עֲלֵת תְּמִיד הַעֲשׂוּיָה בְּהַר סִינִי כו

And the analogy from this is understood regarding the Divine soul in the brain of a person, and from this one may understand Above, where He is called Man in the image of Elokim, as is known. And because of the aspect of the drawing down of the soul into bodily matters of the animal soul of natural instinct—which is the aspect of *chai* (living), and which has not been clarified at all from the waste and evil within it—behold, it rises like steam and coarse vapors over the spiritual wind of the lights of the intellect of the soul that is in the brain, and it is truly considered foreign, as mentioned. And it becomes like a covering and complete concealment in his intellect, such that the light of Divine comprehension does not dwell there, and this is called *sleep*, in the aspect of the withdrawal of Divine revelation (just like the physical matter of food which coarsens the brain's vessel greatly; and likewise, physical distractions in material matters cause one to fall into foreign thoughts, etc., because the light of the depth of comprehension of G-dliness in the soul does not settle at all and is withdrawn—like actual sleep).

והנמשל מזה יובן בנשמה אלקי' שבמוח האדם ומזה יובן למעלה שהוא נק' אדם בצלם אלקי' כידוע ומצד בחי' ענין התמשכות שלו בעניני גופני' דבהמה בנפשו הבהמית הטבעית שהוא בחי' חי ואינו מבורר כלל מהפסולת רע שבו כו' ה"ז עולה כמו קיטורי אידי' גשמי' על גבי רוחני' אור המוחי' דנשמה שבמוח שכמו זר נחשב ממש כנ"ל ונעשה כמו מכסה והסתר גמור במוחי' שבו לבלתי ישכן שם אור השגת אלקי' ונק' שינה בבחי' הסתלקו' גילוי אלקו' (כמו גשמי' המאכל שמגשם כלי המוח מאד וכן גשמי' הטרדא בדברי' גשמי' שמחמתם יפול הנופל במחשבות זרות כו' לפי שאין אור העמק' השגת אלקו' שבנשמה מתיישבת כלל ('ומסתלק כישן ממש כו

And so too, this is the concept of *sleep* in the root of the soul above, in its source in Nefesh-Ruach-Neshamah of Beriah-Yetzirah-Asiyah, etc., until one understands from this the concept of *sleep* in the supernal soul that is in Beriah, and Ruach in Yetzirah, etc., until the Supernal Man of Atzilus, etc., in the Nefesh-Ruach-Neshamah of Atzilus, and in the brain and heart, etc. And just as in sleep below—even the heart and liver are included automatically in the sleep that is in the brain, which is the first inclusive faculty—for the waste of food that is not clarified in the stomach rises from the liver and heart to the brain, etc., thus, automatically, the two elemental powers of heart and liver, which are the levels of Ruach and Nefesh, also rise into the aspect of withdrawal above, and are included in the elemental force of the brain that is withdrawn in sleep, as mentioned regarding these three faculties, each one being included in the one above it, etc.

וכך הוא ענין השינה בשרש הנשמה למעלה במקורה בנר"נ דבי"ע כו' עד שמזה מובן ענין בחי' השינה בנשמה העליונה שבבריאה ורוח ביצי' כו' עד באדם העליון דאצי' כו' בנר"נ דאצי' ובמוחא וליבא כו', ועד"מ בשינה למטה הרי גם הלב והכבד נכללים במילא בשינה שבמוח שהוא הכולל הראשון כי פסולת המאכל שלא נברר בקיבה עולה מן הכבד והלב למוח כו', וא"כ ממילא גם ב' כוחות ההיולי' דלב וכבד שהן בחי' רו"נ עולי' בבחי' הסתלקות למעלה ונכללים בכח היולי שבמוח שנסתלק בשינה כנ"ל בג' כוחות הללו 'דכ"א נכלל בעליון הימנו כו

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עזלת תמיד העשויה ביהר סיני כו

<p>And this is why in sleep, also in the heart, there remains only a <i>kista de-chayusa</i>—a slight spark of vitality—which is the heartbeat that remains from the spirit of life in the heart, and from the aspect of the <i>nefesh</i> that is in the liver, only the power of movement remains (without any choice or will from the brain at all). And likewise, from the power of sensation, there remains only the external aspect of it, because the inner aspect of feeling and movement in will is specifically in the brain, and in sleep, there is a withdrawal of the inner intellect. And due to this, these three faculties do not extend from the general to the particular, from higher to lower, as they do when awake—when the intellect shines in the brain and is extended into sight and hearing, etc.</p>	<p>וזהו שבשינה לא נשאר גם בלב רק קיסטא דחיותא שהוא הדפיקו דליבא שנשאר מרוח החיים שבלב ומבחי' הנפש שבכבד לא נשאר רק כח התנועה (בלתי בחירה ברצון שבמוח כלל) וכן כח ההרגשה נשאר ממנה רק החיצוני' לבד לפי שפנימי' ההרגש והתנועה שברצון הוא במוח דוקא ובשינה הוא הסתלקות המוחין הפנימי' ומצד זה בלתי מתפשטי' ג' כוחות הללו מן הכלל אל הפרט מעליון לתחתון כמו בהקיץ שהשכל 'מאיר במוח שמתפשט בראי' ושמיעה כו</p>
<p>When one is awake, the intellect spreads to the heart, and from the heart the inward life-force flows into every limb; it then extends from the <i>nefesh</i> in the liver into the outer, more superficial life-force of the limbs—so that even physical motion and sensation are ultimately directed by the inward will in the brain. This does not happen in sleep.</p>	<p>ומתפשט ללב, ומלב מתפשט בכל פרטי חיות פנימיה האברים לכבד, ומנפש שבכבד מתפשט לפרטי חיות החיצוניה שבאברים, עד שגם התנועה וההרגשה החיצוניה—הכל נעשה ברצון פנימי שבמוח שבראש; משאין כן בשינה</p>
<p>Consequently, “sleep” in the brain automatically includes “sleep” in the middot of the heart (the level of <i>ruah</i>) and in the <i>nefesh</i> of the liver—all because of the “waste-vapors” of food, as explained.</p>	<p>ממילא, בחינת השינה שבמוח כוללת גם שינה שבמדות שבלב—היא בחינת רוח—ונפש שבכבד, והכל מפני פסלת המאכל כנ"ל</p>
<p>The same idea applies Above: “sleep” of the Supernal Man—in the Nefesh-Ruach-Neshamah levels of brain and heart (in Adam Kadmon generally and in Ze’eir Anpin in particular)—is what scripture calls “Awake! Why do You sleep, Hashem?” In exile, this Divine “sleep” automatically draws sleep into all lower lights of <i>ruah</i> and <i>nefesh</i>, down through the outermost vessels of Atzilut (which become <i>nefesh</i> in Asiyah).</p>	<p>וכמהו למעלה, בחינת שינה דאדם העליון בנפש-רוח-נשמה שבמוח ולב (באד"ק בכלל ובז"א בפרט) הוא שנאמר: «עורה למה תישן ה'», ובזמן הגלות הנקראת שינה כנ"ל נכלל בזה מדרג ממילא גם השינה בשאר האורות דרו"נ—עד חיצוניות הכלים (דאצילות) (שנעשים נפש בעשיה</p>
<p>Thus the Zohar says: “In exile the Holy One, blessed be He, ascends Above, Above”—meaning the Nefesh-Ruach-Neshamah of Ze’eir Anpin rise far upward, leaving room for the <i>hitzonim</i> to draw nurture from the outermost vessels (the forces of impurity, likened to flies feeding on a sleeper).</p>	<p>ונהו שאמר הזהר: «קודשא בריך-הוא בגלותא אסתלק לעילא לעילא»—פירוש, נפש-רוח-נשמה דז"א עולים למעלה מעלה, ועל-ידי כן יש מקום ליניקת החיצונים מחיצוניות דחיצוניות הכלים—והם «עשו דקליפין», דדוגמת הינוק מנקבי עור הישן, ונאמר: «הן הן גבורותיו—גוים מרקדים בהיכלו» כו</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>Nevertheless, there is no diminution in the Essence of the lights and vessels; they must merely be awakened—"He awoke as one who sleeps," "Awake! Why do You sleep, Hashem?"—so the inner intellect will shine to the outer limbs, preventing nurture to the forces of the Other Side, just as a person who rouses from sleep quickly brushes away a fly clinging to his foot.</p>	<p>אף מכל-מקום אין זה פוגם בעצם האורות והכלים כלל—רק שצריך להקיצו: «ויקץ כלשון ה'»; «עורה למה תישן ה'»—ואז מאירים המוחין הפנימיים עד חיצוניות האברים, לבלתי יינקו החיצונים—באדם שניער משנתו ומדקדק גם בזוב או דבר שנדבק ל'ברגלו כו'.</p>
<p>And this is the meaning of what was said, that Yochanan the High Priest nullified the awakeners who would say, "Awaken, why do You sleep," etc. — for the concept of sleep only applies in the time of exile, when the seventy ministering princes below are not yet refined at all. And this is like the above analogy concerning the primary cause of sleep, which comes only from the waste of food that has not been refined, which acts as a covering over the vessels of the intellect, etc. (And so too above — it is specifically in the time of exile that it is called "sleep." Nevertheless, that time is specifically the period of refining the ק"נ [kelipot nogah], which is like the analogy of a person's sleep, where the main time of digestion is during sleep, since the digestive force, which stems from the external aspect, becomes dominant and functions more during sleep — when the inner power, namely the intellect, is withdrawn. For when one is awake, and the intellect is shining and dominates, the inner force is greater than the external digestive force, and digestion does not operate as much.) And this is the meaning of the verse, "And she rises while it is still night," specifically — referring to the time of exile, which is called "night" or "sleep" — and she provides "prey" of 288 sparks for her household, and not during the day, etc., as explained elsewhere.</p>	<p>וזהו שאמר דיוחנן כהן גדול בטל המעוררים שהיו אומרים עורה למה תישן כו', לפי שאין בחינת שגיה שיהיה רק בזמן הגלות דע"ף שרים שלמטה אינם מתבררים כלל, והנהו כמשל הנ"ל בענין עקר סיבת השנה שבאה רק מפסלת המאכל שלא נתברר כו' שעושה כמו מקסה על כלי המוחין כו' (וכן גם בן למעלה בזמן הגלות הוא שנקרא שנה, ואמנם אז עקר זמן הברור דק"נ שגיהו כמו משל השנה באדם שעקר זמן העכול של המאכל, לפי שכח המעכל שהוא מנח החיצוני גובר יותר לעשות פעולתו בשעת שנה שאז הסתלקות כח הפנימי על המוחין, שהרי בהקיצן שהשכל מאיר וגובר כח הפנימי על כח המעכל החיצוני, אינו פועל פעולת העכול כ"כ כו', וזהו "ותקם בעוד לילה" דוקא, שהוא זמן הגלות שנקרא שנה, "ותתן טרף רפ"ח עה" ולא ביום כו' כמו שנתבאר (במקום אחר).</p>

Mitteler Rebbe**Parshas Pinchas****עלית תמיד העשויה בהר סיני כו**

But in the time of the Beis HaMikdash, there was no concept of sleep at all above, and therefore no need to awaken from sleep. This was because of the offerings that were brought — the daily burnt offerings. And it is known regarding the korbanos (offerings), that even though they are called “My bread for My fire offerings,” etc., the offering is essentially the refinement of the inner from the outer, through the burning of fat and blood, etc., until reaching the root of the animal in the level of “Face of the Ox” of the Chariot. And the essence of the residue and waste is drawn to the seventy ministering princes of the kelipot nogah through the smoke of the altar fire, etc.

אכל הנה בזמן בית המקדש אין בחינת שנה כלל למעלה, ואין צורך לעוררו מן השנה, והוא מפני הקרבנות שהיו מקריבים כמו התמידין של כל יום, וידוע בענין הקרבנות דאפילו שנקרא "לחמי לאשי" וכו', אבל הקרבן הוא רק הברור של הפנימי מן החיצוני על ידי הקטרת חלב ודם וכו' עד שרש הבהמה בבחינת פני שור שבמרכבה וכו', ובחינת חלק התמצית. והפסלת נמשך לע"פ שרים דק"ג בעשן המערכה וכו'.

And since there is no waste at all — for all mixtures of good and evil in Nogah are refined — therefore, there is no aspect of sleep in the food of the korbanos. And this is why Yochanan the High Priest nullified the awakeners, for “He neither slumbers nor sleeps.” It is only in the time of exile, which is called “sleep,” that there is a need to awaken through the elevation of mayin nukvin (feminine waters), to arouse as in “And Hashem awoke as one who sleeps.” And this awakening comes only through the voice of Torah and not through the voice of prayer — even though prayer substitutes for offerings — because the offering on the altar alone was not effective unless accompanied by the revelation of the Infinite Light (אור אין סוף) in the Holy of Holies specifically.

ומאחר שאין פסלת כלל לפי שמתבררים כל בחינות התערובות טוב ורע שבנוגה, על כן אין בחינת שנה כלל במאכל לחם דקרבנות, ולזה ביטל יוחנן כהן גדול המעוררים כו', כי לא יגום ולא יישן כו', רק בזמן הגלות שנקרא שנה צריך לעורר בהעלאת מ"ן שיקיץ כמו ויקץ כי ישן ה', ואין זה אלא בקול דתורה דוקא, ולא על ידי קול דתפלה אף על פי שהוא במקום קרבן, לפי שקרבן דמזבח לבדו לא היה מועיל רק על ידי גילוי אור-אין-סוף בהיכל קדשי הקדשים דוקא.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

על תמיד העשויה בהר סיני כו

And this is what was said: “Since the destruction of the Temple, He has in His world only the four cubits of halachah” — for that is in place of the Holy of Holies, as Torah is the supernal chamber of the Holy One, blessed be He. Because in the mitzvah of Torah study, with a voice that calls out in His Name — as discussed above — one arouses the Supernal Sleep, as above in the matter of “Let me hear your voice.” For through the voice of Torah, there is a drawing from the essence of simple delight in the Essence of the Infinite to illuminate within the vessels of the intellect of Chochmah ila'ah of Atzilus — just like, by way of analogy, in a person when the source of intellect is illuminated from the essential delight, which constantly radiates into the intellect’s light, until it removes the covering over the vessel of the intellect that rose from the waste of food, which are the refinements of Nogah in this time of exile, etc.

וזהו שאמר דמשחרב בית המקדש אין לו בעולמו רק ד' אמות של הלכה, שהוא במקום היכל קדשי הקדשים, דאורייתא היכלא עילאה דקודשא בריך הוא כו', כי במצות תלמוד תורה בקול קורא בשמחה העצמי כנ"ל — בזה מעורר לבחינת שנה עליונה, וכנ"ל בענין "השמיעני את קולך" כו', לפי ששל ידי קול דתורה נמשך מעצמות התענוג הפשוט שבעצמות אור-אין-סוף להאיר בכלי המוחין דחכמה עילאה דאצילות, כמו עדמו"ז באדם שמאיר במקור השכל מהתענוג העצמי שמאיר תמיד לאור השכל עד שיסיר המכסה המכסה כלי המוח שפלה מן פסלת המאכל שהם ברוזים דנוגה'. בזמן הגלות כו

And this is even better than the offerings of the time of the Temple, which clarified upward for the sake of the seventy nations, etc. — for through them, sleep would not occur at all. But through the sin of bitul Torah, one causes the exile of the Shechinah, which is the aspect of sleep — and this specifically through bitul Torah, more than any other sin, for the reason explained above. And this applies specifically in our time, for in the time of the Temple, there was no sleep before the Omnipresent, as explained — because of the offerings and the revelation of the Shechinah in the Holy of Holies. And this is the meaning of “Since the destruction of the Temple, He has only the four cubits of halachah,” specifically. And this is sufficient for one who understands.

וזהו יותר טוב מן הקרבנות שבזמן בית המקדש שמקברים לע"ש כו' מפני שלא יבוא לבחינת שנה כלל, אבל בעון בטול תורה גורמים גלות השכינה שהוא בחינת שנה, ודוקא על ידי בטול תורה יותר מכל העונות מטעם הנ"ל, ודוקא בזמן הגלות, לפי שבזמן בית המקדש אין שנה לפני המקום כנ"ל, מפני הקרבנות ומפני גילוי שכינה בהיכל קדשי הקדשים, וזהו "משחרב בית המקדש דוקא אין לו אלא ד' אמות של הלכה", ודנ"ל

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>However, this still does not fully settle the matter. For korbanos are called “My bread...” and they are refined and elevated through the three garments of Nefesh, Ruach, and Neshamah — from the liver to the heart and from the heart to the brain, just like in a person, where food becomes blood in the liver and rises to the heart, etc. And it is written in the Zohar, in general, that the concept of korbanos is the refinement of Nogah, which is like the elevation of actual food. And this corresponds to the “three dominions above,” etc. If so, why would we not say that even the bread of the korban has the issue of sleep — i.e., the withdrawal of the intellect — such that Yochanan cancelled the awakeners, as mentioned above?</p>	<p>אף הנה עדין אין זה מתקן שְׁהָרִי בְּקִרְבָּנוֹת נִקְרָא לַחֲמִי כו' וּמִתְבָּרַר וְעוֹלָה בְּג' כְּלִים דְּנִפְשֵׁי רִחוּת־נִשְׁמָה — מִכֶּבֶד עוֹלָה לְלֵב וּמִלֵּב עוֹלָה לְמוֹחַ כו' כְּמוֹ שֶׁבָּאֵדָם הַמֵּאֲכָל נִהְפֵּךְ לָדָם בְּכֶבֶד וְעוֹלָה לְלֵב כו', וְכְמוֹ שֶׁפָּתוּב בַּזֹּהַר בְּכָלִלוֹת עֲנִינוֹת הַקִּרְבָּנוֹת שֶׁהֵן בְּרוּרִים דְּבִגְלוּתָהּ, שֶׁזֶהוּ כְּמוֹ עֲנִינוֹת הַעֲלָאתָ דְּמֵאֲכָל מִמֶּשׁ, וְזֶהוּ ג' שְׁלִיטִין דְּלַעֲיָלָא כו', וְאִיךָ לֹא יֵאמַר בְּלִחָם דְּקִרְבָּנוֹת עֲנִינוֹת הַשְּׁנָה שֶׁהוּא הַסְתַּלְקוּת הַמוֹחִין עַד שִׁיוָּחָנוֹ בִּישָׁל הַמַּעֲוָרִים כו' בַּכָּפ"ל</p>
<p>However, in truth, there is another reason why the concept of sleep does not apply at all to korbanos — and that is because of the dimension of “scent” within the korbanos. For it is written about them: “My bread... the fire-offering of a pleasing aroma to Me.” The root of scent is higher than Nefesh, Ruach, and Neshamah — it stems from the makif (surrounding light) of Chayah and Yechidah, which are not confined within vessels at all.</p>	<p>אֲבָל הִנֵּה בְּאֵמַת בְּעִנְיוֹת הַקִּרְבָּנוֹת יֵשׁ טַעַם אַחֵר שֶׁלֹּא יִפֹּל בּוֹ עֲנִינוֹת שְׁנָה כָּלֵל, וְהוּא מֵצֵד בְּחִינַת הָרִיחַ שֶׁבְּקִרְבָּנוֹת, דְּכָתִיב בַּהוֹן: "לַחֲמִי לֶאֱשִׁי רִיחַ נִיחָחִי" כו'. וְשֶׁרֶשׁ הָרִיחַ הוּא לְמַעַלָּה מִבְּחִינַת נִפְשֵׁי רִחוּת־נִשְׁמָה, וְהוּא מִבְּחִינַת מְקוֹר דְּחַיָּה יְחִידָה שֶׁאֵינָם מוּגְבָּלִים בְּכָלִי כָּלֵל.</p>
<p>And this is beyond the concept of bread itself, which only reaches the vessels of the brain — after a higher refinement — as it is written: “Eat, O friends,” etc. And that is where sleep applies — when the food is not yet refined, or is still undergoing refinement. But the aspect of the scent of the food resides in the nostrils — that is, in the essence of the soul, which is higher than the Neshamah that resides in the brain, which is called Chochmah.</p>	<p>וְזֶהוּ לְמַעַלָּה מֵעֲנִינוֹת הַלִּחָם עֲצָמוֹ שֶׁאֵינּוּ מַגִּיעַ רַק בְּכָלִי הַמוֹחַ אַחֵר הַבְּרוּר הַעֲלִיוֹן יוֹתֵר וּלְמַעַלָּה, הֵינּוּ כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב: "אֲכָלוּ רַעִים" כו', וּבְזֶה שִׁיבָה בְּחִינַת שְׁנָה כִּשְׁלֹא נִתְבָּרַר הַמֵּאֲכָל אוֹ שֶׁעוֹמֵד לְהִתְבָּרַר. אֲבָל בְּחִינַת רִיחַ הַמֵּאֲכָל הוּא בְּבְחִינַת חוּטְמָא, דְּהֵינּוּ בְּעֵצָם הַנֶּפֶשׁ שֶׁלְמַעַלָּה מִבְּחִינַת נִשְׁמָה שֶׁבְּמוֹחַ שֶׁנִּקְרָא חֻכְמָה</p>
<p>And as we observe tangibly — that a strong and pleasant scent rises far above the vessel of the brain and revives the soul with renewed light and vitality, in the delight of the essence. Therefore, even when the intellect has already withdrawn in sleep, the power of scent — when strong and pleasant — has the ability to awaken one from sleep. This ability does not exist in any other fine food or pleasurable delight, only in scent — because scent arouses the inner power of delight that lies in the essence of the soul, which is called Yechidah, etc.</p>	<p>וְכְמוֹ שֶׁאֲנַחְנוּ רוֹאִים בְּחִלּוּשׁ שְׁהָרִים הַטּוֹב וְהַחֲזָק עוֹלָה לְמַעַלָּה מֵעֲלָה מְכָלִי הַמוֹחַ, וּמַשִּׁיב אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּאוֹר וְחַיּוּת חֲדָשׁ מִמֶּשׁ בְּבְחִינַת הַתַּעֲנוּג שֶׁבְּעֵצָם. עַל כֵּן גַּם בְּאִשּׁוֹר כֶּבֶר נִסְתַּלְקוּ הַמוֹחִין בְּשְׁנָה — יֵשׁ בְּכַח הָרִיחַ חֲזָק וְטוֹב לְעוֹרֵר מִן הַשְּׁנָה, מֵה שֶׁאֵין כַּח זֶה בְּשׂוּם מֵאֲכָל טוֹב וּבְעֵנֶג, רַק הָרִיחַ לְבַדּוֹ, מִפְּנֵי שֶׁנִּתְעוֹרֵר עַל יְדֵי הָרִיחַ כַּח פְּנִימִיּוֹת הַתַּעֲנוּג שֶׁבְּעֵצָם הַנֶּפֶשׁ שֶׁנִּקְרָא יְחִידָה כו'</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

Until from there is drawn something like a completely new light of vitality. (And this is the difference between the scent of the incense and the scent of food: the scent of food is only to remove from the intellect the covering that rose from the waste of food, for the root of food is in the brain of Chochmah — only its scent is from the makif of Chayah. But the root of the scent of incense is from the makif of the Yechidah itself, which is called “life of life,” and this is why the scent of the incense is greater than the scent from the korban — and this is the matter.)	עד שנמשך משם כמו אור חיות חדש ממש (וזהו ההפרש בין ריח הבשם דקטרת לריח המאכל, דריח המאכל אינו אלא להסיר מן המוחין המכסה שעלה מפסלת המאכל כו', כי המאכל שרשו במוח החכמה, רק שריח המאכל הוא במקור דתיה. אבל שרש ריח הבשם דקטרת הוא במקור דיתידה עצמה שנקרא חיי (דחיי), ובה גדול ריח הקטרת מריח מן הקרבן וד"ל
And this is what it means: “Let every soul praise Hashem” — this refers to the scent which the soul enjoys and not the body. That is, it resides in the makif surrounding the brain vessels, where the soul dwells. And this is the uniquely elevated quality in korbanos — where it says: “a pleasing scent,” etc.	וזהו שאמר: “כל הנשמה תהלל יה” כו' — זה הריח שהנשמה נהנית ממנו ולא הגוף, הנינו במקור דכלי המוח ששם משפן הנשמה כו'. וזהו ענין המעלה היתרה 'שבקרבות שנאמר בהן "ריח ניחח" כו
Just like by Noach's korban, where it is written: “And Hashem smelled the scent...” and He said, “I will no longer [curse],” etc., because through the scent, it awakens the power of delight in the essence of the Infinite One, blessed be He, and then all the judgments and accusations that rise from the externalities and hindmost aspects of the kelipah are sweetened.	וכמו בקרבן נח שכתוב: “וירח ה' את ריח” כו' — “ויאמר לא אסיר עוד” כו', מפני שעל ידי הריח מתעורר מבחינת פח התענוג שבפעצם אין-סוף ברוח-הוא, וממילא נמתקו כל הדינים והקטרוגים 'שעולים מחיצוניות ואחוריים דקלפה ג' כו
So too it is with a korban — the scent of the offering upon the altar rises ever upward, beyond even the supernal intellects, etc., and it shines a new light from above downward. This is called “ניחוח” — from the root נח, to descend.	וכן כמוכן יובן בקרבן — שריח הקרבן שעל גבי המזבח הוא העולה למעלה מעלה מבחינת המוחין עליונים כו', ומאיר אור חדש מלמעלה למטה, והוא 'הנקרא ניחוח לשון נחות כו
Therefore, scent has the power to awaken from the state of sleep — not merely preventing the withdrawal of intellect, but rather increasing light, vitality, and delight, like scent that revives the soul.	ועל כן יש בכח הריח לעורר מבחינת שנה — שלא יסתלקו המוחין, אדרבא — יאירו בתוספת אור וחיות 'ותענוג בריח שמשביב את הנפש כו

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>And there are two advantages: first, the power of a strong and pleasant scent removes all vapors that rose and covered the brain vessels — it cleanses the brain vessels greatly. Second, it draws from the essence of the soul new light and vitality to strengthen the brain, and from the brain it flows to the heart and liver, etc., until even the outer limbs are revitalized — as explained above about the three faculties of brain, heart, etc., which shine from above downward in all their differentiated aspects until the very end.</p>	<p>ויש בו ב' מעלות: שפכת הריח החזק וטוב — מעביר כל האדים שבאו ועלו לכסות כלי המוח, ומצמצם כלי המוח ביותר; והב' — שחוזר וממשיך מעצמות הנפש אור וחיות חדש לחזק המוח, ומן המוח נמשך ללב וכבד כו' עד שמתחדש גם חיות חיצונית האברים, וכנ"ל בג' כוחות האלו דמוח ולב כו', שמאיר מעליון לתחתון בכל פרטי ההתחלקות שלהם עד סוף הכל.</p>
<p>And furthermore, there is the power of drawing downward through scent — through the second nostril (the second channel of the nose), through which is drawn from the level of “life of life” — that it should flow from the brain to the heart. And this is the meaning of נוחה, from the expression נחת רוח (contentment of the heart), as it says: “And he spoke to his heart,” etc. Like a man who smells a pleasant aroma and his soul returns and there is calmness in his heart, too — and this is the explanation.</p>	<p>ועוד יש כח ההמשכה וירידה מן הריח (כנקה הב' שפוחטם שבו נמשך מבחינת חיי דחיון כו') — שימשך מן המוח ללב, וזהו “ניחות” לשון “נחת רוח” ללב, וכמו שכתוב: “ויאמר אל לבו” כו', כאיש שמריח ריח טוב שמתשוב נפשו ויגע נחת-רוח ללבו גם כן כו', וד"ל.</p>
<p>And all of this is from the burning of the fat and blood. For behold, although fat and blood are physical, nevertheless, this is an elevation and refinement from the physical to the root of the animal souls — first, that it is the level of the Face of the Ox of Asiyah, etc., and similarly higher and higher until it reaches beyond the Face of the Ox of the Chariot of Malchus of Atzilus, etc.</p>	<p>וכל זה מהקטרת החלב והדם, דהנה הגם שהחלב ודם הן גשמיים — הרי זה בחינת העלאה ובידור מן הגשם עד שרש נפשות הבהמות — הראשון שהוא בחינת פני שור דעשויה כו', ועל דרך זה עוד למעלה מעלה שהיא למעלה מבחינת פני שור שבמרכבה דמלכות דאצילות כו'.</p>
<p>Now, the main fragrance is specifically from the fat, as is known — that this is the main part of the korban, the burning of the fat. And even though it is not a pleasant aroma below, nevertheless, the fat is the choicest part that has been refined from the blood (which is the nefesh). For the part of the blood that becomes fat is better and more select than the part of the blood that is merely the nefesh in the flesh, etc., since this is from the level of pleasure within the soul.</p>	<p>הנה עקר הריח הוא מן החלב דוקא, כידוע שנהו עקר הקרבן — בהקטרת החלב. ואף-על-פי שאינו ריח טוב למטה כו', אבל הנה החלב הוא המבחר שנתבחר מן הדם — הוא הנפש כו'. כי חלק הדם שנעשה ממנו חלב — יותר טוב ומבחר מחלק הדם הוא הנפש שבחיי בשר כו', לפי שנהו מבחינת התענוג שבנפש.</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

As is known, all fat comes from pleasure — as in the verse: “You have grown fat from delight,” etc. For whoever indulges in pleasures will increase in fat specifically, since the light of delight in the soul is clothed in fat. And therefore, one who delights greatly transforms the choicest part of his blood into fat more than others. As in the verse: “Fat and rich — my soul will be sated,” and there is a proof from the idea that good news causes the bones to become enriched — as with Rabban Yochanan ben Zakkai, etc.	כידוע שכל חלב מתהנה מן התענוג, וכמו: "שמנת עבית" כו', שכל בעל תענוגים ירבה חלב דוקא, לפי שאור התענוג שבנפש מלוכש בחלב. ועל כן כל בעל תענוגים יתפזר חלק המבחר שבדמו לחלב יותר מזולתו, וכמו: "חלב ודשן תשבע נפשי", וראיה מבשורה טובה 'שתדשן עצם כו', כמו בריב"ז כו
And above, this can be understood from the verse: “All fat belongs to Hashem,” etc. That the burning of the fat of the korban — even though it comes from physical pleasure of a physical animal — nevertheless arouses above a fragrance that ascends to the supernal pleasure, which is called the “pleasing aroma” mentioned earlier.	ולמעלה יובן מזה במה שכתוב: "כל חלב לה" כו' — שהקטרת החלב דקרבן, אף-על-פי שהוא בא מתענוג גשמי דבהמה גשמית — מעורר למעלה בריח העולה מזה לבחינת תענוג העליון שהוא הנקרא ריח ניחחי הב"ל.
And this happens through the elevation of the scent of the burning of the fat, which causes the descent of the supernal pleasure — called ניחחי — from the highest heights downward to the lowest levels. Like the metaphor of a pleasant smell: through it, the soul is filled with pleasure, which then flows downward and downward, etc., as above by the korban of Noach. And this is the meaning of the phrase “a pleasing scent to Hashem” that is mentioned in virtually all the korbanos.	והוא על-ידי העלאה דריח הקטרת החלב — שגורם ירידת אור התענוג העליון שנקרא ניחחי, מלמעלה מעלה עד למטה מטה, עד משל מריח טוב שבתענוג הנפש — נתמלא תענוג ויורד עד למטה מטה כו', כנ"ל בקרבן נח כו', וד"ל
And this is the meaning of “a pleasing scent to Hashem” that is stated by all the korbanos generally. And with this, we can understand the reason why Yochanan the High Priest abolished the “awakeners,” etc. — because the scent of the korbanos awakens from the state of sleep, due to the light of the supernal pleasure that descends into the vessel of the brain of Chochmah, etc., which is called “ריח ניחחי” as explained above.	ונהו פירוש "ריח ניחח לה" שנוצר בכל הקרבנות בדרך כלל. ועם זה יובן הטעם שבטל יוחנן המעוררים כו', לפי שריח הקרבנות מעוררים מבחינת השנה, מפני אור התענוג העליון היורד בכלי מוח החכמה כו' שנקרא ריח ניחחי כנ"ל
And therefore, the daily offerings atoned for the sins of the night and the day, for they sweetened all the severe judgments — even those of wrath. As it says: “And He said: no more,” etc. — and this is sufficient explanation.	ועל כן היו התמידים מכפרים על עון דלילה ויום — שמתקנים כל הדינים קשים דאף, וכמו: "ויאמר לא" כו', וד"ל

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עֲלֵת תָּמִיד הַעֲשׂוּיָה בְּהָר סִינִי כּו

[NOTE Summary

This section of the discourse explores the transformative spiritual dynamics of *korbanos* (sacrifices), specifically focusing on the elevation of physicality through the burning of **fat and blood** on the altar. In the earlier part, the Mitteler Rebbe laid out the distinction between times of spiritual “sleep” (*galus*) versus “wakefulness” (Beis HaMikdash era), showing how sacrifices replace the need for external awakeners (“*ha-meorerim*”) by inherently arousing Divine will and pleasure.

Now, the Rebbe delves deeper into how the **fragrance** of sacrifices reaches Divine heights. He explains that although the fat (*cheilev*) and blood (*dam*) are physical substances, their elevation through fire draws their source upward — beyond the Face of the Ox (*Pnei Shor*) in the Merkavah, even above Malchus of Atzilus. The key lies in the **cheilev**, which is not only more refined than the blood but is also the physical expression of **ta’anug** (pleasure) within the soul. Just as in the human body, fat is produced from pleasure and indulgence, in *korbanos*, the *cheilev* represents the most elevated extract of the *nefesh* — the distilled spiritual delight from within animal life.

The Mitteler Rebbe then makes a radical assertion: though the *cheilev* comes from **physical** animal pleasure, once elevated and burnt, it **arouses Divine pleasure**. This is the deep meaning behind the phrase “**ריח ניחוח לה'**” — “a pleasing aroma to Hashem.” The pleasure of the Divine (Atzmus) is activated by the scent of the *cheilev*, drawing down an **entirely new light** and **sweetening harsh judgments** — just like after Noach’s offering, when Hashem vowed never to curse the earth again.

This clarifies why **Yochanan Kohen Gadol abolished the “awakeners”** who cried “Awake, why do You sleep?” — because in the time of the Beis HaMikdash, the Divine was **not asleep**. The *korbanos* themselves functioned as awakeners, arousing **essential pleasure** within Hashem through their spiritual aroma. Thus, the regular daily *korban tamid* offered at dawn and dusk served as cosmic resets, sweetening all harsh decrees — even those rooted in Divine anger — by reaching the deepest levels of *ta’anug*.

Practical Takeaway

Even though we no longer offer physical sacrifices, the spiritual dynamic remains. When a Jew transforms their own physicality — their bodily desires, their worldly pleasures — into something holy and elevated (such as through passionate prayer, refined eating, or charitable acts), they are performing the inner work of *korbanos*. The more refined the offering — the more it reflects a personal “*cheilev*” drawn from one’s pleasure and delight — the more it can reach the “**ריח ניחוח לה'**” within oneself and Above.

In times when Hashem feels “asleep,” distant, or unresponsive, we must remember that the awakening does not require shouting. The true “awakening” comes from offering the best of ourselves with sincerity and pleasure. This uplifts us, sweetens judgment, and draws a new Divine vitality into every part of our life.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

Chassidic Story

In the days of the Mitteler Rebbe, a wealthy chassid who had recently turned to a more refined spiritual path came to Lubavitch and asked for guidance. The Rebbe instructed him not to fast or withdraw, but to **eat fine meals with kavanah**, using the joy of eating as a vehicle to serve Hashem. The chassid was puzzled, expecting rigorous asceticism. But the Rebbe explained: “When your pleasure is redirected to holiness, it rises like the cheilev of the korbanos — a pleasing scent before the One Above.”

Years later, during a famine, this chassid became the central pillar of tzedakah in his city. He would say, “The Rebbe taught me how to make my fat holy. Now I try to help others live — so they too can offer themselves with joy.”

(Source: *Shemuos Vesippurim*, vol. 1, entry on the Mitteler Rebbe) **END NOTE]**

However, according to the above, that the *tamidim* offerings, because they are “a pleasing aroma,” therefore contain no aspect of sleep, and therefore Yochanan abolished [the awakeners] — if so, even now, in this time of exile, since prayers were instituted in place of the *tamidim* offerings (as is known), it should follow that prayer — both *Shema* and *Shemoneh Esrei* — would also awaken from sleep, etc. And yet this is not the case, for exile is still called “sleep,” even when one prays with intention. Only through the reading of the Torah specifically does one awaken the higher state of sleep, as it is written: “Let Me hear your voice” — specifically the voice of Torah (as it says, “there is none who calls upon Your Name”), and not the voice of prayer.

אף הנה לפי הנ"ל בתמידין מפני שהן לריח נוחות כו' אין בזה בחינת שנה כלל ועל כן ביטל כו', אם כן גם עכשו ובזמן הגלות הרי התפלות במקום תמידין כידוע ונהיה ראוי שתהיה התפלה נשם שמים ושמונה עשרה מעוררת לשנה כו', ואינו כן שהרי הגלות נקראת שנה גם כשמתפללים בכונה, רק על ידי קריאת התורה דוקא מעורר לבחינת שנה עליונה, כמו שכתוב "השמיני את קולך" — קולך דאורייתא דוקא (וכמו שכתוב אין קורא בשמך) ולא קולך דעלותא.

However, we must first explain how there is also a concept of “pleasing aroma” (*rei'ach nichoach*) in prayer, since prayers were instituted in place of the *tamidim* offerings. (And still, prayer does not atone for the sin of neglecting Torah study as the *tamidim* did. On the contrary, prayer without Torah is nothing, as it is written, “And the Chayos ran and returned,” and prayer is called “temporal life” [*chayei sha'ah*], while Torah is called “eternal life” [*chayei olam*], as it is said: “For one who prolongs his prayer — it causes rest,” etc. And since the destruction of the Temple, one only has the four cubits of halacha in place of the Beis HaMikdash and the sacrifices, as explained above.)

אף הנה יש להקדים תחלה אף שיש בחינת ריח נוחות גם בתפלה, מאחר שתפלות במקום תמידין תקנום (ועל כל זאת אין התפלות מכפרות על עון בטול תורה בתמידין, אדרבא תפלה בלא תורה אינה כלום, וכמו שכתוב "והחיות רצוא ושוב", ותפלה נקראת חיי שעה ותורה נקראת חיי עולם, כמו שכתוב "למאריך בצלותא מניחא" כו' ואין לו בעולמו רק ד' אמות של (הלכה במקום בית המקדש וקרבתו כנ"ל).

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>For it is stated in the Zohar: “At the time of prayer — it is a time of battle,” and as it is written, “With my sword and with my bow” — which the Targum translates as “with my prayer and my plea.” And it is further stated in the Zohar: “He who slays the serpent is given the King’s daughter — this refers to prayer.” For the essence of prayer is the pouring out of the soul — a total nullification of the self — and this is the idea of subjugation and transformation (<i>iskafya</i> and <i>ishapcha</i>), where <i>iskafya</i> is like a baal teshuvah who struggles against his inclination, etc.</p>	<p>דהנה אמר בזהר דשעתא דצלותא שעתא דקרבא, וכמו שכתוב "בחרבי ובקשתי", ותרגומו בצלותי ובקעותי, ואמר עוד בזהר: מאן דקטיל לחויה יהבין ליה ברתא דמלכא – דא צלותא כו'. דהנה עקר התפלה היא שפיכת הנפש – שהיא בטול העצמות מכל וכל כו', וזהו בחינת אתכפא ואתהפכא כו', אתכפא היא כמו 'בעל תשובה ממש שצ"ג אין יכול כו'.</p>
<p>who subdues his evil inclination, as it is said, “Who is mighty? One who conquers his inclination.” This requires might and very great strength, that one should be able to conquer and subdue the force of his <i>yetzer</i> (inclination), which is harsh and burns like fire, and yet he conquers it and does not allow it to act upon the desires of his heart — even in mere thought, etc. Therefore, <i>ba’alei teshuvah</i> (penitents) are called “mighty in strength,” etc., and as it says in the Zohar: “Because they draw the Holy One, blessed be He, with greater force,” etc. Meaning: with greater might, for by conquering their evil inclination, they arouse above a flow that is drawn with exceedingly great strength — higher even than the flows drawn by the righteous.</p>	<p>שהוא הכובש את יצרו, וכמו שכתוב: "איזהו גבור? הכובש כו'", שיש בזה גבורה וכן גדול וחקק מאד שיוכל לכבש ולהכניע לכת יצרו הקשה ובויער פאש, והוא כובשו ואינו מניחו לפעול לתאות לבו גם בהרהור בעלמא כו', ועל כן בעלי תשובה הן נקראים גבורי כח כו', וכמו שכתוב בזהר משום דמשכי ליה לקודשא בריהו הוא בחילא יתיר כו', פירוש בחילא יתיר – בגבורה יתרה – שפוכשים יצרים הרע מעוררים למעלה המשכה שנמשכת בגבורות עליונות מאד כו' 'שלמעלה מהמשכות דצדיקים כו'.</p>
<p>Proof is found in the fact that Rabbi [Yehudah HaNasi] cried over the <i>Raavad</i>, whose soul left him in weeping, etc. And therefore, the righteous cannot stand in the place of <i>ba’alei teshuvah</i>. Similarly, this applies even to someone who repents from indulging in permissible pleasures — that he stands opposite his physical nature in all negative traits — and even in positive deeds, such as performing the mitzvah of charity to the poor beyond what is natural for him. If he is miserly, he will give far more than his usual nature.</p>	<p>וראיה ממה שפכה רבי על הראב"ד שיצאה נשמתו בבכי כו', ועל כן צדיקים אינם יכולים לעמוד במקום בעלי תשובה. וכהגוונא גם במי שעושה תשובה על תאוות הטר, לעמוד נגד טבע גופו בכל המדות הרעות – וגם במעשה הטוב – כגון לקיים מצות צדקה לעניים ביותר מקפי טבעו. אם כלי הוא – יפזר ביותר הרבה מדרכו ומטבעו.</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>And likewise with other mitzvos, such as Torah study — as it is said: “One who reviews his learning one hundred times is not comparable to one who does so one hundred and one times.” That one extra time is beyond his natural habit, like wine sold at eleven zuz (coins), which demonstrates that he has stood against his nature. This is the main intent of subjugating the evil that is rooted in the natural tendencies of the body — in all matters, both negative and positive, and all undesirable character traits — even if they are not prohibited by Torah, such as arrogance, cruelty, anger, contentiousness, etc.</p>	<p>וכן כמו כן בשאר מצוות, כמו במעני תורה – שאמר: "אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה אותו מאה ואחת פעמים" – שהפעם היותר הוא מכפי טבעו, כחמרא בי"א זוזי כו', הרי זה עומד נגד הטבע שלו. וזהו עקר המקנה להכפינה לרע שבטבעיות גופו דוקא – בכל הדברים – בסור מרע ועשה טוב, ובכל המדות המגונות – אף על פי שאינם אסורים מן התורה – כמו התנשאות ואכזריות וכעס ונצית כו' וכהנה.</p>
<p>And this is what is called <i>oved Elokim</i> — specifically, as it says: “And you shall return and see the difference... between one who serves G-d and one who has not served Him.” Meaning, <i>oved Elokim</i> is one who rectifies and elevates the externals of the Divine Name Elokim that have fallen below — down to the coarseness of nature (for the numerical value of <i>Elokim</i> is the same as <i>haTeva</i>, nature).</p>	<p>וזהו הנקרא עובד אלקים דוקא, וכמו שכתוב: "ושבתם וראיתם בין כו', בין עובד אלקים לאשר לא עבדו כו'", פירוש: עובד אלקים – הוא המתקן ומבדר להיצוניה דשם אלקים שגפלו למטה עד התגשמות הטבע (שאלקים גימטריא הטבע).</p>
<p>And this will be understood with additional clarification by first explaining what our Sages said: “Those who rejoice in suffering, and are insulted but do not insult in return, hear their shame and do not respond — of them the verse says: ‘And those who love Him are as the sun going forth in its strength.’” At first glance, how is this verse relevant to the concept of being insulted and not retaliating, etc.?</p>	<p>ויוכן זה בתוספת ביאור בהקדים ענין מה שאמרו ז"ל על השמחים בנסורין ונעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים עליהם – הכתוב אומר: "ואהביו כצאת השמש בגבורתו", ולכאורה מה פסוק זה שיהיה לענין נעלבים ואינם עולבים כנ"ל.</p>
<p>But the matter is, as is known in the explanation of the verse “For a sun and a shield is the Lord Elokim,” that the name <i>Elokim</i> is like a shield and covering that conceals and hides the name <i>Havayah</i>. And in the future, “the Lord will bring out the sun from its sheath,” etc.</p>	<p>אבל הענין – הוא כידוע בפירוש: "כי שמש ומגן ה' אלקים", ששם אלקים – הוא כמו מגן ונרתק לכסות ולהסתיר על שם הו"ה, ולעתיד ה' יוציא חמה מנרתיקה כו'.</p>
<p>And when one subdues his inclination and transforms his coarse nature — rectifying it back to its original root in the externality of the name <i>Elokim</i> — this is what is called <i>oved Elokim</i>, as explained above. Then it is said of him: “And those who love Him are as the sun going forth in its strength.”</p>	<p>וכשכובש יצרו ומהפך הטבע הגס שלו – שמתקן לשמשו הראשון של הטבע שהוא בחיצוניות דשם אלקים – שנקרא עובד אלקים כנ"ל – אז נאמר עליו: "ואהביו כצאת השמש בגבורתו".</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

That is, the “sun” refers to the light of the name <i>Havayah</i> above, and the might of that sun is specifically when it comes forth from its sheath — which had covered it and limited its radiance. Its true strength is in its forceful emergence: “as the sun going forth in its strength.”	פירוש: "שמש" – הוא אור דשם הוי"ה למעלה, ו"גבורתו" של שמש זה – הוא כשיצא מנרתיקו המסתירו וגביל עליו מלהאיר – בתקף דוקא – זהו: "כצאת השמש בגבורתו" דוקא
And this power and might of the sun, which is the intense strength of the name <i>Havayah</i> bursting forth from its sheath — i.e., from the lower aspect of <i>gevurah</i> — is specifically through <i>gevurah</i> below. This is like: “Who is mighty? One who conquers his inclination,” in refraining from evil and transforming his nature from evil to good, even in permissible desires — as in “Sanctify yourself with what is permitted to you.”	וכן וגבורה זו של שמש – שהיא תקף גבורה עליונה של שם הוי"ה – לצאת מנרתיקו שהוא שם אלקים – הוא על ידי בחינת הגבורה שלמטה דוקא. והוא כמו: "איזהו גבור? הכובש את יצרו" – בסור מרע – להקפד הטבע מרע לטוב, גם בתאוות הטר – כמו: "קדש עצמה במתן לך" כו
To rule over the spirit of desire and restrain it, until his heart is always under his control. Through this, the first root of nature — namely, the harsh <i>gevurot</i> of Nogah — is subdued in its root above in the supernal <i>gevurot</i> of the name <i>Elokim</i> , etc.	למשול ברוח התאוה ולעצרו עד שיהיה לבו ברשותו תמיד כו', הרי בזה נכבש שרש הראשון של הטבע – שהן הגבורות הקשות דנוגה – בשרשן בגבורות עליונות דשם אלקים כו
So that it will not conceal the light of the name <i>Havayah</i> at all — and then the name <i>Havayah</i> will prevail. This is the aspect of <i>gevurot</i> within <i>chesed</i> specifically, as in “for His kindness has prevailed upon us.”	שלא יסתיר לאור דשם הוי"ה כלל, ואז יגבר שם הוי"ה – שנהו בחינת גבורות שבחסד דוקא, וכמו: "כי גבר" עלינו חסדו
Similarly, “as the sun going forth in its strength” is the intense force of <i>chesed</i> in its might — that it should prevail and go forth to shine in full revelation without any concealment.	כך "כצאת השמש בגבורתו" – הוא תקף כח החסד בגבורתו – שייגבר ויצא להאיר בגלוי – רק בלא העלם כלל
And above, this refers to the overpowering of the supernal kindnesses of the name <i>Havayah</i> , in the level of <i>Sovev Kol Almin</i> , that they should emerge and flow downward all the way below — to shine the light of <i>chesed</i> even into darkness and gloom, so that no harsh judgment or accusation could obscure its light at all.	ולמעלה – הנהו בחינת התגברות החסדים עליונים דשם הוי"ה – בבחינת סובב כל עלמין – שיצא וישפע עד למטה מטה – להאיר אור החסד גם בחשך ואפילה – שלא יחשיך אורו כל דין קשה וקטרוג כלל כו', מצד התגבורת אור החסד
As in the phrase “for His kindness endures forever” — which we say on Shabbos, as is known — and this is the idea.	וכמו: "כי לעולם חסדו" – שאומרים בשבת כידוע – וד"ל
And this is why this verse, “and those who love Him are as the sun going forth in its strength,” is said about those who are insulted and do not insult in return, etc. — for they are mighty over their nature, accepting their humiliation, enduring it, and remaining silent.	ונהו שאמר על הנעלבים כו' פסוק זה: "ואהבו כו'" – לפי שהם גבורים על הטבע – ומקבלים עלוכם וסובלים ושותקים

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

Similarly, those who rejoice in suffering — for all these are harsh judgments branching from the externality of the name <i>Elokim</i> , as is known.	וכן השמחים ב'סורים כו' – שכל אלה קטרוגים קשים – שמסתעפים מחיצוניות ד'שם אלקים – כידוע.
And when they subdue their spirit and accept the suffering or curses and shame with love and willingness — through this, the power of judgment is sweetened at its root.	וכשכובשים רוחם ומקבלים הסורים או קללות וחרפות באהבה ורצון – על ידי זה נמתק כח הדין בשורשו.
And the light of the kindnesses of the name <i>Havayah</i> prevails, emerging from the sheath of the name <i>Elokim</i> . And this is what the verse says of them: “and those who love Him” — meaning love that includes <i>gevurah</i> specifically — which is “as the sun going forth in its strength,” specifically, as explained above.	ויתגבר אור החסדים ד'שם הו"ה לצאת מנרתיק ד'שם אלקים, וזהו שאמר עליהם הכתוב: “ואהביו” – אהבה דכלולה מגבורה דוקא – שנהו “כצאת השמש בגבורתו” דוקא – כנ"ל – וד"ל.
And with this will also be understood what is said regarding prayer — that “he who slays the serpent ties it to the legs of the feminine,” which are harsh <i>gevurot</i> of Kelipas Nogah that incite the woman, etc., through subduing and transforming in turning away from evil and doing good, etc.	ובזה יובן גם כן מה שנאמר בענין התפלה – ד"מאן דקטיל לחינא קטיר לרגלוי דנוקבא", שהו בחינת גבורות קשות דקליפת נוגה דמפתין לאתתא כו', 'באתפנא ואתהפכא בסור מרע ועשה טוב כו'.
This is what is called <i>oved Elokim</i> , as mentioned above. “They give him the daughter of the King” — meaning the name <i>Adnus</i> and the name <i>Elokim</i> , which are the level of <i>Malchus</i> , which is called “prayer,” as it says “and I am prayer,” etc.	שנקרא “עובד אלקים” כנ"ל – “יהבין ליה ברתא דמלכא” – שהוא שם א-דני ושם אלקים, שהו בחינת המלכות – שנקראת “תפלה”, וכמו שכתוב: “ואני תפלה” כו'.
And the meaning of “they give him” is that it becomes included within the name <i>Havayah</i> , and it will no longer serve as a concealment at all. He will then be able to draw down — even into <i>Malchus</i> — all levels of the good kindnesses from the essential simple delight in the Essence of the Infinite One, blessed be He, into all the worlds of Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah, down to this lowly world itself.	ופירוש “יהבין ליה” – שתכלל בשם הו"ה, ולא תהיה לבחינת מסתיר כלל – ויוכל להמשיך גם במלכות כל בחינות אור החסדים הטובים שבעצמות תענוג הפשוט בעצמות אין-סוף ברוך-הוא – בכל העולמות דאבי"ע – עד לעולם הזה השפל ממש – וד"ל.
And behold, just as through the aspect of <i>gevurot</i> — to subdue one's inclination, or when a person is insulted and remains silent, and the like — one arouses the supernal <i>gevurah</i> within <i>chesed</i> of the name <i>Havayah</i> ,	והנה, כמו שעל-ידי בחינת הגבורות – לכבש יצרו, או נעלבים ושותקים וכיוצא בזה – מעוררים לבחינת גבורה עליונה שבחסד ד'שם הו"ה.
so too, through the aspect of <i>chesed</i> when performed with strength and exceeding effort beyond the natural measure — such as through acts of charity and great kindness — one arouses above the <i>gevurah</i> within the supernal <i>chesed</i> , to cause His kindness to prevail far beyond the measure.	כך, על-ידי בחינת החסדים – כשיעשה בגבורה ובכח יתרה על המדה – כמו על-ידי צדקה וחסד גדול – נתעורר למעלה בחינת גבורה שבחסד עליון – לגבר חסדו ביותר מקפי המדה הרבה.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עולת תמיד העשויה בהר סיני כו

As it is written, “for His kindness has prevailed upon us,” in order that the letter <i>dalet</i> , which is <i>malchus</i> — which has nothing of its own — should receive only from the side of holiness, in a manner that there is no nurture to the external forces at all, because they are entirely driven out due to the overwhelming light of <i>chesed</i> .	וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב: "כִּי גָבַר עָלֵינוּ חֶסֶדוֹ" – לְהִיּוֹת ח"ס דְּלִ"ת – בְּחִינַת הַמְּלָכוֹת – דְּלִית לָהּ מַגְרָמָה כְּלוּם – כּו', בְּאִפֹּן שֶׁלֹּא יִהְיֶה זְנִיקָה לְחִיצוֹנִים כָּלֵל, מִפְּנֵי שִׁגְרָשׁוֹ לְגַמְרֵי מִצַּד הַתַּגְבְּרוֹת הָאוֹר דְּחֶסֶד
As it is written, “Your right hand, Hashem, crushes the enemy,” and also, “Your right hand, Hashem, does valor.” Likewise it says, “Arise, Hashem, and Your enemies will scatter.” “Arise” refers to the overpowering of the kindnesses, etc. And this is sufficient explanation.	וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב: "יָמִינָה ה' תַּרְעֵץ אוֹיֵב", וְכֵן: "יָמִין ה' עוֹשֶׂה חַיִּל" כּו', וְכֵן פְּתוּב: "קוּמָה ה' וְיִפּוּצוּ אוֹיְבֶיךָ" – "קוּמָה" בְּהַתְגַּבְּרוֹת הַחֶסֶדִים כּו' – וּד"ל
And with all this, the matter of “רִיחַ נִיחוּחִי” (<i>pleasing fragrance</i>) in prayer — which stands in place of the <i>Tamid</i> offerings — will be understood: when a person nullifies all of his selfish and foreign desires, desiring only Hashem alone, through the power of <i>gevurot</i> specifically as explained above, this produces the aspect of fragrance that rises upward with intensity and strength, to arouse the power of the supernal delight.	וּבְכָל זֹאת יוֹכֵן עֲנִין רִיחַ נִיחוּחִי שֶׁבְּתַפְלָה שֶׁבְּמִקּוֹם תְּמִידִין, כְּאֲשֶׁר מִתְבַּטֵּל כָּל עֲצָמִיּוֹת רְצוֹנוֹתָיו הַזָּרִים רַק לֵה' לְבַדּוֹ בְּבְחִינַת גְּבוּרוֹת דִּקְוָא כְּנ"ל, עַל־יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת רִיחַ הָעוֹלָה בְּבְחִינַת גְּבוּרוֹת וְחֶזֶק וְלַעֲרֹר כֹּחַ הַתַּעֲנוּג הָעֲלִיוֹן
That delight then flows downward in abundant kindness, with an intensified force, which is called “ <i>Nichoach</i> ” (<i>pleasing</i>) as explained above. And this comes through the <i>gevurot</i> below — in the battle of prayer — as one overcomes his evil inclination.	שִׁמְשֹׁךְ בְּרַב חֶסֶד בְּתַגְבּוּרַת שְׁנִקְרָא נִיחוּחַ כְּנ"ל, וְהוּא עַל־יְדֵי גְבוּרוֹת שֶׁלֹּמְטָה בְּמַלְחָמַת הַתַּפְלָה שֶׁמִּתְגַּבֵּר עַל יָצָרוֹ
And this is hinted to in the 248 words of the <i>Shema</i> , and the eighteen blessings of prayer — that “he who slays the serpent” is given “the daughter of the King,” which is <i>Tefillah</i> , the revelation of the light of <i>Havayah</i> in <i>Adnut</i> , as explained above. And this is sufficient explanation.	וְהוּא בְּרַמ"ח תִּיבִין דְּק"ש וּבְבִקְשׁוֹת י"ח שֶׁל תַּפְלָה כּו', דְּקָטִיל לַחֲוִיָּא יְהִיבִין לִיה בְּרַתָּא דְּמַלְכָּא, דָּא צְלוּתָא – שֶׁהוּא גִילּוּי אוֹר הו"י בְּאֵד' כְּנ"ל – וּד"ל
And according to this, even the prayers of today atone for the sins of day and night, just like the <i>Tamid</i> offerings.	וּלְפִי זֶה, גַּם עַל־יְדֵי הַתַּפְלוֹת דַּעֲכָשׁוֹ מְכַפְּרִין עַל עֲוֹנוֹת שֶׁל יוֹם וְלַיְלָה – כְּמוֹ עַל־יְדֵי הַתְּמִידִין
However, since this only happens in the spiritual realms above and not in the lower physical world — for <i>Tefillah</i> is like a ladder whose head reaches heaven — therefore, below in the physical world, the judgments are not sweetened at their root like with the <i>Tamid</i> offerings, which involved actual physical fat and blood.	אַבָּל, מִפְּנֵי שֶׁאֵין זֶה רַק בְּרוּחָנוּת לְמַעְלָה וְלֹא לְמַטָּה – כִּי הַתַּפְלָה נִקְרָאת סֵלֶם שֶׁרָאשׁוֹ בְּשָׁמַיִם – עַל כֵּן לְמַטָּה מִמֶּשׁ, אֵין הַדִּינִים הַקָּשִׁים נִמְתָּקִים בְּשִׂרְשָׁם כְּמוֹ עַל־יְדֵי הַתְּמִידִין שֶׁהֵיוּ מִקָּרִיבִים חֵלֶב וְדָם גִּשְׁמֵי כּו'
Rather, this full atonement comes only through the mitzvah of Torah study, for the reasons explained above. And this is sufficient	רַק עַל־יְדֵי מִצְוֹת תְּלֻמוֹד תּוֹרָה דִּקְוָא – מִטַּעַם הַנֶּ"ל – וּד"ל. (וּכְמוֹ שֶׁיִּתְבָּאֵר בְּפִירוּשׁ עוֹלַת תְּמִיד הָעֲשׂוּיָה (בְּהַר סִינִי דִּקְוָא כּו')

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עולת תמיד העשויה בהר סיני כו

explanation. (As will be explained later in the interpretation of “the continual elevation which was made at Mount Sinai,” etc.)	
And this is the meaning of “the continual elevation (<i>Olas Tamid</i>) made at Mount Sinai...”—that it had already been “made” at Mount Sinai, even though the section regarding the Tamid offering had not yet been stated. For behold, everything mentioned above about the idea of prayer and the Tamid offerings during the time of the Beis HaMikdash—which are called “a pleasing fragrance”—had already been “made” at Mount Sinai: that they would be for a pleasing fragrance to Hashem.	וזהו עולת תמיד העשויה בהר סיני כו' – פירוש: העשויה מכבד בה"ס, אף-על-פי שלא נאמר עדין פְּרִשְׁת הַתָּמִיד כָּלֵל כו'
All the korbanos—both the Tamid offerings and the present-day prayers—had already been completed there, even before the command of the Tamid was spoken. If the continual burnt offering had not already been “made” at Mount Sinai, the Tamidim would not have been for a pleasing fragrance.	דְּהֵנָּה כָּל הַנֶּ"ל בַּעֲנֵן הַתַּפְלָה וְהַתְּמִידִין שְׂבֻמָּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ – שְׁנִקְרָאוּ רֵיחַ נִיחֻחַ – כָּבֵד הֵיחָהּ הִיא עֲשׂוּיָה בְּה"ס, שִׁיחֵיו לְרֵיחַ נִיחֻחַ לֵה' כָּל הַקֶּרְבָּנוֹת – דְּתְמִידִין וְהַתַּפְלוֹת דַּעֲבָשׁוּ – קֹדֶם שְׁנִאָמַר פְּרִשְׁת הַתָּמִיד
If not for the fact that the Tamid offering was already made at Mount Sinai, the offerings would not have been a pleasing fragrance, etc.	וְאֵלֵינוּ לֹא שְׁעוֹלַת תָּמִיד זֶה כָּבֵד עֲשׂוּיָה בְּה"ס – לֹא הָיוּ הַתְּמִידִין לְרֵיחַ נִיחֻחַ כו'
To explain this: at first glance, what is the connection of this to Mount Sinai? And why are the offerings—specifically the Tamid—tied to it?	וּבִיאֹר הָעֲנָן: דְּלִקְאוּרָה מֵה' שִׁיכּוֹת זֶה לְה"ס, וּלְמָה מַצֵּנוֹת קֶרְבָּנוֹת דְּתְמִידִין דִּיקָא כו'
One must first introduce the root of the concept of Matan Torah, as it is written: “And Hashem descended upon Mount Sinai...” Why was such a great descent necessary?	הֵנָּה יֵשׁ לְהַקְדִּים תַּחֲלָה בְּשִׁרְשׁ עֲנָן מִתֵּן תּוֹרָה, דְּכַתִּיב: וַיֵּרֶד ה' עַל הַיָּס כו' – יְרִידָה גְדוֹלָה זֶה, לְאַיְזָה טַעַם הֵיחָהּ כו'
It is known that at Matan Torah there was a revelation of the essence of the Infinite One (Atzmus Ein Sof) itself, from the inner level of divine delight and supernal pleasures, uniting with the innermost core of man's own essence.	לְהִיּוֹת יְדוּעַ שְׂבֻמָּת הֵיחָהּ בְּחִינַת גִּילּוֹי אִוֵּר מֵהוּתוֹ וְעֲצָמוּתוֹ שֶׁל אֵין-סוֹף בְּרוּךְ הוּא מִמָּשׁ – מִבְּחִינַת פְּנִימִיּוֹת הַתַּעֲנוּג וְשְׁעֲשׂוּעִים הָעֲלִיוֹנִים
This was united directly with the core of man's wisdom in the “Anochi” declaration—Anochi Mamash (truly I), that cannot be grasped by any external force, referred to as “the concealed of all concealed,” for no thought can grasp Him at all.	שִׁיתְאַחַד מִמָּשׁ בְּפְנִימִיּוֹת כֹּחַ חֲכָמָתוֹ הָעֲצָמִית בְּאַמִּירַת אֲנֹכִי כו' – אֲנֹכִי מִמָּשׁ – דְּלֹא יָדִיעַ לִי הֵבֶר מִנִּיהַ כו' – שְׁנִקְרָא סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, דְּלִית מַחְשְׁבָהּ תְּפִיסָא בִּיהַ כָּלֵל כו'

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עולת תמיד העשויה בהר סיני כו

And the Jewish people, standing at Mount Sinai, received this revelation of the innermost light and essence of the Infinite One Himself, face-to-face, as it is written: "Face to face Hashem spoke with you..."	וישראל ש'עמדו בה"ס וקיבלו הארת אור פנימיות ועצמות דאין-סוף ברוך הוא ממש – בבחינת פנים בפנים, כמו שכתוב: פנים בפנים דבר ה' עמכם כו'.
And this was the reason for such a great descent—because the ultimate purpose and final action in mitzvos and good deeds below in Israel had risen in the supernal thought, will, and delight of Atzmus itself.	והנה זה היה סבת ענין ירידה זו כל-כך, מפני שסוף מעשה דתורה ומצוות בפועל ממש בישראל, הוא שעלה במחשבה ובכרון ובתענוג הפשוט שבמהותו. ועצמותו ממש.
As it is stated: Hashem desired to have a dwelling below — for Himself — specifically through action and deed, as is known. And this is the reason for the great descent — that Hashem descended upon Mount Sinai in His glory and essence, in the aspect of inwardness of Atzmus revealed below in the speech of Torah, as it is written: "And Elokim spoke..."	והוא מה שכתוב: שנתאנה הקדוש ברוך הוא להיות לו דירה בתחתונים – לו ממש – בסו"מ ע דוקא, כדוע. ונהי טעם וענין הירידה הגדולה הזאת – שירד ה' על ה"ס בכבודו ובעצמו, כמו שהוא בבחינת פנימיות עצמות אין-סוף למטה בגילוי הדבור, וכמו שכתוב: וידבר אלוקים כו'.
And Israel too received this within themselves, in revealed form, their souls in their bodies. And it is known and explained above about the threefold bond: Torah is bound to Hashem, and Israel is bound to Torah—these exist in two levels: the concealed and the revealed.	וישראל קיבלו גם-כן בתוכם גם בגילוי – נשמות בגופים. וידוע ומבואר למעלה בענין ג' קשרים: אוריתא מתקשרא בקודשא-ברייה-הוא, וישראל מתקשרין באוריתא – שהם בשתי מדרגות: סתים וגלוי.
So too, at Matan Torah, the souls of Israel were bound with the divine speech of Anoch and Lo Yihyeh Lecha, which they heard directly from Hashem Himself. They received both the concealed delight and essence of Torah, and also the revealed aspect of speech.	וכך היה במ"ת: שנתקשרו נשמות ישראל בדיבור דאנכי ולא יהיה לך, שמפי הגבורה עצמה שמעו – בשתי מדרגות: סתים וגלוי.
That is, just as Israel ascended into the supernal thought, and Torah is rooted in the supernal wisdom, they therefore received both the innermost delight and essence (the hidden pleasure), and the outer speech (the revealed commandments) that emerged from Hashem's mouth.	והיינו: כשישראל עלו במחשבה העליונה, ואוריתא בתושיה עליונה – הרי קיבלו בחינת פנימיות התענוג ושעשויעים הסתום שבתורה, וגם בחינת גלוי – בדיבור שיצא מפי ה' באמרו אנכי כו'.
The beginning is bound with the end, for the end action in mitzvos is what rose in the primal divine thought. And this is sufficient explanation.	ונעוץ תחלתו בסופו דוקא, לפי שסוף מעשה עלה במחשבה תחילה כנ"ל – וד"ל.
And this is the meaning of the verse: "The continual burnt-offering that was made at Mount Sinai." That is, all of the future elevations and refinements of the 288 sparks (רפ"ח) through	וזהו מ"ש עולת תמיד העשויה בהר סיני, פי' כל מה שיהי בחי' העלאה ובידורים דרפ"ח כו' בכללות המצות בסו"מ וע"ט בה"ח וה"ג כנ"ל.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עולת תמיד העשויה בהר סיני כו

the totality of mitzvot, both in action and in speech and thought, through the love and awe mentioned above—	
—this was already rooted in the source of the mitzvot. And this is what is called “ <i>continual burnt-offering</i> ” in general (as will be explained). It was already “made” at the time of Matan Torah, in such a way that it would always ascend as a pleasing fragrance to Hashem, continually, through the refinement of the forces of kelipah nogah, in action, thought, and speech, in every generation through whatever deeds they would do.	בשרש המצות שזהו הנק' עולת תמיד בכלל (כמשי"ת) היא העשויה מכבר במ"ת שיעלה לריח ניחוח לה' תמיד מבחינת הברורים דק"נ בסו"מ וע"ט בכל אשר יעשו דור אחר דור שהוא ענין התמידין בכלל שנקרא עולת תמיד דוקא
However, how can there still be now, in the present time, the power of elevation and refinement of kelipah nogah through action, thought, and speech—through the fulfillment of positive and negative commandments—as it was at Matan Torah, when there was a direct revelation of the Essence of the Infinite One, face to face, in the utterance of “ <i>Anochi</i> ” and “ <i>Lo Yihyeh Lecha</i> ”?	ואמנם איך יכול להיות גם עכשיו כח העלאה וברור דק"נ בסו"מ וע"ט במ"ע ול"ת כמו במ"ת שהוא גילוי אור עצמותו פנים בפנים ממש באני ה' אלקיך ולא יתקנה לה פנ"ל
The matter is as is known: at Matan Torah, because there was a revelation of the Essence of the Infinite One—literally descending upon Mount Sinai—	הענין הוא פידוע שבמ"ת מפני שהיה בחינת התגלות עצמות אינסוף ברוך הוא ממש בירידתו על הר סיני
—all of the evil caused by the sin of the Tree of Knowledge was nullified at that time. As the Sages said: “Israel who stood at Mount Sinai, the contamination of the primordial serpent ceased from them entirely,” and they achieved complete freedom from death, if not for the sin of the Golden Calf.	ונודבך כל הרע בחטא עץ הדעת באותה שעה וכמו שאמרו רז"ל ישראל שעמדו בהר סיני פסקה זממתם של נחש הקדמוני לגמרי והיה חרות ממנו לגמרי ולפי שהיה חטא העגל
As we say in the prayers: “When You revealed Yourself, our King, upon Mount Sinai, even the creatures of the beginning trembled before You,” because all the supernal lights were revealed from the hidden essence itself.	וכמו שאומרים בתפלה בהגלותה מלכנו על הר סיני גם בריות בראשית חרדו ממך כו' לפי שיירדו כל האורות עליונים שבהעלם העצמי ממש
And as it is written, “ <i>With the crown with which his mother crowned him on the day of his wedding</i> ”—this refers to Matan Torah, as is known. And this is why, at each utterance of the Ten Commandments, their souls flew out—	וכמ"ש ובעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו זה מתן תורה פידוע. והוא שעל כל דיבור ודיבור פרושה נשמתו ממש
—because their bodies were refined to the utmost, completely detached from materiality. As it says, “ <i>And all the people saw the voices</i> ” and “ <i>the sound of the shofar,</i> ” etc.	לפי שהגופים שלהם נודכו בתכלית מתקריית שלהם, וכמ"ש וכל העם ראים את הקולות כו' ואת קול השופר כו'

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

And the entire nation trembled, etc.—they were completely nullified from their existence, entirely and literally. And since their souls flew out with each utterance, it is certain that the root of their souls ascended upward, to the highest heights, to the first source from which they were hewn, which is in the attachment to the hidden level of Torah—Oraysa d'Sasima—and in the essence of Divine Wisdom that is included within the Infinite Light before the contraction.	וַיִּתְרַד כָּל הָעָם כו' שֶׁנִּתְבָּטְלוּ מִמְצִיאוֹתָם לְגַמְרֵי מַמְשׁ, וּכְאֲשֶׁר פָּרְחָה נִשְׁמָתָן עַל כָּל דִּיבּוּר וְדָאֵי עָלָה שְׁרָשׁ נִשְׁמָתָן לְמַעְלָה מִעָלָה בְּמִקּוֹר חוּצָבָם הָרָאשׁוֹן שֶׁהוּא בְּהִתְקַשְׁרוֹת בְּאוֹרֵייתָא דְסִתִּים כו' וְהוּא בְּעֶצְמוֹת פֶּחַ 'חֻכְמָה יִתְבָּרַךְ הַכְּלוּלָה בְּאֵינֶסוֹף שְׁלִפְנֵי הַצְמָצוּם כו
This is what was meant by "at each utterance"—specifically regarding the utterances of <i>Anochi</i> and <i>Lo Yihiyeh Lecha</i> —for it is known that these two were heard directly from the Almighty Himself, for both were spoken in a single utterance. The remaining commandments were heard via Moshe, as it is written, “ <i>You draw near... you speak to us, and let not G-d speak to us lest we die,</i> ” and “ <i>Moshe would speak, and G-d would answer him with a voice</i> ”—which refers to the remaining utterances.	שֶׁזֶהוּ שֶׁנֶּאֱמַר עַל כָּל דִּיבּוּר דְּקָא וְהוּא דִּיבּוּר דְּאֲנֹכִי וְלֹא יִהְיֶה לָּהּ כִּידּוּעַ שְׁמִי הַגְּבוּרָה עֲצָמָה שְׁמַעוּ רַק שְׁנֵי הַדִּיבּוּרוֹת דְּאֲנֹכִי וְלֹא יִהְיֶה לָּהּ שְׁבִדִּיבּוּר אֶחָד נֶאֱמָרוּ וְשֶׁאֵר הַדִּיבּוּרוֹת מִפִּי מֹשֶׁה שְׁמַעוּ וְכַמֶּשׁ"פ קָרַב אֵתָּה כו' דְּבַר אֵתָּה עֲמָנוּ וְאֵל יִדְבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹקִים פֶּן נָמוּת כו' וְכַמֶּשׁ"פ מֹשֶׁה יִדְבֵּר וְהָאֱלֹקִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל וְקָאֵי עַל שְׁאֵר הַדִּיבּוּרוֹת
Therefore, when it is said that their souls flew out “with each utterance,” it specifically refers to the utterances of <i>Anochi</i> and <i>Lo Yihiyeh Lecha</i> , which they heard directly from the Almighty. Hence, their souls departed.	וְאִם כֵּן מָה שֶׁנֶּאֱמַר דְּפָרְחָה נִשְׁמָתָן עַל כָּל דִּיבּוּר הוּא דְּקָא עַל דִּיבּוּר דְּאֲנֹכִי וְלֹא יִהְיֶה לָּהּ דְּקָא שְׁשִׁמְעוּ מִפִּי הַגְּבוּרָה עֲצָמָה עַל כֵּן פָּרְחָה נִשְׁמָתָן כו' וְדל"א
And behold, it is known that within the utterance of “ <i>Anochi</i> ” were included all 248 positive commandments, and within “ <i>Lo Yihiyeh Lecha</i> ” were included all 365 prohibitions. Therefore, they were spoken as one utterance—because they are the chesed and gevurah aspects within the innermost level of Kesser, which is the inner and inclusive source of Divine Will. From there it becomes divided into 248 positives and 365 negatives.	וְהִנֵּה יְדוּעַ דְּבִדִּיבּוּר דְּאֲנֹכִי כְּלוּל הִיָּה כָּל רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה וּבִדִּיבּוּר דְּלֹא יִהְיֶה לָּהּ כְּלוּל הִיָּה כָּל שִׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה וְעַל כֵּן בִּדִּיבּוּר אֶחָד נֶאֱמָרוּ שֶׁהֵן בְּחִינַת חֶסֶד וּגְבוּרָה שֶׁבְּפִנִּימִיּוֹת הַכֶּתֶר שֶׁהוּא פְּנִימִיּוֹת וּמִקּוֹר כּוֹלֵל רָצוֹן הָעֲלִיוֹן שֶׁמִּתְחַלֵּק בְּזֶה בְּרַמ"ח עֲשֵׂה וְשִׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה
And when the souls of Israel flew out at the utterance of “ <i>Anochi</i> ,” this created a strong and supreme unification and bond, far above, with the root of their souls in the essence of the Infinite One, with the utterance of “ <i>Anochi</i> ” as it exists in its lofty source above, where all 613 commandments are encompassed.	וּכְאֲשֶׁר פָּרְחָה נִשְׁמָתָן עַל כָּל דִּיבּוּר דְּאֲנֹכִי כו' הָרִי הִיָּה יְחִיד וְקָשֶׁר חֲזָק לְמַעְלָה מִעָלָה בְּשִׁרְשׁ נִשְׁמָתָם הָרָאשׁוֹן בְּמַהוּת אוֹר אֵינֶסוֹף בְּרוּךְ־הוּא עִם הַדִּיבּוּר דְּאֲנֹכִי כו' כִּמוֹ שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִעָלָה שְׁכוּלֵל כָּל תַּרְנ"ג מִצְוֹת לְמַעְלָה

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>Consequently, when their souls returned to their bodies through the dew of Torah that revived them, this supreme bond and unification became imprinted also below—in souls within bodies. This gave them the power to fulfill Torah and mitzvos in practice: specifically, the 248 positive mitzvos included in “Anochi,” and the suppression of desire in the 365 prohibitions included in “Lo Yihyeh Lecha”—for all generations to come, all of whom branch out from those original soul-roots, which are called essential roots, as is known.</p>	<p>וממילא באשר נחזרו נשמותיהם לגופם על ידי טל תורה שהתקיים אותם כידוע הרי נקבע בחינת היחוד העליון והקשר הזה גם למטה בנשמות שבגופים שיוכלו לקיים את התורה והמצוות בפרט בכל רמ"ח מצוות עשה שכלול באנכי ובסוף מעשה דשם"ה לא תעשה שכלול בלא יהיה לה עד כל הדורות שיקטעפו מעשר האלה שנקראו שרשים עצמיים כידוע</p>
<p>This is what it means that Israel is bound to the Torah in its revealed aspect, as it is written, “<i>The revealed things are for us... to observe and to do</i>”—in actual deed. And this is because the word of God—those Ten Commandments—“stands forever,” and even now in every generation, His words are living and enduring just as at Matan Torah (for we bless “the Giver of the Torah” in present tense).</p>	<p>והוא מה שישקראל מתקשרין באור יתא בבחינת הגלוי כמו שכתוב והנגלות לנו לשמור ולעשות כפה ממש, והינינו לפי שדבר ה' דינו העשרת הדיברות יקום לעולם, ואם כן גם עכשו בכל דור ודור דבריו חיים וקיימים כמו במתן תורה ממש (שהרי מברכים אותו) (התורה לשון הווה)</p>
<p>And thus it is said: “Just as there [at Sinai] it was with awe and fear,” for even now, there is that same internal and essential illumination of the Infinite Essence in the utterances of “Anochi” and “Lo Yihyeh Lecha,” just as it was at Sinai.</p>	<p>ולכן נאמר מה שזלזלן באימה ובראזה כו' לפי שגם עכשו יש אותו הגלוי הארה פנימית ועצמית דאין-סוף שבדברי אנכי ולא יהיה לה כמו במתן תורה ממש</p>
<p>To the extent that one can draw from the innermost and essential delight within the Essence of the Infinite, down into the practical action of the 248 positive mitzvos that are included in “Anochi.” And through self-nullification in refraining from the 365 prohibitions—thus subjugating the sitra achra—and refining the evil of the 288 fallen sparks, this too stems from the supernal power contained in the utterance “Lo Yihyeh Lecha,” which represents gevuros that also derive from the essence—for they were spoken in one utterance, i.e., chesed and gevurah within the innermost light of Kesser, as explained above.</p>	<p>עד שיכולים להמשיך מבחינת פנימיות ועצמיות התענוג שבמצוות אור אין-סוף ברוך-הוא בבחינת החץ במעשה דרמ"ח מצוות עשה כפה ממש הכלולים באנכי ועל ידי בטול הרצון בשם"ה לא תעשה לאתפניא לסטרא אחרא כו' לברר הרע דרפ"ח נצוצין כו' גם מכח העליון שכלול בדיבור דלא יהיה לה שיהן בחינת גבורות שבא גם כן מבחינת העצם שהרי בדיבור אחד נאמרו שהוא בחינת חסד וגבורה שבפנימיות אור הכתר בכלל כנ"ל וכמו שכתוב במקום אחר ודל"א</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עולת תמיד העשויה בהר סיני כו

Thus, we understand that the entire root and source for all unifications that occur through the performance of mitzvos, and all the refinement and elevation of the 288 sparks through avoidance of sin, which are included in the daily burnt-offering (“Olas Tamid”)—in both modes of chesed and gevurah, known as the light of drawing down and the light of return—was all completed and rooted above and below, both in the hidden and revealed realms, specifically at Matan Torah, when they heard <i>Anochi</i> and <i>Lo Yihiyeh Lecha</i> from the Almighty directly, as explained above.	ואם כן יובן דכל שרש ומקור ליחודים עליונים שנעשים בכל המצות עשה ובירור והעלאה דרפ"ח נצוצין שעל ידי לא תעשה שנקרא עולת תמיד בכלל בשתי מדרגות של חסד וגבורה שנקראו אור ישר ואור חוזר כו' הכל נעשה ונגמר שרשם ומקורם בכללות למעלה ולמטה בבחינת סתים וגלגל במתן תורה דוקא כששמעו אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה כנ"ל ודל"א
And this is the meaning of “Olas Tamid [the daily burnt offering] made in the Sinai Desert as a pleasing fragrance” (Bamidbar 28:6). The concept of “a pleasing fragrance” refers to the elevation and the drawing forth of the simple delight within all mitzvos, both positive and prohibitive. This was already accomplished and completed at Matan Torah in a fixed manner for all generations.	וזהו עולת תמיד העשויה בהר סיני לריח ניחוח, דבחינת ריח ניחוח בהעלאה ומשיכת התענוג הפשוט שכל המצות עשה ולא תעשה כו' כבר עשויה במתן תורה ונגמר הדבר אז בקבע לדורות
It refers to Knesses Yisrael, which is called “Olas Tamid,” since there is a constant elevation of the “good fragrance” that rises from the birurim (refinements) of nogah [neutral forces] through the performance of mitzvos and good deeds. This was already established at Matan Torah, as explained.	וקאי על כנסת ישראל שנקראת עולת תמיד על ידי שמעליו תמיד בחינת הריח טוב העולה מבחינת הפרורים דנוגה על ידי סוף מעשה ועבודה טובה, היא עשויה מכבר במתן תורה כו' ודל"א
However, the reason it is specifically called <i>Olas Tamid</i> [a continual burnt offering] is because, on the simple level, the morning Tamid offering atones for sins of the night, and the evening Tamid offering atones for sins of the day. Thus, through the Tamid offerings there is continual forgiveness of sin—just as it says, “ <i>And it shall be on his forehead continually to bring favor</i> ” (Shemos 28:38).	אבל הטעם שנקראת עולת תמיד דוקא, הנה על דרך הפשוט לפי שהתמידין תמיד של שחר מכפר על עבירות דלילה ותמיד של בין הערבים מכפר על עבירות דיום ונמצא על ידי התמידין יש סליחת העונות תמיד כמו והיה על מצחו תמיד לרצון כו
And this is only because it was already “made in the Sinai Desert”—meaning that the people became bound through <i>Anochi</i> and <i>Lo Yihiyeh Lecha</i> , both upward and downward. This causes the strength and power for all future generations that through mitzvah deeds and divine service there will be a perpetual “pleasing fragrance.”	ואין זה רק מפני שכבר עשויה בהר סיני על ידי שנתקשרו באנכי ולא יהיה לך למעלה מעלה ולמטה מטה שמפני זה נמשך הפתח ועזר להקא שיהא בסוף מעשה ועבודה טובה בחינת ריח ניחוח תמיד
And this is specifically in the <i>korbanos Tamid</i> , which are brought by the community. For it is they that have the power to sweeten	והוא בקרבנות התמידין שהן של צבור דוקא שבכחם להמתיק כל בחינת גבורות קשות דרפ"ח יום ולילה בתמידות דוקא

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עולת תמיד העשויה בהר סיני כו

and mitigate all severe judgments of the 288 [sparks]—day and night—through <i>Tamid</i> [continual] offerings.	
And so it says regarding the korban Tamid: “ <i>My offering, My bread for My fire-offerings, a pleasing fragrance, guard to offer...</i> ” (Bamidbar 28:2). For it is called <i>Olas Tamid</i> —even more than the special offerings of Shabbos and Rosh Chodesh—because it was “ <i>made in Sinai</i> ” for a <i>continual pleasing fragrance</i> . This is the source of all Torah and mitzvos, as they rise upward to the Essence of the Infinite as a pleasing fragrance, as explained.	וזהו שנאמר בקרבן התמיד את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב כו', לפי שנקראת עולת תמיד שלמעלה מעלת שבת וחדש מפני שהיא עשויה בהר סיני לריח ניחוח תמיד שהיא בחינת מקור כל התורה והמצוות להיות עולה למעלה באינסוף עצמו לריח ניחוח כו' ודל"א
Now, we can understand the verse, “which was made on Mount Sinai for a pleasing fragrance, an <i>isheh</i> to Hashem...” (Bamidbar 28:6). One must understand why, in the passage about the Tamid offering, it first says “My offering, My bread for My fires (אשי), a pleasing fragrance” (Bamidbar 28:2)—mentioning <i>isheh</i> first and then “pleasing fragrance”—while here, it reverses the order: first “a pleasing fragrance,” then <i>isheh</i> . Similarly, we find throughout the Torah’s discussion of offerings: sometimes it says, “ <i>an isheh, a pleasing fragrance to Hashem</i> ”; other times, it says “ <i>a pleasing fragrance, an isheh to Hashem</i> ”—why the variation?	ומעתה יש להבין מה שנאמר העשויה בהר סיני לריח ניחוחי אשה לה' כו', ויש להבין דבקרבן התמיד בפרשת תמיד אמר את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי כו', הרי הנזכר תחלה אשי ואחר כך ריח ניחוחי, וכאן אמר תחלה לריח ניחוח ואחר כך אשה לה' כו'. וכן יש להבין בכל מקום שמזכיר בענין הקרבנות ריח ניחוח כו' שפעם א' אשה ריח ניחוח לה' ופעמים מקדים ריח ניחוח לאשה כמו כאן כו'
The explanation is as follows: the phrase <i>isheh laHashem</i> contains two dimensions of <i>eish</i> (fire). One is a masculine fire—corresponding to “My bread for My fire-offerings (אשי)” which has a yud (masculine) in it. The second is a feminine fire—corresponding to the hei (ה) of <i>eishah</i> . For both <i>ish</i> (man) and <i>ishah</i> (woman) come from the word <i>eish</i> , and the source of the word <i>eishah</i> is the verse “for she was taken from man” (Bereishis 2:23).	אבל הענין הוא פידוע דבפרוש אשה לה' כו' יש נתי מדרגות אש, א' אש דבחינת דבר כמו לחמי לאשי ביו"ד כו', וב' אש ה"א דבחינת נוקבא. כי איש ואשה שניהם לשון אש הוא, ושרש תבת אשה הוא כי מאיש לקחה זאת כו'
Thus, the feminine fire (hei) is included within the masculine fire (yud) which is called <i>ish</i> (man). As the verse says, “ <i>and to your husband will be your desire</i> ” (Bereishis 3:16)—for she was taken from him. This reflects the spiritual relationship between masculine and feminine aspects within divinity.	ואם כן בחינת אש ה"א דנוקבא כלול באש יו"ד דדכורא שנקרא איש, וזהו שנאמר ואל אישה תשוקתך כו' לפי שמאיש לקחה זאת כו'

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>The deeper explanation is this: if man and woman are meritorious and unite in holiness, the Shechinah dwells between them. If not, fire consumes them. To merit means to sanctify oneself, as the sages said: “Sanctify yourself with what is permitted to you.” In that case, there is no nourishment for the foreign fire of the <i>kelipah</i>—not in the masculine fire nor in the feminine. Then the Shechinah dwells between them, in the letters of the name <i>Yud</i> and <i>Hei</i>—yud from <i>ish</i>, hei from <i>ishah</i>, creating the Divine name Y-H.</p>	<p>וביאור הענין, הנה אמרו איש ואשה זכו שכינה ביניהם לא זכו אש אוכלתו. ד"זכו" הינו להתיחד בקדושה כמו שנאמר "קדש עצמך" כו', שאז אין יניקה לאש זרה דקלפה לא באש יו"ד דדכורא ולא באש ה"א דנוקבא. על פן בודאי שכינה ביניהם, וזהו אותיות שם י"ה: אש יו"ד דאיש הוא הי"ד, ואש ה"א דנוקבא, הרי מתיחד י"ה</p>
<p>But if they are not meritorious, it is only a foreign fire of <i>kelipah</i>, drawn from bodily lusts without divine holiness. Then that strange fire consumes them—what Kabbalah calls “a consuming fire that devours and expels.” The same applies to the divine soul: when it yearns with fiery passion (from the hei) and is drawn from “man” above—“for she was taken from man,” meaning from the supernal form of Adam on the Throne—then this soul is called <i>ishah</i>.</p>	<p>ואם לאו – רק אש זרה דקלפה בתאוות גופניות בלי קדושה אלקית כלל – אש זרה דקלפה אוכלתו, דנקראת “אש תכלא דאכיל ונשצי” כו'. וכן מה פן בנשמה האלקית שתשוקתה ברשפי אש התשוקה דאש ה"א נקראת אשה כי מאיש לקחה זאת – שהיא על הפסא בחינת אדם כו'</p>
<p>As it is written regarding Knesses Yisrael, which is called “<i>a woman who fears Hashem</i>” (אשת יראת ה'), “its flashes are flashes of fire, a flame of Yud-Hei” (Shir HaShirim 8:6). This refers to the level of <i>gevuros</i>—the passionate yearning and elevation to receive divine flow. This is similar to the verse, “<i>And to your husband will be your longing</i>” (Bereishis 3:16)—the feminine desire (תאוה) (דנוקבא) for the masculine. Likewise, “On that day, you will call [Me] ‘my husband’” (Hoshea 2:18), and also verses like “My soul has expired with longing for You,” and “My soul thirsts for You,” and so forth. This is the fire of the hei—the feminine fire.</p>	<p>ובכ"ז ש בנסת ישראל שנקראת אשת יראת ה' רשפי רשפי אש שלהבת י"ה, וזהו בחינת הגבורות שהוא התשוקה וההעלאה לקבל השפע אלקי, כמו ואל אישך תשוקתך – בחינת תאוה דנוקבא לגבי דכורא – וכמו ביום ההוא תקראי אישי כו', ובכ"ז ש בלטה כו' צמאה לך נפשי כו' וכהאי גוונא. וזהו אש ה"א דנוקבא</p>
<p>But the fire of the yud—the masculine fire—refers to the downward flow of divine light, drawn from above to below. This is called the drawing down of <i>mayin d'churin</i> (masculine waters), which also comes through burning passion—the fiery yearning to influence and bestow divine light through Torah and mitzvos. This is the fire of the yud of Chochmah, which is from the <i>chassadim</i> of the Light that Comes Down (<i>Or Yashar</i>).</p>	<p>אבל אש יו"ד דדכורא הינו בחינת השפעת אור הנמשך מלמעלה למטה, שנקרא בשם המשכת מיין דכורין, שנמשך גם פן ברשפי אש התשוקה להשפיע גילוי אור אלקי בתשוקה ומצוות, שנקרא אש יו"ד דחכמה שהוא בבחינת התסדים דאור ישר</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>This was revealed at Mount Sinai, as it says, “And the mountain was all in smoke because Hashem descended upon it in fire” (Shemos 19:18)—meaning the fire of the yud of Chochmah, drawing down the light of Torah. This is called the fire of Hashem (<i>eish Havayah</i>)—not the fire of Elokim (which would be the feminine fire). As explained elsewhere on the verse, “After the earthquake, a fire—but Hashem was not in the fire...” (Melachim I 19:12).</p>	<p>כמו במעמד הר סיני שכתוב והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש – באש יו"ד דחכמה – להשפיע אור תורה. ונקראת “אש הוי” – ולא “אש אלקים” דנוקבא, וכמו שכתוב במקום אחר על פסוק “ואחר”.</p>
<p>It follows, then, that there is here a union of the Divine Name Yud–Hei. This is the combination of two powers: the feminine elevation of <i>mayin nukvin</i> (מ"ן) through the fire of the hei—yearning to be absorbed and cleave to God in order to receive divine flow—and the masculine drawing down of <i>mayin d'churin</i> (מ"ד) through the fire of the yud—desiring to bestow divine illumination. This is like the holy union of male and female below, where the Shechinah dwells between them, as explained above.</p>	<p>ונמצא שיש כאן יחוד נשם י"ה – באמצעות חיבור העלאת מ"ן דאש ה"א דנוקבא, שהוא רשפי אש התשוקה להפיל ולהדבק באלקים לקבל שפע – ובהמשכת מ"ד דאש יו"ד דדכורא להשפיע כו'. וזהו כמו יחוד דזוחר ונקבה בקדושה למטה – שזוהו “שכינה ביניהם” כו' כנ"ל ודו"ל</p>
<p>And similarly, this explains the matter of the sacrifices, regarding the verses that sometimes say “<i>a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem</i>” (אשה ריח ניחוח לה), or “<i>a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem</i>” (ריח ניחוח אשה לה), such as in the portion of <i>Tamid</i> itself: at the beginning it says, “<i>the constant burnt-offering made on Sinai, for a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem</i>” (עלת תמיד העשויה בהר סיני לריח ניחוח אשה לה), and at the end of the portion regarding the afternoon lamb it says “<i>a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem</i>” (אשה ריח ניחוח לה).</p>	<p>וכן יובן בענין הקרבנות כמה שאמר פעמים אשה ריח ניחוח לה' או ריח ניחוח אשה לה', כמו בפרשת תמיד עצמה שתחלה אמר עלת תמיד העשויה בהר סיני לריח ניחוח אשה לה', ובסוף הפרשה אמר בקרבש של בין הערבים אשה ריח ניחוח לה'.</p>
<p>And so it is in most other sacrifices—it says “<i>a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem</i>”. Only on Rosh Chodesh does it say “<i>a burnt-offering, a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem</i>”. On Pesach it says “<i>bread—a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem</i>”. On Shavuot it says “<i>a burnt-offering for a pleasing aroma to Hashem</i>”, and the word “fire-offering” (אשה) is not mentioned at all. On Rosh Hashanah it says “<i>for a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem</i>”. On Sukkos it says “<i>a burnt-offering, a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem</i>”. And likewise on Shemini Atzeres it says “<i>a burnt-offering, a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem</i>” (see Parshas Pinchas).</p>	<p>וכן ברב הקרבנות אמר אשה ריח ניחוח לה', רק בראש חודש אמר עלה ריח ניחוח אשה לה', ובפסח אמר לחם אשה ריח ניחוח לה', ובשבועות אמר עלה לריח ניחוח לה' ולא הזכיר “אשה” כלל. ובראש השנה אמר לריח ניחוח אשה לה'. ובסוכות אמר עלה אשה ריח ניחוח לה'. וכן בשמיני עצרת אמר עלה אשה ריח ניחוח לה' כמו שכתוב בפרשת פנחס</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בזהר סיני כו

<p>The idea is as follows: it is known that with the fire of the sacrifices, there is a mitzvah to bring a physical fire for the altar, as it says, “And the sons of Aharon shall place fire on the wood...” This is called <i>fire of man (eish hedyot)</i>, like the verse “<i>A continuous fire shall burn upon the altar; it shall not be extinguished</i>” (Vayikra 6:6). And when the sacrifice is offered with this man-made fire, then afterward there descends a heavenly fire from above—a divine, spiritual fire.</p>	<p>דהנה ידוע באש הקרבנות שמצוה להביא אש המערכה מן ההדיוט, כמו שכתוב “ונתנו בני אהרן אש על העצים” כו, ונקראת “אש של הדיוט” וכמו “אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה.” וכשמקריב הקרבן באש של הדיוט אחר כך נמשך מלמעלה אש של מעלה. הרוחנית האלקית.</p>
<p>This is what the Zohar refers to as “<i>a lion that consumes the sacrifices</i>”—that is, from the level of the <i>lion-face to the right</i> in the supernal chariot (Yechezkel 1:10), a divine fire would descend and consume the offerings. Although the lion-face on the right corresponds to <i>chesed</i>, and how can that be a fire, which is <i>gevurah</i>? The answer is: this is <i>gevurah within chesed</i>, which is the fire of the yud discussed above.</p>	<p>וזהו מה שאמר בזהר שהוא בחינת “אריה דאכיל קרבניו” כו, דהיינו מבחינת “פני אריה לימין” שבמרכבה העליונה – הנה יורד אש עליון אלקי ואוכל הקרבנות. ואף על פי שפני אריה לימין בבחינת חסד דווקא – ואיך יבא בבחינת אש שהוא בחינת גבורה? – הענין הוא שזהו בחינת גבורות שבחסד, שזהו בחינת אש יו"ד הנ"ל.</p>
<p>As is known, the gematria of <i>aryeh</i> (lion) equals <i>gevurah</i>, and its letters also spell <i>re'iyah</i> (sight), alluding to the wisdom that discerns the elevation of the animal sacrifice—corresponding to the level of <i>Beis Nun</i> (ב"ן), which is refined through Chochmah. But this all happens specifically <i>after</i> the elevation of the human fire—meaning, the inclusion and passionate yearning of the <i>fire of the hei</i>, the feminine fire, to receive from above.</p>	<p>פי נודע דאריה גימטריא גבורה, והוא אותיות ראיה – דחכמה – שמבררת לקרבן דבהמה בחינת ב"ן, דבחכמה אתפרישו. והיינו דווקא אחר ההעלאה דאש של הדיוט, שהוא כמו התפללות ותשוקה דרשפי אש המקבל לקבל – שנקרא אש ה"א דנוקבא.</p>
<p>Therefore, the sacrifice is called “<i>isheh</i>”—specifically fire of the hei—as in the phrase “<i>a burnt-offering, a fire-offering, a pleasing aroma...</i>”</p>	<p>על כן נקרא הקרבן “אשה” – אש ה"א דווקא – וכמו “שפתוב” אשה עלה ריח ניחוח” כו.</p>
<p>The aspect of the elevation of fire that ascends from below to above is like the yearning expressed in fiery flames—the natural heat in the fleshly heart—to ascend and cleave to God. As in the verse: “<i>My flesh longs for You, my flesh and my heart expire [for You]</i>” (Tehillim 84:3), which is comparable to the human fire—the physical animal on the altar.</p>	<p>בחינת העלאה דאש שעולה מלמטה למעלה כמו התשוקה ברשפי אש בחם הטבעי בלב בשר לעלות ולידבק באלקים, כמו “כמה לה בשרי פלטה שארי ולבבי” כו, שזהו כמו בחינת אש של הדיוט דבהמה גשמית על המזבח.</p>
<p>And through this, a higher drawing is elicited—the divine fire from above, which is the fire of the yud from the lion that consumes [offerings], descending from above to below: the fire of the yud of the male, which is the desire and flaming yearning of</p>	<p>ועל ידי זה נמשך המשכה עליונה דאש של מעלה שהוא אש יו"ד דאריה דאכיל כו מלמעלה למטה באש יו"ד דמשפיע שהיא תאונתא ותשוקת רשפי אש יו"ד דדכר להשפיע בהמשכות מ"ד כנ"ל.</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

the yud to influence and transmit supernal waters, as mentioned above.	
And this is the aspect of the union between influencer and recipient—between the two letters of <i>yud-hei</i> , male and female, which are called <i>ish</i> (man) and <i>ishah</i> (woman), as mentioned earlier.	והנה זהו בחינת יחוד משפיע ומקבל בשתי אותיות דיי"ה דדכר ונוקבא שנקראו איש ואשה כנ"ל
And this is why it sometimes says “ <i>a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem</i> ”, and other times “ <i>for a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem</i> ”. The word <i>ishah</i> (fire-offering) with a hei is sometimes mentioned before <i>re’ach nichoach</i> (pleasing aroma), and sometimes afterward.	וזהו שאמר פעם “אשה ריח ניחוח לה”, ולפעמים “לריח ניחוח אשה לה”. אשה בה"א לפעמים הוא קודם ל"ריח ניחוח", ולפעמים הוא מאחר כו
That is, it depends on the type of sacrifice on the festivals and holidays: if it needs to be in a manner where the drawing down of supernal waters (masculine) precedes the elevation of feminine waters, then <i>re’ach nichoach</i> is mentioned first—to draw from above to below first.	דהיינו לפי אפן הקרבנות שבמועד ורגל, אם צריך שיהיה באפן שיוקדם המשכות מ"ד דדכר להעלות מ"ן דנוקבא – מזכיר "ריח ניחוח" תחלה, שימשך מלמעלה למטה תחלה
And in this case, the <i>ishah</i> with the hei that follows <i>re’ach nichoach</i> is that which comes from the fire of the yud—that is, from above. As we see, there is power in something from above to arouse an awakening from below to elevate the feminine waters—like “ <i>until a spirit be poured upon us from on high</i> ” (Yeshayahu 32:15), until a person is moved to teshuvah.	ונמצא שאשה בה"א שאחר "ריח ניחוח" – הוא הבא מאש יו"ד שמלמעלה דווקא. וכמו שאנחנו רואים שיש כח בדכר המעורר אתעוררת דלתתא להעלות מ"ן, וכמו "עד יערה עלינו רוח ממרום" – עד שיתפעל אדם בתשובה
So too, the fire of the <i>hei</i> —the recipient—gains strength in its flaming desire because of what came from above. And this is why in the daily <i>Tamid</i> it says “ <i>re’ach nichoach</i> ” first and only then “ <i>isheh laHashem</i> ”—that is, the fire of the yud. Then later it says “ <i>isheh re’ach nichoach laHashem</i> ” in the afternoon <i>Tamid</i> , which corresponds to the night, as it says: “ <i>My soul longs for You at night...</i> ”	וכך אש ה"א דמקבל להיות לו כח בתשוקת רשפי אש – הנה בא מלמעלה. וכמו בתמיד שאמר "ריח ניחוח" תחלה ואחר כך "אשה לה" – שזהו אש יו"ד. ואחר כך אמר "אשה ריח ניחוח לה" בתמיד של בין הערבים שהוא מדת לילה, כמו שכתוב "נפשי אויתך בלילה אף רוחי" כו
Similarly, on Rosh Chodesh it says “ <i>an elevation offering, a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem</i> ”, because it says: “ <i>Bring atonement for Me for having diminished the moon</i> ”, and one must draw down from the upper <i>re’ach nichoach</i> to fill the blemish of the moon.	וגם בראש חודש אמר "עלה ריח ניחוח אשה לה", לפי שאמר "הביאו עלי כפרה על שמעטתי את הירח" כו, וצריך להמשיך מ"ריח ניחוח" העליון "אשה לה" למלות פגם הלבנה כו

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עולת תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>This is why sometimes the <i>ishah</i>—the fire-offering—is mentioned first, representing the fire of the yud (male) descending from above to below. And sometimes <i>ishah re'ach nichoach laHashem</i> is mentioned—like on Pesach, Sukkos, and Shemini Atzeres—as required by the offering, which must begin with the fire of the hei (female) and the elevation of feminine waters first.</p>	<p>וזהו שפעמים מזכיר "אשה" בבחינת אש דדכר מלמעלה למטה תחלה, ולפעמים מקדים לומר "אשה ריח ניחות לה" (כמו בפסח ובסוכות ובשמיני עצרת כנ"ל), שהוא לפי האפן הצריך בקרבן שיהיה בחינת אש ה"א דנוקבא בהעלאת מ"ן תחלה</p>
<p>(Like on Pesach, where they arouse from below an arousal above in supernal Chesed; on Sukkos, to draw the surrounding lights of the sukkah; and on Shemini Atzeres, to draw down the masculine waters of rain), in order that it should rise above as a pleasing aroma to Hashem—and then afterward, the masculine waters are drawn down. And this is sufficient for the understanding.</p>	<p>כמו בפסח שיעוררו מלמטה אתערוותא דלעילא בחדסד עליון, ובסוכות לעורר המשכות המקיפים דסוכה כו', ובשמיני עצרת שימשו מ"ד דגשם כו') שיעלה למעלה לריח ניחות לה – להיות אחר כך המשכות מ"ד כו'. וד"ל</p>
<p>However, that which is written “<i>A constant fire shall burn upon the altar; it shall not be extinguished</i>” (Vayikra 6:6) refers to the aspect of the continual elevation of mayin nukvin (feminine waters)—which should never be extinguished.</p>	<p>אבל מה שכתוב "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" – הוא בחינת העלאת מ"ן התמידה שלא תכבה, לעולם</p>
<p>As stated in the Zohar on the verse “<i>God, do not remain silent</i>” (Tehillim 83:2), that the lower light calls constantly to the higher light, and it is never forgotten.</p>	<p>וכמו שכתוב בזהר על פסוק "אלקים אל גמי לד", דנהורא תתאה קארי תדיר לנהורא עלאה, ולא שכח דלעלמין</p>
<p>As it also says: “<i>So that my glory may sing praises to You and not be silent</i>” (Tehillim 30:13)—never silent, always ascending.</p>	<p>"וכמו שכתוב "למען יזמרה כבוד ולא ידום כלל</p>
<p>And this is the essential idea of the daily elevation-offering (<i>Olas Tamid</i>)—which is higher than the elevation-offering of Shabbos, the New Moon, or the Festivals, which are only at set times.</p>	<p>וזהו עקר ענין עולת תמיד שלמעלה מעולת שבת וחדש ורגל – שהוא רק לפרקים כו</p>
<p>That is: the Tamid is a perpetual ascent of mayin nukvin from below to above, as in the verse “<i>and to your husband shall be your desire</i>” (Bereishis 3:16), referring to the yearning of the feminine toward the masculine.</p>	<p>דהיינו שעולה תמיד בהעלאת מ"ן ד"ואל אישך", תשוקתה כו</p>
<p>If so, how can we understand the verse which says about the daily Tamid: “<i>the elevation-offering of Tamid which was prepared at Sinai as a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem</i>”—which reflects the drawing down of mayin d'churin (masculine waters), the fire of the yud, descending from above to below?</p>	<p>ואם כן יש להבין מה שכתוב בעולת תמיד – "זה הוא העשויה בהר סיני לריח ניחות אשה לה", שהוא בבחינת המשכת מ"ד דאש יו"ד מלמעלה למטה דוקא</p>
<p>How then can it be called an <i>Olas Tamid</i>—a daily elevation-offering, which implies an ascent of mayin nukvin, the</p>	<p>ואיך תקרא בשם "עולת תמיד" בלשון העלאת אש ה"א דנוקבא, כמו שכתוב "אש תמיד תוקד כו" כנ"ל</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלית תמיד העשויה בהר סיני כו

fire of the hei (feminine)? As it says: <i>"A constant fire shall burn on the altar..."</i> —which clearly implies elevation.	
However, behold, we must first introduce the statement of our Sages on the verse <i>"He shall surely be eaten"</i> —that the verse speaks of two forms of eating: the eating of the altar and the eating of man.	אף הנה יש להקדים מאד ל על פסוק "האכל יאכל" – בשתי אכילות הכתוב מדבר: אכילת מזבח ואכילת אדם.
The eating of the altar refers to what is offered on the altar—the burning of the fat and blood—in a union between the fire from below and the fire from above, from the "Lion that consumes," etc.	אכילת מזבח – הוא מה שמקריבים הקרן על גבי המזבח, בהקטרת חלב ודם, בחבור ויחוד דאש שלמטה ו'אש שלמעלה מאד"ה דאכיל כו
And the eating of man is what follows the offering and burning on the altar—when the Kohanim eat the meat of the offering, and through this eating, the owners are atoned. This is what is called the eating of man.	ואכילת אדם – היא מה שאחר ההקדשה והקטרה על גבי המזבח, אוכלים הכהנים בשר הקרן, וכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים באכילה זו דוקא כו, זהו הנקרא אכילת אדם.
This can also be understood Above, in the manner explained earlier regarding the fire of man and the fire from above—the lion, etc.—where the mayin nukvin (feminine waters) ascend from the physical animal to their root in the aspect of Pnei Shor (the Ox-face).	ויובן זה למעלה גם כן על דרך הנ"ל באש ההדיוט ואש שלמעלה – דאד"ה כו, שעולה העלאת מ"ן מן הבהמה, הגשמיית ל'שרשה בבחינת פני שור כו
Then there descends from Pnei Ariyeh to the right (the lion-face on the right) from the side of Chesed, which is called fire from above, etc.	ויורד ונמשך מבחינת פני ארי"ה לימין דחסדים שנקרא 'אש שלמעלה כו
All of this pertains only to the Merkavah (Divine Chariot) level—Pnei Ariyeh and Pnei Shor, which is called the eating of the supernal altar.	הרי כל זה אינו אלא רק בבחינת המרכבה דפני ארי"ה ופני שור כו, וזהו הנקרא אכילת מזבח העליון כו
But the eating of man corresponds above to the union and connection of Adam Ila'ah (supernal man) and Adam Tata'ah (lower man)—far higher than the Merkavah of Pnei Ariyeh and Pnei Shor, which are not of the aspect of "man".	אכל אכילת אדם – היא בדוגמה זו ביחוד וחיבור דבחינת אדם עילאה ואדם תתאה שלמעלה מעלה מבחינת מרכבה דפני ארי"ה ופני שור כו, שאינם 'בחינת אדם כו
As is known from the verse <i>"As water reflects a face, so is the heart of man to man"</i> (Mishlei 27:19)—this refers to the supernal Adam upon the throne, who reflects into the lower Adam in the Merkavah.	וכידוע ממה שכתוב "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם" כו, שזהו אדם העליון שעל הפסא לאדם התחתון שבמרכבה

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>This is the meaning of the verse <i>“and the face of a man on all four of them”</i> (Yechezkel 1:10). In the Zohar, it is referred to as Anpei Zutraya (the small face), corresponding to the keruvim (cherubs) like a small child, etc.</p>	<p>והוא דכתיב "ופני אדם לארבעתו", ובוהר נקרא אנפי', 'זוטרא – והוא ענין הכרובים כרבי' כו</p>
<p>This reflects a small man, like a child or young student, whose intellect and emotions are extremely limited, while the great man has a vast intellect and expansive emotions, etc.</p>	<p>שנהו כמו אדם קטן כמו רבי' נער ששכלו ומדותיו מצומצמים מאד, והאדם הגדול – ששכלו רב מאד 'ומדותיו גדולות כו</p>
<p>Likewise at Matan Torah, the Children of Israel were called “youth” and “young students”—Anpei Zutraya—with constricted intellect and emotions, and they received face-to-face from the Chokhmah of the Supernal Man, in the Alef of “Anochi,” etc.</p>	<p>וכן במעמד מתן תורה – שבני ישראל נקראו "נער" ו"רבי" – אנפי זוטרי בקטנות המוחין והמדות מאד, 'לקיבלו פנים בפנים מחכמת אדם העליון ב"אנוכי" כו</p>
<p>And this is the meaning of <i>“As water reflects a face...”</i>—that in accordance with the elevation of man from below, called Anpei Zutraya, which is the soul of man and above that the Adam of the Merkavah of Beriah, so is the drawing down of mayin d'churin from Adam Ila'ah of Atzilus, to become one with one, as in <i>“Hashem is One and His Name is One”</i>—the known union of Ze'ir Anpin and Nukva.</p>	<p>וזהו "כמים הפנים כו", דלפי ערך העלאת אדם דלתתא שנקרא אנפי זוטרי – זהו נשמה שנקראת אדם – ולמעלה מזה – הוא אדם שבמרפבה דבריא, כמו שכתוב "אדם בהם" כו, בן המשכות מ"ד דאדם עילאה דאצילות כו, להיות "אחד באחד" ממש – כמו שכתוב "ה' אחד ושמו אחד", כידוע בענין יחוד דז"א ונרקבא 'כו</p>
<p>As in the verse <i>“You have captivated my heart, my sister, my bride”</i> (Shir HaShirim 4:9), and <i>“My soul longs...”</i> (Tehillim 84:3), etc. All of this is well understood in the context of Shir HaShirim.</p>	<p>וכמו שכתוב "לבבתני אחותי כלה", וכן "כלתה נפשי" כו, כמוכן בשיר השירים, וז"ל</p>
<p>And this is the matter of the constant unification of the fire of the Yud and the fire of the Hei mentioned above, in the two types of “Adam” in the manner explained. However, this unification is in the level of mochin and middos of Adam, which is higher than the animals and beasts of the Merkavah. And that which is also called here by the name fire of Yud and fire of Hei is as it is written: <i>“Rishpeiha, rishpei eish shalheves Yah”</i>—specifically “shalheves Yah,” for this level does not exist at all in angels, not in the face of the ox and not even in the face of the lion mentioned above. These are referred to as the fire of Elokim, not the fire of Havayah.</p>	<p>וזהו ענין יחוד תמידי דאש יו"ד ואש ה"א הנ"ל בב' מיני אדם בדרך הנ"ל ממש, אבל זהו בבחינת המוחין דמדות דאדם שלמעלה מבהמה וחיות דמרפבה כו, ומה שנקרא גם בזה בשם אש יו"ד ואש ה"א הינו כמו שכתוב רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה דוקא שאין שלהבת י"ה כלל במלאכים כפני שור וגם פני אריה 'הנ"ל שנקרא אש אלקים ולא אש הוי' כו</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עזלת תמיד העשויה בהר סיני כו

<p>And the concept is as known, that the soul of man is called the "lamp of Hashem" and is composed of two lights: Nehōt U'khamā—black fire that consumes the wick, and this refers to the portion of the soul within the body whose yearning is in fiery flames, enclosed in the natural heat of fire. This is the lower fire—Eish Hei—mentioned earlier, the fire of the commoner.</p>	<p>והענין הוא כי דודע דנשמת אדם נקראת גר הוי' וכלולה מב' אורות נהו"ת אוכמא אש שתורה שאוכל הפתילה, והוא חלק נשמה שבגוף שתשוקתו ברשפי אש בהתלבשות בדם אש הטבעי שנהו אש ה"א הנ"ל אש של הדיוט,</p>
<p>But the portion from the higher light is called “Shalheves Yah” itself of the material heart-fire, like on Shabbos during prayer, where the yearning. This is called Shalheves Yah itself. Of this it is said: "A fire."</p> <p>And the “eternal fire shall burn”—refers to the constant elevation of feminine waters (Mayin Nukvin), as it says in the Zohar: "The lower light constantly calls to the higher light." Nehōt represents the light that illuminates but does not burn, and it draws down—like water reflecting face to face—from the Supernal Man, who is called Supernal Light (Nehōrā Ila'ā), from the light above which is called the fire of Havayah itself.</p>	<p>אכל חלק אור העליון הוא נקרא שלהבת י"ה ממש שאינו מעורב כלל בדם אש הלב החומרי כו' כמו בתפלת שבת שרשפיה רשפי אש התשוקה אלקית לבד הוא שנקרא שלהבת י"ה ממש ועל זה אמר אש על המזבח אש אלקית, ואש תמיד תוקד בהעלאת מ"ן וכמו שכתוב נהורא תתאה קארי תדיר לנהורא עלאה, נהו"ת בחינת אור המאיר ולא אור השורף כו' וממשיך במים הפנים לפנים כו' מאדם העליון שנקרא נהורא עלאה מאור העליון שנקרא אש הוי' ממש</p>
<p>Like the white fire of the light of Havayah at Mount Sinai, which was the illumination of the Face of Adam from Supernal Wisdom—this is the higher fire, the divine fire, also full of flaming love, called "ahavah b'ta'anugim"—love in delight. Like it says, “How beautiful you are...”—this love in delight contains the flaming desire of the bestower, an enthusiasm of the supernal pleasure from which “a man's wisdom makes his face shine.” and as previously mentioned: the unity of the higher fire and the lower fire—between the Face of the Ox and the Face of the Lion (Merkavah imagery).</p>	<p>כמו אש לבנה דאור הוי' שבמת"ן בחינת אור פני אדם דחכמה עילאה כו' שנהו אש שלמעלה דאש העליון לאש הוי' גם כן ברשפי אש אהבה רבה שנקרא אהבה בתענוגים כמו מה יפית כו' אהבה בתענוגים שרשפי אש שבתענוג דאיש המשפיע הוא התלהבות אור התענוג העליון שמזה חכמת אדם תאיר פניו כו' וכנ"ל ביחוד אש שלמעלה עם אש שלמטה בפני שור ובפני אריה כו'</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עולת תמיד העשויה בהר סיני כו

But this is called the “eating of the upper Man”—just as the Kohanim eat, who are in the level of Adam HaRishon—and the owners become atoned. This corresponds to atonement upon the soul of the lower man who sinned—after the burning of the physical animal below, which is the “eating of the altar.” (These two types of unifications—of Mizbeach and Adam—are the distinction between the atonement on a person’s table, which is like a Mizbeach, rising from the natural fire after the animalistic part is refined and ascends to Hashem, and the higher unification of Ze’ir Anpin and Nukva during prayer, which is the flame of Y-H specifically, with the fire of Hei and fire of Yud as explained above.) And this is the Olas Tamid—that this inner unification in the light of the fire of Hashem is already “made” at Har Sinai for an eternal pleasant aroma, as it says, “A constant fire shall burn...”—to raise feminine waters and draw down masculine waters. And that is “for a pleasing aroma, an isha to Hashem from Above,” since it was completed at Sinai, as explained.

אָבֵל זֶהוּ נִקְרָא אֲכִילַת אָדָם הָעֲלִיּוֹן כְּמוֹ כֹּהֲנִים אוֹכְלִים
שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵינָת אָדָם הָרָאשׁוֹן וּבְעֲלִים מִתְּכַפְּרִים שֶׁהוּא
לְכַפֵּר עַל נֶפֶשׁ אָדָם הַתַּחְתּוֹן הַחוּטָא שֶׁהוּא אַחֵר הַקָּרֵבֶת
הַקָּרָבָן בְּהֵמָה בָּאֵשׁ הַתַּחְתּוֹן כו' שֶׁנִּקְרָא אֲכִילַת מִזְבֵּחַ
כו' (וּב' מִיָּנִי יְחִידִים הָאֵלֶּה דְּמִזְבֵּחַ וְאָדָם הוּא הַהֶפְרָשׁ
בֵּין שְׁלֹחֲנֵנוּ שֶׁל אָדָם מְכַפֵּר עָלָיו דְּמִזְבֵּחַ וְהוּא בְּעֲלִית
הָאֵשׁ הַטְּבָעִי אַחֵר שֶׁנִּבְרָרוּ עוֹלָה לֵה' כו' וּבֵין הַיְחִיד
הָעֲלִיּוֹן דז"א וְנוֹקְבָא שְׂבִתְפִלָּה שֶׁזֶּהוּ שְׁלֵהֶבֶת י"ה דְּוָקָא
בָּאֵשׁ ה' א"א וְאֵשׁ יו"ד כנ"ל דו"ק). וְזֶהוּ עוֹלַת תָּמִיד
שֶׁיְחִיד זֶה בְּפִנְיָמִיּוֹת הָאוֹר דָּאֵשׁ הוּי' הוּא הָעֲשׂוֹי בְּהַר
סִינִי לְרִיחַ נִיחּוֹחַ תָּמִידִי כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב אֵשׁ תָּמִיד תִּקְדַּח כו'
וְהוּא מֵאֵשׁ הוּי' שְׂבִימָת"ן שֶׁהִנֵּה יְחִיד עֲלִיּוֹן דָּאָדָם
עִילָאָה עִם אָדָם תַּתָּאָה דְּבִנֵּי יִשְׂרָאֵל מִזֶּה נִעְשֶׂה מְקוֹר
לְהִיּוֹת עוֹלַת תָּמִיד בְּהֶעֱלָאת מ"ן וּבְהִמְשָׁכַת מ"ד, וְזֶהוּ
לְרִיחַ נִיחּוֹחַ אִשָּׁה לֵה' מְלֻמְעָלָה לְפִי שֶׁעֲשׂוֹי בְּהַר סִינִי
דְּוָקָא וְדו"ק

[NOTE Summary

The discourse begins by establishing the eternal connection between the Jewish people and Hashem that was forged at Matan Torah, when the two commandments “Anochi” and “Lo Yihyeh” were spoken simultaneously. These encapsulate all 613 mitzvos—Anochi encompassing the 248 positive commandments (chesed), and Lo Yihyeh encompassing the 365 negative commandments (gevurah). This dual revelation formed a complete unification between God’s inner will and the Jewish soul.

Even after the moment of Matan Torah, this unity continues perpetually through Torah and mitzvos. Every performance of a mitzvah draws from the eternal vitality instilled during that revelation. Thus, the Tamid offering—a constant, daily korban—is rooted in this original unity and serves as its expression in time.

The Rebbe then elaborates on how both the positive and negative mitzvos operate as channels to draw down Divine pleasure. The phrase “Reiach Nichoach” (“a pleasing aroma”) found in reference to korbanos represents the ascent of this Divine delight. Notably, the Tamid sacrifice is described as “already made on Sinai,” indicating that the power behind all future service was pre-established at the moment of Torah’s revelation.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עֲלֵת תָּמִיד הַעֲשׂוּיָה בְּהָרִי סִינִי כו

A major section of the maamar focuses on the difference between two kinds of fire—symbolizing the two dimensions of service:

- **אש ה"א (Ash Hei)** – the lower feminine fire, representing the soul's yearning and elevation from below (התעוררות דלתתא), the burning desire of the nefesh to reach Godliness through prayer and longing.
- **אש יו"ד (Ash Yud)** – the masculine higher fire, the Divine revelation and response from above (התעוררות דלעילא), associated with wisdom (Chochmah) and hashpa'ah from the Divine source.

The dynamic between these two fires forms the inner unity between the Divine and human—a constant “Yichud” (union) between the spiritual masculine and feminine, or between Hashem and the Jewish people.

Korbanos express this dual unity. The altar's physical fire is the lower awakening (M"N), and the descending heavenly fire (symbolized by the lion from the Divine Chariot) represents the higher awakening (M"D). Together, they enact “Achilas Mizbe'ach”—the supernal consumption of the offering.

But the Tamid offering uniquely evokes an even higher level: “Achilas Adam”—Divine “eating” that reflects the unification of the Divine Personhood, beyond even the Chariot's levels. It symbolizes not only elevation from the animalistic levels (the ox, lion, etc. of the Merkava) but the bonding of the soul directly with the Divine “Adam Elyon” (Primordial Man).

This explains why the Tamid is called a “Korban Tzibbur” and not individual. It draws from a transcendent source, rooted in the collective Jewish soul, and accesses Hashem's essential delight from below through our rising desire—and from above, as Hashem returns a response of infinite pleasure.

Practical Takeaway

Every act of service—especially the daily, consistent ones like prayer and mitzvos—has eternal cosmic significance. Even when it feels repetitive or mundane, the daily avodah is part of an unbroken chain linking us to Sinai. Your yearning, struggle, and consistency create a bridge between your fire and God's fire, generating a living unity. Approach your daily mitzvos with awareness that you're re-enacting the Divine romance begun at Matan Torah.

Chassidic Story

The Mitteler Rebbe once taught about the power of the Tamid offering during a farbrengen, emphasizing the need for unceasing spiritual fire. A chassid, struggling with a lack of emotional

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עֲלֵת תָּמִיד הַעֲשׂוּיָה בְּהָרָה סִינִי כו

fervor in prayer, approached him privately. The Rebbe told him, “Even a cold piece of wood, if left close to the fire every day, will one day burn. That is the secret of Tamid.”

Years later, the same chassid testified that he had continued davening faithfully, even without feeling, until one day his heart ignited. That single moment of fire, he said, was worth the years of preparation—and it changed his life.

Source: Adapted from Shivchei HaMitteler Rebbe, vol. 2, p. 61.

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse by the Mitteler Rebbe can be understood as a profound psychological and emotional map of the inner life—especially for those navigating cycles of longing, distance, devotion, and routine.

At its heart, the maamar distinguishes between two "fires" within us:

- **The lower fire (אש ה"א)** represents the **yearning and striving** of the soul from below. It is the inner ache, the reaching, the craving for wholeness. Psychologically, it mirrors the experience of **incompleteness and desire**—the awareness that we are not fully aligned with our essence or Source, and the deep longing to reconnect.
- **The higher fire (אש יו"ד)** represents the **response from above**, moments of clarity, insight, and peace. It is the influx of grace, the revelation of higher purpose, the **spiritual pleasure** that enters after struggle. This resembles the psychological experience of **breakthrough, inner integration, or divine reassurance**.

The discourse shows that these two fires are not opposing forces—they are meant to **meet and unify**. True healing happens not only through yearning or only through receiving, but in the **fusion of striving and being met**, of desire and fulfillment. This unity is what the korban Tamid symbolizes: a daily rhythm where our inner work (the fire of the heart) is matched by a divine echo (the fire from above). When we show up daily, even without emotional excitement, we re-establish that circuit.

Furthermore, the idea of “**Achilas Adam**”—**Divine eating**—represents an extraordinary therapeutic insight: that the **deepest changes** happen not through dramatic transformation, but through quiet, **intimate presence**. The korban is absorbed not only in fire but in “eating”—in a relationship where **the Divine receives our offerings tenderly**, as a parent receiving a child’s gift. This models secure attachment. Our efforts—flawed or imperfect—are deeply wanted, welcomed, even cherished.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עֲלֵת תָּמִיד הַעֲשׂוּיָה בְּהָר סִינַי כּו

The metaphor of Sinai being "baked into" every Tamid offering affirms that **no matter where we are emotionally or spiritually, we remain tethered to a foundational moment of union and chosenness**. We may feel scattered or distant, but our actions—especially consistent, small ones—pull that unity into the present. Like in trauma recovery, we do not always feel the healing as it happens, but **the daily fire never stops burning**, and over time it rewires the soul.

Story

A woman who had endured years of emotional neglect once described her journey through therapy. "For years, I showed up, not knowing why. I talked, sometimes cried, often felt numb. But my therapist said something I never forgot: 'Your job is to keep coming. My job is to be here when you do.'"

It was only after three years of weekly sessions that something clicked. One day, she brought in a memory from childhood—and instead of breaking down, she smiled through tears. "It's not gone," she said, "but I'm no longer alone in it." That moment, her therapist told her, was the **Tamid**—the daily offering of presence, showing up without fireworks, that built a bond deeper than words.

Just like the korban Tamid was offered even when nothing spectacular occurred, her **faithful presence** became the bridge that connected her past pain with present healing.

Source: Clinical case published anonymously in *Presence: The Journal of Spiritual Directors International*, Vol. 23. END NOTE]